ISBN 9985-892-13-5

Äkki kuulis krahv ööpimeduses kellegi tungivat häält:

"Minge Crusaderi juurde!
Minge Crusaderi juurde!"

Krahv pöördus hääle poole ja ei uskunud oma silmi. Poolpimeduses seisis Valge Daam, Langston Manori viirastus.

Krahv tahtis voodist tõusta, kuid Valge Daam oli juba haihtunud…

Mary Carter TÄITUNUD UNISTUSED

MARY CARTER

Täitunud unistused

MARY CARTER

TÄITUNUD UNISTUSED

Romaan

SINGONI
1998

ISBN 9985-892-13-5
© Tõlge eesti keelde,
AS SINGONI, Tõnu Jaagu

1.peatükk

"Viktoria!"

Nein nõbis pilgu lahti raamatult, mis oli teda ilmselt täielikult hõivanud, ja jäi kuulatama.

"Viktoria! Viktoria?"

Tüdarlaps hüppas kergelt püsti ning lippas trepikotta.

Trepi ülemiselt astmelt naeratas ta harukordselt sihvakale ja ilusale noormehele.

"Gerard!" hüüdis ta rõõmsas imestuses ja lisas otsekohe pisut murelikult: "Meie ei teadnud sind üldse oodata!"

"Seda ma arvasingi, Tori," sõnas noormees õele lahkelt.

Kahekesi olles kasutas vend tema lapsepõlvest pärit hellitusnime.

Vaevalt astmeid puudutades lendas Viktoria trepist alla venda sülelema.

"Ettevaatust!" Gerard püüdis õrnalt eemale tõmbuda. "Sa kortsutad minu kaelasideme ära."

"Ahaa, sa oled selle jälle uutmoodi sidunud," tähendas Tori, muide ilma erilise vaimustuseta.

Kaugena Londoni seltskonnaelust ei osanud ta muutuva moe vigureid eriti hinnata.

"Oi-oi, Gerard, kui elegantne sa oled!" lausus neiu siiski, astus sammu tagasi ja vaatas venna üle.

"Või nii! Seda ma tahtsingi," sõnas Gerard enesega rahulolevalt. "Sellist sõlme nimetatakse matemaatiliseks."

"Jah, nimetus räägib ise enda eest," vastas Tori, kellel polnud lapsest saadik matemaatikaga sooje suhteid olnud. "Seda siduda on vist sama keeruline, kui mõnd teoreemi lahendada."

"Kus sa seda! Sa ju tead, et teoreemidega polnud mul kunagi raskusi, aga selle sõlme õppimiseks raiskasin mitu tundi ja rikkusin pool tosinat musliinrätti."

"Püsi sekundki paigal ja lase end vaadata!" lausus Viktoria, kes teadis, kuiđas vennale ta tähelepanu meeldib.

Gerard pööras end ilmse mõnuga. Oma kitsastes šampanjakarva pükstes, taljes kuues ja siidvestis näis ta eriti elegantne.

Tori vaikis pisut ja ütles siis:

"Sa võid oma uue rätsepa üle tõesti uhke olla."

Kuigi Tori elas kogu aeg provintsis, usaldas Gerard ta maitset ja võttis otsuse rahuldusega vastu.

"Ainult et mul on kole mõelda, milline arve selle eest tuleb," ütles Viki, suutmata vastu pidada, sest ta oli rahaasjades vennast hoopis ettenägelikum.

"Sellest tulingi sinuga rääkima," lausus Gerald Langston elavalt.

"Gerard, kas sa tõesti jälle võlgu tegid?" hüüdis Viktoria hirmunult.

"Asi pidi peaaegu liigkasuvõtjate kätte minema," tunnistas noormees vastumeelselt. "Aga lähme parem raamatukogutuppa ja arutame seal kõik läbi. Muuseas, mulle ei teeks paha klaas veini. Teedel on kole trügimine, tõld sai suuri vaevu edasi ja ma olen end tolmu täis ahminud."

"See pole ime," lausus Viktoria hajameelselt noogutades. "Enne võiduajamisi algab siin alati tunglemine."

Ettevalmistused ratsavõistlusteks väikeses Berkshire'i krahvkonna linnakeses Ascotis algasid alati aegsasti. Esimestena saabusid hobused tallimeeste ja d okide saatel. Loomad paigutati üüritalidesse ja neid hakati võistluseks ette valmistama.

Osavõtjad ja külalised, nii need, kes oma ratsud välja panid, kui ka need, kes tulid seda oivalist vaatemängu nautima või siis ei tahtnud teistest maha jääda - Ascoti võiduajamisi peeti üheks aristokraatide hooaja tippsündmuseks -, asusid

teele oma kaugetest krahvkondadest mõni päev, aga ka nädal enne võistluste algust. Pealinna külalised hakkasid saabuma Ascotti võistluseelsel nädalal.

Astunud raamatukogutuppa, vaatas Gerard seda mingi kummalise, nagu hindava pilguga. See tegi tähelepaneliku Viktoria pisut murelikuks.

Tavaliselt ilmus vend isamajja kahel põhjusel. Aeg-ajalt tuli ta oma hoolikalt pestud, triigitud ja korrastatud rõivaste järele. Oma garderoobi eest hoolitsemise usaldas ta lahkelt õele ja vanale hoidjale. Kroonilise rahapuuduse tõttu ei saanud ta pealinna meistritele maksta.

Tema külaskäikude teine põhjus oli samuti seotud rahaga, täpsemini selle puudusega. Mõnikord halvenes pillava aristokraadi rahaline seis nii, et ta oli sunnitud oma elegantse ja kalli poissmehekorteri Half Moon Streetil maha jätma ning rahapuuduse aja kodukoldel üle elama.

Nüüd libises Gerardi uuriv pilk üle sametkardinate, mille värvis võis vaevu aimata endist mahlakat rohelust, üle vaiba, mis oli kunagi olnud kohev, kuid nüüd kulunud põhjani, meenutades kotiriiet, ning tugitoolide, mis juba ammu igatsesid uue katteriide järele.

"Mida sa kogu aeg uurid?" Viktoria ei suutnud enam välja kannatada. "Tahad mööblit ümber paigutada?"

Gerard oli süvenenud oma mõtteisse ja viivitas vastamisega. Kuigi toad olid pisut käest lastud, oli neis ometi säilinud endise suursugususe hõngu ja väärikust.

Noormees tegi rahuldusega kokkuvõtte:

"Siin polegi nii paha. Ja lõpuks jahivad üksnes keigarid ja rahamehed kõike uut."

"Kullake, millest sa räägid?" Viktoria vaatas vennale arusaamatuses otsa.

"Tulin sulle teatama erutavat uudist!" kuulutas Gerard pidulikul toonil, milles peitus ka tilluke piinlikkusenoot. "Istu, muidu võid üllatusest pikali kukkuda."

"Mis teade see siis on?" küsis Viktoria murelikult.

"Ma üürisin maja tulevaks nädalaks välja," sõnas Gerard, kui oli julgust kogunud. "Ratsavõistluste ajaks..."

Järgnes vaikuseminut. Viktoria püüdis veidrat uudist seedida.

"Kuidas... üürisid? Mida sa sellega mõtled?"

"Just seda, mida ütlesin," kinnitas Gerard, seades end istuma diivanile, mis vaikse käginaga peremeest tervitas.

"Aga... miks? Kellele? Milleks?"

Küsimused lausa pudenesid Viktoria huultelt, kuid vend viivitas vastusega.

"Maja on üüritud krahv Krevarnonile," lausus vend lõpuks, olles pidanud teatraalse pausi.

Märgates õe silmis uskumatuseilmet, ruttas Gerard lisama:

"Oota, ma pole ju veel öelnud, millised on selle tehingu tingimused!"

"Aga miks peab krahv meie majas elama?"

"Seda on kerge seletada," vastas Viktoria. "Brechnelli hotell põles mööda öösel maani maha."

"Põles maha? Kui hirmus!" Viktoria tegi suured silmad. "Kas keegi sai kannatada?"

"Pole aimugi," vastas vend ja lõi muretult käega. "Mingil määral sai kannatada krahv Krevarnon - ta kaotas peavarju kogu võistluste ajaks. Võõrastemaja pani oma külalistele kinni tema."

"Nüüd pole tal siis kusagile minna," sõnas Viktoria mõistvalt noogutades.

"Ta oli meeleheite äärel!" jätkas Gerard. "See pole ka ime. Sa tead ju sama hästi kui mina, et praegu ei leidu kogu ümbruskonnas enam ühtki vaba voodit, rääkimata juba toast."

Viktoria teadis, et vennal oli õigus.

Erinevalt Epsomist, kus korraldati igal aastal teised mainekad ratsavõistlused ja kuhu kulus Londonist sõitmiseks vähem kui päev, asus Ascot pealinnast kolmekümne miili kaugusel.

Ainult "korintoslased" - nii nimetati tollal rikkaid, kes

harrastasid aristokraatlikke spordialasid, nagu ratsutamine, vehklemine ja poks - jõudsid Ascotti ühe päevaga, tehes peatuse ainult hobuste vahetamiseks.

Enamik publikust asus teele aegsasti, liikus kiirustamata ja jäi Ascotti vähemalt viieks päevaks. Endastmõistetavalt üüriti kõik ümbruskonna vähegi kõlblikud ruumid välja ning võõrastemajad olid külastajaist lõhkemas.

Majutusraskusi polnud üksnes neil, kes olid kutsutud Windsori lossi või kellel oli välja panna astronoomiline summa mõne lähikonna eramu üürimiseks.

Ülejäänud vaatemänguhuvilistel tuli leppida kohalike sissesõiduhoovide kehvade oludega, mille eest siiski nõuti lausa uskumatut tasu. Sageli sai külaline võistluselt naastes teada, et tal tuleb leppida diivani või õlgmadratsiga.

Nüüd siis veel see õnnetu tulekahju.

Gerard rääkis õele selle õnnestunud tehingu eelloo.

"Olime parajasti White's - klubis, kui Krevarnon uudised teada sai ja karjus üle kohvikusaali: "Kurat võtku, mida ma siis nüüd peale hakkan?" Keegi ei vastanud ja ta jätkas: "Mul on võistlemas viis hobust, nende hulgas minu parim täkk Crusader. Ja need on juba teel Brechnelli.""

"Crusader!" lausus Viktoria pelgalt hingeõhuga, sest ta oli kaotanud erutusest kõnevõime.

Ta oli ammu igatsenud näha seda täkku. See oli võitnud juba mitu võiduajamist ning sellest loomast pasundasid kõik Inglismaa ajalehed.

"Just nimelt Crusader!" kuulutas Gerard pidulikult. "Ma kaotan hunniku temale pandud raha, kui Crusader võistlustel kaasa ei tee."

"Oi, Gerard, kuidas sa ometi võisid!"

Selles hüüdes oli nii etteheidet kui hirmu. Gerard, kes oli ratsavõistlustel juba rohkesti raha kaotanud, oli parandamatu.

"Sa ju lubasid, et ei mängi enne, kui oleme vähemalt kõige hädalisemad võlad tasunud!"

"Seekord läheb mul õnneks. Crusader ei kaota kunagi," vastas noormees. "Ka krahv ise pani välja terve varanduse."

Ta lootis, et see asjaolu õe tuju parandab.

"Vahe on selles, et krahvil on varandus, meie aga ei tohi endale lubada mingeid ettenägematuid kulutusi," sõnas Viktoria kibedalt. Tal tuli juba ammu leppida kõige tagasihoidlikumate rõivastega ja piirata end kõiges, et kuidagiviisi otsi kokku viia ning kunagist hiilgavat, kuid nüüd alla käinud kodumõisat vaevu säilitada.

"Kui ma maja välja üürin, saame meiegi pisut rikkamaks," uhkeldas Gerard.

"Sa lubasid siis tõesti, et krahv Krevarnon kõigi oma külalistega siia asub?" hüüdis Viktoria. Ta oli seniajani lootnud, et vend rajab üksnes õhulosse, nagu alati.

"Sa katkestad mind kogu aeg. Ma ju püüan sulle seda asja selgeks teha. Ära ainult kohe poseerima ja vastu vaidlema hakka. Meie olukorras ei saa valida. Krevarnon pani selle teenuse eest välja terve varanduse. Jumal näeb, kuidas meile seda raha vaja on!" lõpetas Gerard hoolsa peremehe toonil, kuigi keegi, kes teda tundis, poleks hetkekski uskunud, et ta kavatseb seda raha arukalt kasutada.

"Kui palju ta siis meile pakub?" küsis Viktoria südame värisedes.

Ta teadis kõige paremini, kui katastroofiline oli nende olukord. Perekonnauhkus ja teadmine, et tõelised aristokraadid ei üüri kunagi külalistele eluruume, teda enam ei peatanud.

"Tuhat gini!"

See oli öeldud võidukal toonil. Õde uuris teda sellisel ilmel, nagu poleks ta õigesti kuulnud või aru saanud.

"Tuhat gini?" kordas ta pärast kestvat vaikimist, mida vend ei tahtnud katkestada, sest nautis tema jahmatust. "Aga see... see on ju võimatu! Sina... sa vist teed nalja?"

"Mitte üks raas!" vastas Gerard lõbusalt. "Ma ju ütlesin, et ta oli täitsa endast välja. Meie hiilgavat aristokraati oli hale

vaadata! Kohvik oli rahvast tungil täis. Krahv laskis pilgu ringi käia, sest talle tuli pähe, et kellelgi kohalolijaist võib olla siinkandis maja. Siis peatus ta pilk minul."

Seejärel andis Gerard, kellel oli kahelda matuid näitlejavõimeid, õele tõelise etenduse.

""Kui mälu mind ei peta, Langston, elate Ascoti lähedal," sõnas meie tulevane üürnik.

"Teil on õigus, milord," vastasin.

"Ega teie majas ei leidu juhtumisi vabu tube võistluste ajaks?"

"Tühje tube on, milord," vastasin, "kuid kardan, et need teid päriselt ei rahulda."

"Minu seisukorras rahuldab mind igasugune maja, oleks aga katus pea kohal," ütles Krevarnon. "Pealegi on maja juures kindlasti ka tallid."

"Tallid on."

"Mitmele hobusele?""

Gerard laiutas abitult käsi.

"Viktoria, ma rääkisin talle tõtt. Mida muud mul üle jäi?"

"Ära kaldu kõrvale," nõudis Viktoria kärsitult.

"Siis ütlesin: "Neljakümnele hobusele, milord."

Seepeale astus ta mu juurde, võttis küünarnukist kinni ja viis mind kõrvale.

"Ega te eriti vastu ei ole, kui palun mind üüriliseks võtta?" küsis krahv Krevarnon.

"Muidugi mitte, milord!" vastasin, endal süda puperdamas, nagu oleksin tundnud, et sel hetkel otsustatakse minu saatuse üle.

"Miks te siis kõhklete?" küsis ta.

"Vaadake, milord, meie maja on vana ja kuna ma käin seal harva, siis on seal vähe teenreid. Te olete harjunud mugavustega, mida te sealt kardetavasti eest ei leia."

"Sellel pole mingit tähtsust," ütles Krevarnon. "Võtan kaasa koka, ülemteenri ning tarviliku hulga teenreid ja toatüdrukuid."

Vaikisin. Hetke pärast küsis ta:

"Kas teid rahuldab tuhat gini maja nädalase üürina, Langston?""

Gerard jäi vait, nagu naudiks veel kord seda magusat hetke, millal talle tehti nii ahvatlev ettepanek. Enne, kui õde jõudis sõna sekka öelda, jätkas ta:

"Kaup on koos. Homme on krahv oma külalistega siin. Hobused saabuvad täna õhtul."

"Aga Gerard, kuidas me hakkama saame?" hakkas muretsema Viktoria, kes oli lõpuks tagasi saanud kõnevõime, mille nii ootamatult kaela sadanud uudis talt riisus. "Mul on ju ainult Nattie ja vana Betsy. Me ei jõua maja nii kiiresti valmis seada."

"Kui krahvil on ebamugavusi, siis võib ta süüdistada ainult iseennast. Mõtle ainult, Viktoria, tuhat gini!"

Ta vaatas õele süüdlasepilguga otsa ja lisas:

"Olin jõudnud nii kaugele, et kavatsesin juba kogu suveks koju jääda."

Viktoria teades tähendas see, et vennal on näpud päris põhjas.

Neiu mõistis väga hästi, et vend krahv Krevarnonile ära öelda ei saanud, sest see tõotas tõhusat tulu, kuid erinevalt Gerardist mõtles ta otsekohe sellele, kui palju askeldusi tema ja kahe teenija õlule langeb.

Langston Manor, nagu mõisat nimetati, kuulus Langstonidele XVI sajandi algusest peale. Tollane kuningas Henry VIII läks Rooma paavstiga tülli selle pärast, et vahetas liiga sageli naisi, ning alustas võitlust katoliikluse vastu. Tema käsul suleti kloostrid ja nende valdused anti aristokraatidele.

Üks selliseid kloostrihooneid läks pärast selle asukate väljaajamist Langstonidele.

Sellest ajast peale oli tehtud hulk ümberehitusi, kuid hoone oli säilitanud kõrge viilkatuse, kaminakorstnad, rombaknad ning erilise salapärase õhkkonna.

Langstonide perekonna saatus tegi järske pöörakuid. Ühed neist omandasid laialdasi valdusi ja teenisid kõrgeis riigiameteis, teised aga priiskasid eellaste kogutud vara maha.

Õnnetuseks kuulusid viimaste hulka ka Gerardi vanaisa ja isa, mistõttu ta päris ainult selle maja ja mõne aakri metsa. Paraku koos sellega ka kahe eelmise põlvkonna kergemeelsuse. Enamiku ajast elas ta Londonis sealsetes seltskonnalõbudes.

Seetõttu tuli Viktorial elada provintsivaikuses tagasihoidlikult, märkamatult ja isegi kehvalt. See oli ainus elu, mida ta teadis. Seltskonna sära, millega ta oleks põlvnemise tõttu kindlasti tutvunud, olnuks ema veel elus, oli talle praeguse seisundi tõttu tundmatu.

Tõtt öelda rahuldas Viktoriat täiesti alaline viibimine kodumajas, mida ta armastas, ja harjumuspärane tegevus. Ta aitas vana hoidjat maja pidada, töötas aias ja luges joobumuseni - kuid meelelahutusi tal ei olnud.

Ent peamine rõõm olid talle Gerardi hobused. Vend neid Londonis pidada ei saanud, sest seal tuli talli eest maksta sama palju, nagu korteri eest. Sestap võis neiu ratsutada nii palju, kui süda kutsus, ning nii osavalt ja uljalt, et seda nähes oleks iga pealinna kaunitar minestanud.

Gerardil oli üks ratsu Firebird, kelle ta oli usaldanud õe ja vana põlise tallimehe Abboti hoole alla.

Seekord oli Firebird antud üles ratsavõistlusteks, kus temaga pidi sõitma tallimehe pojapoeg Jem Abbot. Jem oli kasvanud üles Langstonide mõisas, hakanud viimasel ajal d okiks ja püüdis nüüd leida pääsu suurematele võistlustele. Just temalt oli Viktoria kuulnud Crusaderi ebatavalistest võimetest.

"Sinult nõutakse õige vähe, õeke," tegi Gerad kokkuvõtte. "Maja tuleb koristada, otsida abiks teenijaid ja leida endale kusagil järgmiseks nädalaks peavari."

"Peavari? Milleks?"

"Sa ei tohi siia jääda. See on poissmeeste seltskond. Olen

sulle rääkinud, et krahv Krevarnon kõlbab ainult meeste seltskonda. Ta on mulle väga sümpaatne, kuid ma ei laseks teda ilmaski oma õele isegi miili kaugusele."

"Aga kuhu mul minna on, Gerard?" küsis neiu mitte niivõrd vennalt, kui iseendalt.

"Noh, mingi koha sa ikka leiad." Gerardit sellised üksikasjad ei huvitanud.

"Aga ilma minuta ei tule Nattie ja Betsy üldse toime," vaidles Viktoria vastu. "Vana Jacob unustab kindlasti pliidi tarvis sütt tuua ja põrandaid pesta. Ta kaotab iga päevaga üha enam aru."

"Siia sa jääda ei tohi, ja punkt!" sõnas Gerard otsustavalt.

Tema toon ütles paremini igasugustest sõnadest, milline on krahv Krevarnoni maine venna silmis...

"On ta tõesti nii rikutud?" küsis neiu huviga.

"Kui asi puutub naistesse, siis on ta tõeline saatan," vastas vend järsult. "Ma pole näinud ühtki meest, kes ületaks teda ratsutamises, tunneks paremini hobuseid, oleks parem laskmises, vehklemises või mingil muul alal."

"Sa oled temast varemgi rääkinud. Olen teda alati pidanud sobimatuks kaaslaseks... sinule," sõnas Viktoria vaikselt.

"Mis kaaslane mina talle olen! Ma pole temaga võrdne. Tal on kõigest minu sõber. Jah, ta on minu vastu lahke, mõnikord kutsub mind isegi oma pidudele, kuid mitte rohkem. Muidugi imetlen krahvi - aga kes teda ei imetleks. Ta varjutab oma sädelusega kõiki teisi Londoni aristokraate. Aga naiste suhtes..."

"Kas ta pole kunagi abielus olnud?" päris õde edasi.

"Ta on praegugi abielus."

"Mul polnud sellest aimugi," imestas Viktoria. "Sa pole kunagi leedi Krevarnonist rääkinud."

"Ta on hullumeelne. Teda hoitakse juba kaksteist aastat luku taga."

"Hullumeelne! Kui kole! Krahv väärib... kaastunnet!"

"Krevarnon - ja kaastunne?!" Gerard lagistas naerda. "Need asjad küll omavahel ei klapi. Tal on suured maavalduse ja ta on rikas nagu Kröösus. Räägitakse, et kui kuningas oma hullunud isa George III ajal regent oli, laenas ta Krevarnonilt mitu korda raha ja neid võlgu ei saa krahv kunagi tagasi."

"Aga tal on ju vaimuhaige naine," lausus Viktoria, kellele see uudis kuidagi pähe ei mahtunud.

"Paistab, et see teda eriti ei häiri. Vastupidi. See olukord sobib Krevarnonile hästi. Krahv võib soetada romaane vasemale ja paremale, kuid kõik ta sõbratarid teavad algusest peale, et neil pole mingit lootust teda altari ette viia."

"Aga vahest ehk tahaks ta abielluda."

"Kuni ta naine elab, on see välistatud. Kui Krevarnon järjekordse naise pisaraisse ja murtud südamega maha jätab, võib see süüdistada üksnes iseennast, sest ta teadis algusest peale, et mees temaga ei abiellu."

"Sellest võib aru saada," tähendas Viktoria.

"Sa ei saa millestki aru," lõikas vend järsult. "Muide, see polegi tähtis. Pead üksnes silmas pidama, et ma ei luba sind isegi Krevarnoniga tutvuda ja ei lase selles endale vastu vaielda. Sa lahkud majast juba täna õhtul. Ära hakkagi vastu puiklema!"

"Aga kuhu ma siis pean minema?" küsis Viktoria, kes oli valmis venna nõudmisele alluma. "Ilma saatjata ma tädi Elizabethi juurde Northumberlandi minna ei saa, aga kui võtan kaasa Nattie, keeldub Betsy majas üldse midagi tegemast."

"Issand, sa oskad ka igast tühjast asjast probleemi teha!" hüüdis Gerard pahaselt.

"Üldsegi mitte. Ma tahan sind aidata. Aga tuleb mõelda kainelt. Sa tead väga hästi, et kogu see maja püsib minu õlul ja kui sa koju tuled, teen sulle süüa, hoolitsen sinu voodipesu ja üldse korra eest."

"Palka siis oma äraoleku ajaks kedagi!" lausus vend ärritatult. "Tänu Jumalale, raha meil selleks praegu piisab."

"Keda ma palkan?" hüüdis Viktoria kannatust kaotades. "Kõik naised, nii vanad kui noored, on praegu hõivatud külaliste teenindamisega!"

Sellele polnud Gerardil midagi vastu öelda.

"On muudki," jätkas Viktoria, kes oli nüüd tõsiselt erutatud. "Ma ei tohi lasta võõraid inimesi majja peremehetsema. Nad võivad rikkuda needki vähesed väärtuslikud asjad, mis on meile veel jäänud. Kas või ema tikitud pitslinad."

Vend valmistus midagi vastu ütlema, kuid äkki plaksutas Viktoria rõõmsalt käsi ja hüüdis:

"Välja mõtlesin! Ma tean, mida teha! Leidsin lahenduse!"

"Kuhu sa kavatsed minna?" küsis vend elava huviga.

"Me unustasime vaimulike toa!"

"Vaimulike toa?" kordas vend kajana.

"Ma hakkan seal magama!" jätkas Viktoria õhinal. "Keegi ei saa teada, et viibin majas. Kui kõik on võistlustel, teen külaliste saabumiseks ettevalmistused."

Gerard silmitses teda kahtlevalt. Siis sõnas ta aeglaselt:

"Mulle see plaane ei meeldi. See on liiga riskantne."

"Riskantne?" kordas Viktoria imestunult. "Mis mõttes?"

Gerard ei osanud oma vastuväidet põhjendada. Ta nägi õde nagu täiesti uues valguses.

Ta oli õega nii harjunud, et ei märganud kordagi, kuidas Viktoria on muutunud ilusamaks ja kuidas ta armas välimus erines tavalisest Londoni naisetüübist.

Viktoria oli tulvil värskust, noorust ja peaaegu lapselikku veetlust. Tema ovaalsest, suurte silmadega näost õhkus seletamatut võlu.

Langstonide eripära oli imetabane silmade värv, millest kiirgas teatud nurga all langevas valguses violetseid sädemeid. Viktorias olid kummalisel moel ühinenud isa silmad ja ema tuhkblondid juuksed. See kombinatsioon vaimustanuks iga meest.

Õde oli vennast neli aastat noorem, kuid Gerard oli teda

alati lapseks pidanud. See aga ei takistanud teda häbitult kasutamast õe emalikku hoolitsust.

Nüüd ütles Gerard endale, et on kohustatud õde kaitsma, eriti Krevarnoni-tüüpi meeste eest.

"Miks sa mind nii vaatad?" küsis Viktoria.

Gerard naeratas oma võluvat poisikesenaeratust. Puudustele vaatamata oli ta siiski hea poiss.

"Mõtlesin, et kui sul oleksid kohased rõivad, jätaksid sa seltskonnas varju kõik pealinna daamid. Sinust räägitaks kõigis võõrastetubades ja klubides."

"Loodan, et teed nalja," sõnas Viktoria pahaselt. "Ema ütles alati, et daam ei tohi olla klubide jutuaineks. Siis poleks ta... enam daam."

"Noh, kuna sa ei muutu kunagi selliseks jutuaineks, siis sind selline oht ei ähvarda," sõnas Gerard lepitavalt.

Nüüd oli ta tõsinenud ja võttis võimuka, vastuvaidlemist tauniva tooni:

"Kui luban sind jäädа vaimulike tuppa, kas oled siis valmis omalt poolt lubama, et sa ei näita end kellelegi, kuni Krevarnon või keegi tema külalistest majas viibib?"

Ta tegi pausi ja lisas:

"Viktoria, ma räägin tõsiselt. Sina kas annad mulle selle kohta ausõna või asud koos Nattie'ga teele Northumberlandi. Majapidamisega tegelevad sel juhul Krevarnoni teenrid."

"Muidugi luban, kulla vennas," sõnas Viktoria relvituks-tegevalt siiralt. "Ega sa ometi arva, et hakkan otsima võimalusi kohtumiseks selle krahvi või teiste keigaritega, kellega koos sa Londonis elu põletad? Kuigi sinu jutud nendest mind mõnikord huvitavad, ei kiida ma põrmugi heaks nende elulaadi, ning ka mitte sinu oma."

Gerard puhkes naerma.

"Tänu Jumalale, et sul pole sellest aimugi. Olgu siis. Ma usaldan täiesti sinu mõistlikkust. Võibolla teen valesti, kuid saan aru, et ilma sinuta variseks kogu majapidamine kokku."

"See on meeldivaim kõigest, mida ma sinult täna kuulnud olen," vastas Viktoria naeratades. "Aga Gerard, kui sa saad nii palju raha, siis ehk annad pisut mullegi teenijate palkadeks ja toidu muretsemiseks ajaks, millal sa ära oled?"

"No muidugi," vastas vend. "Ma olen liiga sageli sinu armastust kuritarvitanud. Ära muretse. Kui oleme koos üle elanud raskusi, jagame ka rõõme."

"Tänan, kullake. Sa tead, et mulle ei meeldi sind oma palvetega tüüdata, aga mul on häbi poemeestelt toiduaineid võlgu manguda."

"Ma pole veel Krevarnoni tšekki sularahaks vahetanud, aga mul on mõni gini hädavajadusteks."

Ta tõmbas taskust näputäie kuldmünte ja puistas need üle lugemata Viktoria pihku.

Õde pistis raha hoolikalt kukrusse ja suudles venda tänuks põsele.

"Nüüd aga on mul aeg maja käsile võtta," seletas Viktoria. "Kuna härrased saaabuvad juba homme, on mul aega napilt. Sina aga mine ja ütle Abbotile, et ta talli valmis seaks. Lahtrid on korras, välja arvatud viimased paar-kolm, mille kohal pehkinud katus vihma läbi laseb."

"Vihma minu arvates ei tule," tähendas Gerard. "Kui siia sõitsin, valitses kohutav kuumus, nii et pidime Rollaga Windsori teel ära küpsema."

"Sa kihutasid Rollaga terve tee?" sõnas Viktoria kohkunult. "Gerard, kuidas sa ometi võisid!"

"Kui tegin söögipeatuse, lasksin teda puhata, ja viimased viis miili sõitsin peaaegu sammu. Peale selle liikusin mööda külavaheteid, sest nii on hoopis otsem. Sa ju tead, et suudan pidada Londonis ainult üht hobust."

"Sellest saan ma aru, kuid säherdune koormus on talle ohtlik."

"Nagu mullegi!" hüüdis vend lõbusalt. "Minu arvates mu-

retsed sa täku pärast rohkem, kui ainsa venna pärast. Mul pole vist lootust vanni võtta?"

"Võid arvestada ainult külmaga."

"See on just kõige parem."

"Lähen panen vanni valmis," ütles Viktoria. "Aga veini pead keldrist ise tooma. Seal on küll järel kõigest mõni pudel. Loodan, et krahv toob kaasa oma veinid."

Gerard naeratas laialt.

"Ta sureb janusse, kui jääb lootma meie varudele."

Viktoria astus ukse poole.

"Sa pole öelnud, mitu külalist tuleb."

"Kuus, kui ka mind külaliseks lugeda."

"Kas lõunastad täna kodus?"

"Lähen Winkfieldi Dysartile külla. Seal söön ka lõunat. Tahan talle öelda, et krahv peatub minu pool. Krahvi seltskond lõunastab teisipäeval Windsoris pärast Grafton Sweepi võistlust. Yorki hertsog on kindel, et selle sõidu võidab tema. Ta paneb välja oma Trance'i."

"Minu arvates Trance ei võida," lausus Viktoria mõtlikult. "Kui palju on temale pandud?"

"Panused on tohutud!" vastas Gerard õhinal.

Tema hääletoon tegi Viktoria ettevaatlikuks. Ta vaatas vennale teraselt otsa.

"Millise panusega sina riskisid?" See kõlas nagu etteheide.

"Sa ju tead, et kui jutt on Trance'ist või Mosesest, siis ei ole mingit riski ega saagi olla," põikles Gerard otsesest vastusest kõrvale.

Kuigi Viktoria tahtnuks venda sellise pillamise pärast sõidelda, pidi ta tunnistama selle järelduse õigsust.

Trance oli kuulus täkk ning Mosesega võitis Yorki hertsog mullu Epsomis kolmeaastaste derbi.

Peale Crusaderi olid need inglise traavlitõu parimad täkud.

Viktoria kiirustas üles magamistube vaatama. Enamikku neist polnud juba aastaid kasutatud. Ta tegi mehaaniliselt kodutöid, kuid mõtted tegelesid võiduajamiste ja hobustega, mida sai näha juba kahe päeva pärast.

Hobused huvitasid teda palju rohkem, kui noor publik, mis neile kokku tuli. Kui talle meenus, et nende talli tuleb Crusader, kasvas ta erutus viimse piirini. Ent neiu teadis, et praegu on tähtsaim seada toad korda nii, et krahvil ei tuleks kahetseda nende eest makstud raha.

Viktoriale oli nendel avaratel, võlvitud lagedega tubadel ja massiivsete, eesriietega ning nikerdatud otstega voodites seletamatu võlu. Ta oli nendega lapsest saadik harjunud.

Lükates nüüd kardinaid kõrvale – mõni neist oli päris kulunud – ja avades aknaid, mõtles Viktoria ärevalt, kas krahv Krevarnon märkab nende igal sammul silma torkavat vaesust. Aga ehk meeldib talle nendest ruumidest õhkuv iidne suursugusus? Talle endale oli kallis iga ruum, iga mööbliese äratas mälestusi.

"Hea veel, et püsib ilus ilm," sõnas Viktoria kuuldavalt.

Maja ümbritsevas aias kasvas palju lilli. Ta vahetas neid iga päev oma eluruumides, mistõttu kogu maja oli täis peent aroomi. Lilleseadeoskuse oli neiu pärinud emalt.

Paljude kasulike asjade hulgas tundis Viktoria ka vahendit südamevalu vastu, mida kasutas kohalik talurahvatohterdaja.

Tavaliselt valitsesid majas ning seda ümbritsevates väikestes aedades vaikus ja rahu. Nüüd aga adus Viktoria mingit erilist ärevust, tundes ette, milliseks muutub ta kodu võistlusnädala ajal.

Kui Gerard veenis teda ajutiselt kodust lahkuma, puikles Viktoria vastu mitte üksnes seetõttu, et kartis majapidamise pärast. Ta ei tahtnud võistlusest ilma jääda. Lapsest saadik oli ta neid kõiki vaadanud ja oli tõeline ratsaspordi asjatundja.

Praegu püstitasid kohalikud ettevõtlikud mehed juba võistlusvälja ümber telke ja putkasid, milles külastajad võisid nälga

ja janu kustutada. Kõhale tulid ka trikimeistrid ja hasartmängude korraldajad, kes naiivseid külalisi haneks vedasid.

Kõik, mis selfel iga-aastase suurnädala vältel juhtus, pakkus Viktoriale kauaks jutuainet ja meenutusi.

Neiu astus kamina juurde. Sellest paremal asuv paneel oli kaunistatud lillnikerdistega. Neiu surus neist ühele. Paneel nihkus hääletult kõrvale. Avanes sissepääs kitsale trepile. See oli üks salakäikudest, mis viis vaimulike tuppa.

Kuninganna Elizabethi ajal kasutati seda ruumi kabelina. Seal leidsid varju paljud katoliku usu preestrid ja mungad, päästes end tagakiusamisest, kaasa arvatud tuleriidale saatmine. Troonile astudes asus Elizabeth kiusama osa usklikke samuti, nagu oli enne teda teinud Maria Stuart, ainult selle vahega, et viimane jahtis protestante.

Langston Manorisse tuli kokku jesuiite kogu Inglismaalt. Gerard teadis sama hästi kui õde, et sellest ruumist ei oska keegi Viktoriat otsida.

"Isegi siis, kui keegi mind näeb, arvab ta, et tegemist on Valge Daamiga," mõtles Viktoria kerge rahuldustundega. Tuleb Gerardile öelda, et ta mainiks nagu muuseas kuulsat Langstoni kummitust.

Cromwelli ajal deklareerisid Langstonid, et neid ei huvita poliitiline olukord. Aeg-ajalt peatusid siin isegi Cromwelli väed.

Ent tolleaegse baroneti tütar armus rojalisti ja peitis ta vaimulike tuppa. Paraku andis reeturlik teenija tema äraolekul õnnetu mehe võimudele välja. Sõdurid tirisid ta õue ja hukkasid samas. Kui neiu tagasi tuli, oli armastatu juba põletatud.

Legendi kohaselt ei saanud noor leedi kunagi teada, mis oli juhtunud, ja suri kurvastusest. Pärast surma aga muutus ta viirastuseks ning hulkus ümbruskonnas peigmeest otsides ringi.

Viktoria ise polnud kunagi viirastust näinud, kuid ümbruskonna naised lobisesid sellest alailma. Isegi Nattie kurtis

mõnikord, et tunneb seljal külma hingust, ja arvas, et sellel hetkel tõuseb viirastus hauast.

Küllap hakkab ta selles toas redutades end ka ise viirastusena tundma. See mõte ajas Viktoria naerma. Ta ei kahetsenud põrmugi, et ei saa krahv Krevarnoni külaliste hulgas viibida. Talle piisas sellest, et näeb tallis Crusaderi ja teisi kuulsaid ratsusid.

Ta heitis pilgu suure toa voodile ja selle luitunud eesriidele. Selles hakkab magama Crusaderi omanik.

Homme toob ta sellele tualettlauale roosikimbu.

Huvitav, kas krahv märkab seda?

Neiu ohkas. Pigem hakkavad krahvile silma hallituslaigud laes ja kummuti ühe kullatud kera puudumine.

Aga miks peaks ta selle pärast muretsema? Igal juhul on siin krahvlikul kõrgusel palju mugavam, kui olnuks mahapõlenud võõrastemajas. Ja kui talle siin ei meeldi, teab ta ometi, et mujalt pole võimalik peavarju leida.

Gerardi vali hüüe äratas ta mõtisklustest. Ta jooksis koridori, kummardus üle trepikäsipuu ja vaatas alla.

"Milleks sa mind kutsusid?"

"Mul on tarvis sulle midagi öelda," vastas vend, "ja küsida, kuidas jääb vanniga?"

Kiirustanud kõrgete külaliste vastuvõtmiseks valmistuma, oli Viktoria selle hoopiski unustanud.

"Kohe on valmis. Oota veel mõni minut."

Ta lippas venna tuppa ja võttis kapist suure kõrge tinakausi, milles vend end kodus olles pesi. Siis otsis ta välja supellina ning kiirustas välja.

Õnneks oli vana Jacob, kelle arvates olid ta tänased tööd tehtud, parajasti köögis, õllekruus ees, ja ajas juttu Nattie'ga, kes talus kristliku kannatlikkusega vanamehe sõnaohtrust.

Viktoria tuiskas tormikeerisena kööki, mille seintel rippusid varem singid, sibulavanikud ja muu söögikraam. Nüüd näitasid tühjad konksud, et varud on läbi.

Nattie polnud veel viiekümnenegi, kuid ta juustes leidus juba tihedalt halli.

"Mis juhtus, miss Viktoria?" küsis ta rangelt. "Muide, te peaksite oma juukseid paremini kammima."

"Nattie, sir Gerard saabus!" kuulutas Viktoria.

Nattie silmis sähvatas rõõm.

Kui maailmas oli kedagi, keda ta armastas rohkem kui oma kasvandikku, siis oli see tema vend Gerard.

"Tuli koju? Uskumatu! Küllap tuli ainult hetkeks ja läheb siis mõnele oma tuulepäisele sõbrale külla!" hüüdis ta.

"Nattie, eile põles "Suu- ja kabjaraua" võõrastemaja maha," ütles Viktoria Nattie arvates pisut kohatult. "See aga tähendab, et meie majas hakkavad toimuma ärevad sündmused."

"Siin?" Nattie oli nagu alati napisõnaline.

"Jacob, sir Gerard tahab vanni," kiirustas Viktoria ütlema, et erutusest mitte unustada, milleks ta siia tuli.

Ta teadis, et vanamees kuuleb halvasti ja vaevalt ta esimesest korrast taipas, mida temalt tahetakse. Seepärast kordas ta:

"Jacob, vann! Vii sir Gerardi tuppa kaks ämbrit vett! Nõus?"

Jacob lonksas viimase sõõmu, asetas kruusi kahetsevalt lauale ja tõusis.

Vanakese peale võis kindel olla, kui talle korralikult ära seletada, mida temalt tahetakse.

"Te ütlesite kaks ämbrit, miss Viktoria? Vett?"

"Kaks ämbrit," kordas neiu kindlalt.

Jacob lahkus vastumeelselt köögist ja Viktoria asus erutusest särades Nattie'le põrutavat uudist rääkima.

2. peatükk

"Kallis, kas viid mind homme Windsori lossi?" küsis leedi Blackford.

"Ei!"

"Aga miks siis? Olin kindel, et peatud seal, sest Brechnelli võõrastemaja põles maha."

"Mul on teistsugused plaanid."

"Olgu need millised tahes, kuid sa ei saa Ascotist kaugel peatuda. Seega sõidad Windsorist mööda ja võid mind sinna viia," sõnas naine tujukalt.

Suured pisut viltused silmad ripsmete raamis, mis võlgnesid oma pikkuse, tumeduse ja läike eest tänu pigem juuksurikunstile kui loodusele, vaatasid krahvi imestunult. Raske oli kujutleda, et ükski mees suudaks Sydel Blackfordile millestki keelduda, ükskõik, mida ta ka ei paluks.

Tugitoolis istudes näis ta oma läbipaistvas, kehale liibuvas neglišees harukordselt ahvatlev.

Kaunitari tihedad kuldsed juuksed olid lilla muareelindiga kuklale kinnitatud. Kael oli hämmastavalt marmorvalge.

Talle öeldi sageli, et ta sarnaneb näolt ja kehakujult imekena printsessi Pauline Borghesega, Napoleon Bonaparte'i õega, kes oli modelliks kuulsale kunstnikule Canovale. Sestap võttis ta instinktiivselt samasuguse poosi, nagu oli printsess oma tuntud skulptuurportreel.

Leedi Blackford vapustas igaühte, kes teda esimest korda nägi. Ent polnud vaja eriti teravat silma, et aduda tema välimuse igas üksikasjas, üldilmes ja käitumises midagi

ebaloomulikku. Ometi oli ta ilu erakordselt efektne ning mõjus meestele vastupandamatult.

Krahv aga, kes istus sundimatus poosis, brändiklaas ees, näis olevat tema võludele täiesti vastuvõtmatu, vähemalt sel hetkel, ning ei kavatsenud tema kapriise õhutada.

"Aga miks sa ei taha Windsori lossis peatuda?" küsis leedi Blackford, pidades paremaks läheneda jutuainele teisest küljest. "Kuningas kutsub sind üsna sageli külla ning sa tead, kuidas talle sinu seltskond meeldib."

"Mulle meeldib enam omaette olla," vastas krahv. "Ma ei taha, et võistlusnädala ajal minu mõtteid hobustelt kõrvale tõmmataks."

"Aga minust?" küsis leedi Sydel.

Krahv ei vastanud. Naine jätkas peaaegu vihaselt:

"Miks sa alati nii pahandavalt põikled? Arvaksin, et põiklemine on pelgalt poos, kui see ei oleks üks sinu kõige kindlamaid harjumusi."

"Kui olen sulle ebameeldiv, siis on vastus silmnähtav," tähendas krahv.

Leedi Blackford laiutas abitult nii peente sõrmedega käsi, et neid ümbritsevad üsna massiivsed sõrmused pidid olema neile liiga raske koorem.

"Ma armastan sind, Valient!" hüüdis ta teatraalselt. "Ma armastan sind! Sa tead väga hästi, kui väga ma tahan sinuga koos olla!"

"Aga sa tead sama hästi, et minu juurde koguneb poissmeeste seltskond," vastas krahv

Krevarnon.

"Kuhu see seltskond siis läheb, kui Brechnelli võõrastemajast on jäänud ainult ahervare?" küsis leedi Sydel pilkavalt.

"Üürisin Langstoni maja. Mulle öeldi, et see asub päris hipodroomi lähedal."

"Langstoni? Kas see on seesama ilus poiss, kellel, nagu mulle öeldi, pole hinge taga pennigi?"

"Arvan, et sinu määrang on tõelähedane," sõnas krahv peanoogutuse saatel.

Leedi Sydel puhkes naerma.

"Pole raske kujutleda, et olete selles viletsas külamajakeses üksteise seljas nagu heeringad tünnis ning hakkate pidutsema katusest valguvate vihmaveejugade all."

"See-eest saad sina rõõmustada, kui selgub, et sul on õigus."

"Hoopis parem olnuks sellest meeletust ettevõtmisest loobuda ja koos minuga Windsori lossi asuda. Lähevad ju lõhki ka hoopis tõsisemad plaanid. Tulikahju vastu sa ju ei saanud."

Leedi Sydel rääkis väga vaikselt, pistes lausete vahele paljutähendavaid ohkeid, ent krahv haigutas varjamatult ning naine lõpetas peaaegu kiirkõnes:

"Tema Majesteet kutsub sind teisipäeval lõunale."

"Ütlesin talle, et tulen lõunale neljapäeval pärast kuldkarika võitmist."

"Milline enesekindlus!" Leedi Sydel ei suutnud end tagasi hoida.

"Olen kindel oma täkus. Antud juhul on see üks ja sama."

"See, et sa saavutad kindla peale kõike, mida sa tahad, olgu see võit ratsavõistlustel või naiste üle, mõjub sulle väga halvasti, Valient."

Krahv vaikis, nagu mõtleks nende sõnade üle järele. Siis vastas ta küüniliselt:

"Kui rääkida sportlaste keeles, siis selles viimases kategoorias olen kogunud rohkem punkte."

"Kuidas ma sind vihkan!" hüüdis leedi Sydel, loobus Paulina Berghese poosist ja ajas end sirgu. "Aga kui mõtled Charis Plymworthi, siis tõotan, et kratsin tal silmad välja!"

Krahv jättis vastuse võlgu. Pärast hetkelist pausi jätkas leedi Sydel tuliselt:

"Nüüd ma tean, miks sa ei taha teisipäeval Windsorisse tulla. Sa lõunastad kindlasti John Dysartiga, kes elab selle Charisega."

"Kui sa teadsid, et ma sel õhtul kinni olen, miks sa siis mulle teist kutset peale surud?" sõnas krahv Krevarnon häirimatult.

"Ma ei osanud arvata, et oled nii hirmus sõnamurdlik ja minu vastu nii julm!"

Krahv rüüpas sõõmu brändit, kergitas kulme ja sõnas:

"Mu kallis Sydel! Ma pole eluski naise seelikust kinni hoidnud. Luba mul öelda sulle üks kord ja alatiseks: maailmas pole sellist nööpnõela, millega sa võiksid mind enda külge kinnitada."

"Aga ma ju armastan sind, Valient! Me tähendasime teineteisele nii palju ning ma olin kindel, et sa mind armastad."

Need sõnad olid öeldud väga liigutavalt, ent krahv üksnes heitis talle ükskõikse pilgu, tõusis ja asetas klaasi lauale.

"Sa tead, et draamad ja tragöödiad tüütavad mind. Nüüd aga, Sydel, tahan ma jätta sinuga hüvasti. Kohtumiseni võistlustel kuninga loo is."

Ta kummardus naise kätt suudlema, kuid see ulatas talle mõlemad.

"Suudle mind, Valient! Sinust lahusolek on talumatu! Armastan sind nii, et olen valmis pigem tapma, kui sind teisele naisele loovutama!"

Krahv silmitses teda ülalt alla. Naise poolavatud huultelt kuumas kirge, pea oli taha kallutatud ning poolpaljas keha kooldus kutsuvalt.

"Sa oled väga ilus, Sydel," sõnas mees nii ükskõikselt, et see tema lause mõtet tublisti madaldas. "Kahjuks on su kapriisid aja jooksul tüütuks muutunud. Kohtumiseni võistlustel!"

Krahv astus aeglaselt ukse poole ja väljus hüvastijätuks pöördumata.

Jäänud üksinda, andis leedi Blackford oma ärritusele voli. Ta valas tigedusepisaraid ning materdas rusikatega tugitooli patju.

Kui ta lõpuks vihast ja meeleheitest päris jõuetuks jäi,

langes ta seljatoele ning suunas mitte midagi nägeva pilgu lakke.

Naine tegi endale etteheiteid selle eest, et oli tegutsenud ettevaatamatult, isegi rumalalt. Tema kogemuste juures - kaunis leedi ei mäletanudki, kui palju tal oli austajaid olnud, nende üle pidasid arvet seltskonna keelepeksjad -, jah, tema kogemuste juures pidanuks teadma, et mees, kes on küllastunud kehalisest lähedusest, ootab meelitusi ja kiitusi, mitte aga süüdistusi ja kahtlustusi, millest ta ei suutnud täna hoiduda.

Sellised stseenid kordusid armukeste vahel üha sagedamini. Leedi Sydel mõistis isegi, et need ei tugevda tema suhteid krahv Krevarnoniga. Ent temas lõõmas kiivus. Erinevalt teistest kavaleridest ei langenud krahv ta esimese sõna peale põlvili, vaid jäi täiesti ükskõikseks.

"Olgu ta neetud!" hüüdis naine. "No miks ei või ta olla samasugune, nagu kõik teised?"

Tõepoolest, krahv käitus alati nii, nagu ise tahtis. Algul lootis leedi Sydel, et tema puhul läheb teisiti, kui krahvi muude sõbrannadega. Oli ta ju Londoni seltskonna esikaunitare, kellel piisas sõrmenipsust, et ükskõik kes meestest ta jalgade ette langeks.

Ent krahv libises tal peost. Isegi siin viibis krahv mõtteis ja südames, kui tal selline organ üldse oli, kusagil mujal. Sellest ajast, kui lavale astus leedi Plymworth, hakkas krahvi tähelepanu tema vastu kahanema.

"Ma vihkan seda naist! Issand, kuidas ma teda vihkan! Ma mürgitan tema, kägistan ta, lõikan ta kõri läbi!" karjus Sydel. See oli üks ta kuulsaid temperamendipurskeid. Ta kujutles, kuidas ta torkab noa rivaali kõrri ning kuidas meestele magnetina mõjuv naeratus selle naise näolt kaob.

Seejärel püüdis leedi Sydel kujutleda, kuidas ta õiendab arved krahv Krevarnoniga.

Huvitav, mida ta tunneks, kui krahv lebaks tema jalgade ees, noahaav südames ning verest tühjaks jooksmas?

Ei, see teda ei rahuldaks. Tuleb krahvi enda küljes hoida ja oma võistlejanna hävitada.

Leedi Sydel tõusis ja astus peegli ette. See, mida ta seal nägi, rahuldas teda igati.

"Ma ei või seda meest kaotada," sõnas ta endamisi. "Ja ma ei kaota teda."

* * *

Moodsas kõrges faetonis istudes mõtiskles krahv Krevarnon selle üle, miks on naised muutunud moraalselt ja kehaliselt nii ohjeldamatuks.

Leedi Sydel oli läinud talle oma pealetükkivuse, teatraalsuse ja kiivuse tõttu lõplikult vastumeelseks.

"Loll olin, et end temaga sidusin," tegi krahv endale etteheiteid.

See naine on küll ilus, kui ilu pole veel kõik.

Krahvi elus oli olnud hulk naisi, kuid kõik need olid ta pärast lühikest romaani tüüdanud, nagu seekord leedi Blackford.

Nüüd ootas teda Charis Plymworth. Viimasel kohtumisel oli ta seda selgesti mõista andnud. Peagi nägi ta seda naist koos lord Dysartiga lõunastamas.

Krahv teadis, et nii Charis kui Sydel otsivad endale meest.

Pärast seda, kui vana lord Blackford südamerabandusse suri, päris Sydel tohutu varanduse. Lord Plymworth aga, kes kaks aastat tagasi duellil hukkus, jättis Charise peaaegu ilma varata.

Seda vasksekarva juuste ja roheliste silmadega naist oleks huvitav riidesse panna, käis krahvil läbi pea. Ja kui ta juuksed vallandada, näeks ta sobivais rõivais välja üsnagi efektne...

Talle meenus üks naine, kellel olid eriti toredad lokid. Pagana pihta, mis oli selle nimi? Cleo? Või oli see Janice? Tal oli alati olnud nimede suhtes halb mälu.

Ootamatult, otsekui ärgates leidis krahv enda üllatuseks,

et vaatamata mõtisklustele oli ta juhtinud hobuseid õigesti ning jõudnud Grosvenor Square'ile oma palee ette.

Pärast isa surma uuendati suurejoonelist perekonnapaleed põhjalikult, nii et see oli nüüd üks Londoni toredamaid. Maalikogu, mida ta oli hakanud koostama Walesi printsi eeskujul, äratas kadedust igas asjatundjas.

Krahv astus avarasse vestibüüli, mille seinte ääres seisid maitsekalt valitud raidkujud. Talle ruttas vastu majavalitseja.

"Kas homseks sõiduks on kõik valmis, Hunt?" küsis krahv, ulatades ligilipanud teenrile kübara ja kindad.

"Kõik, milord."

"Ma ütlesin, et Langstonidel on kõigest paar teenrit. Järelikult tuleb meil see puudujääk korvata."

"Juba korraldasin, milord. Kokk võtab kaasa kaks kokapoissi. Teenrid, kelle ma valisin, ei pane paljuks Langstonide omi aidata."

"Tänan, Hunt. Kuna te ka ise kaasa tulete, pole mul tarvis millegi pärast muretseda."

"Muidugi, milord. Kandsin hoolt, et kokk võtaks Londonist kaasa kõik, mida vajame. Võistluste ajal pole võimalik kohapealt midagi osta."

"Kahtlemata," nõustus krahv.

Krahv läks raamatukogutuppa, olles unustanud Ascoti mured, nagu enne seda leedi Sydeli. Mõlemad probleemid lakkasid talle olemast.

Ometi otsustas krahv Krevarnon hommikul ärgates, et sõidab ise Langston Manorisse märksa varem, et olla kohal enne külaliste saabumist ja näha, mis neid seal ees ootab. Sündinud organisaatorina tahtis ta ise kõike üle kontrollida, kuigi tal olid suurepärased abilised - vilunud ülemteener ja toimekas valitseja. Ja kui seal viie päeva jooksul millestki puudus tuleb, võib ta saata Londonisse käskjala.

Mõistagi võinuks ta peatuda ka sõprade pool või Windsori

palees, kuid ta tahtis olla sõltumatu. Peale selle pidas ta naiste seltskonda võistluste ajal liigseks koormaks.

Krahv sõi tugeva hommikueine ja asus teele, neli toredat kimlit faetoni ees.

Taevas oli pilvitu. Varasele tunnile vaatamata hakkas päike juba kõrvetama. Tee oli täis iga liiki sõidukeid.

Et mitte kiirust kaotada, vahetas krahv kaks korda hobuseid.

Hipodroomile lähenedes hoidis krahv hobuseid tagasi ja uuris hoolikalt ümbrust, et mitte mööduda Langstoni kirjeldatud teeotsast.

Windsori metsa kuused ulatusid otse teeservani. Ainult ühes kohas märkas krahv tihnikusse viivat külavaheteed. Igaks juhuks vähendas ta kiirust, et mitte sisse pöörata, kui pimesi üüritud maja näib elamiskõlbmatu.

Siis silmas ta kaht ilmselt asustamata valvurimajakest kahel pool raudväravat. See pidigi olema Langston Manor.

Värava ja valvurimajakeste järgi otsustades valmistus krahv halvimaks. Mööda rohtunud, ilmselt harva kasutatavat teed sõites hakkas krahv juba kahetsema, et loobus kuninga kutsest peatuda Windsori palees. Seal ootaks vähemalt õdus voodi. Ent meenutades, et seal peaks ta viibima leedi Blackfordi seltskonnas, leidis krahv, et vabadus on talle mugavusest kallim.

Ta tegi järsu pöörde ja tema ette ilmus Langston Manor.

Majal polnud midagi ühist sellega, mida Krevarnon oli endale süngetes kujutlustes maalinud. See osutus imetabaselt meeldivaks.

Massiivne kiviehitis oli tõesti vanaaegne ja hoopis avaram, kui ta oli arvanud.

Värvilised aknad peegeldasid päikesekiiri. Katuseharjal peesitasid laisad tuvid. Hetkeks näis Krevarnonile, et ta on kandunud tagasi lapsepõlve, nendesse aegadesse, mil ta uskus veel haldjatesse, kes pidid elama just sellistes rahulikes, sõbralikes, õdusust õhkuvates majades.

Mõistagi oli see, mida ta nägi, tegelikkus, kuigi näis kummaline, et igal aasta Ascotis käies polnud ta kunagi sellesse armsasse, rahulikku maanurka sattunud. Igal pool mujal oli teda häirinud lõputu ratastekrigin, askeldavate tallimeeste lärm ning üldine tohuvabohu.

Et korralikult ringi vaadata, sõitis krahv aeglaselt lasila juurde. Tallipoiss kargas tagapukilt maha.

"Tuleb leida kedagi, Jim, kes hobused talli viiks," sõnas krahv.

"Need on vist seal, milord." Jim osutas käega mingite puude tagaseisvate ehituste poole. "Lähen ja uurin seda asja."

Krahv astus lahtise ukse kaudu nikerdatud seinapaneelidega vestibüüli, kust viis puutrepp ülakorrusele.

Kohe tundis ta magusavõitu lillelõhna ning märkas kimpu punaseid ja valgeid roose trepijalami kõrval lauakesel. See maja hakkas talle meeldima nii väljast kui seest. Talle näis, et juba ukselt hoovas vastu rahuliku õdususe hõngu.

"Huvitav, kas Langstonil on ema?" arutles ta. "Kindlasti hoiab vana leedi maja korras."

Krahv läbis vestibüüli ja astus võõrastetuppa.

Kõigil laudadel seisid maitsekalt seatud lillekimbud. Prantsuse aknad avanesid muruplatsile, mis hämmastas lopsaka haljuse ja kõikvõimalike lilledega. Peenardel õitsesid vabarnakarva rodotendronid, taamal oli näha varbseinu vohavate roniroosidega.

Krahv pöördus ja asus tube uurima.

Kõik esemed olid pisut luitunud, kuid valitud peene maitsega.

Seintel rippuvad pildid vajanuksid puhastamist ja nende raamid värskendamist. Krahv vaatas need põgusalt üle ja leidis, et need vajavad lähemat uurimist.

Astunud vestibüüli, märkas krahv poikvel ust ja sisenes raamatukogutuppa. Olles üle läve astunus, otsustas krahv, et ei loovuta seda tuba kellelegi.

Teda vaimustasid nahktugitoolid ja massiivne laud, mis oli paigutatud nii, et sellele langeks piisavalt valgust ja ühtlasi ei pimestaks päike seda, kes selle taga istub.

Külaline polnud veel kohanud ühtki hingelist. Soovides tutvuda majaga, milles tal tuleb järgmine nädal elada, püüdis Krevarnon liikuda võimalikult vaiksemalt ja astus trepist üles. Sealjuures adus ta rahuldusega, et trepikäsipuud olid ehtne vanaaegne töö.

Mõlemal pool treppi rippusid maalid. Kuna need olid enamikus portreed, võis arvata, et tegemist on noore Langstoni eellastega.

Trepist üles jõudnud, tuli Krevarnonil valida, kas pöörduda vasemale või paremale. Ta pöördus vasemale, läbis madala koridori ja sattus pikka galeriisse.

Elizabethi ajal olid sellised galeriid igas majas. Külmadel talvedel toodi sinna kogu pere voodid, mis seisid suure kamina ümber. Just siis läksid moodi tihedad baldahiinid, mida ette tõmmates võis end tunda nagu eraldi toas.

Jõudnud poolde galeriisse, pöördus krahv ja nägi vastasotsas habrast, valgesse riietatud naisekuju.

Ometi keegi, kes võib küsimustele vastata. Ent krahv polnud jõudnud veel astuda ühtki sammu, kui ilmutis oli kadunud. Küllap oli ta diivanile istunud. Ent olles galerii läbinud, leidis krahv, et see on tühi.

"Ega ma ometi püstijalu und ei näe?" küsis Krevarnon endalt.

Peatunud seal, kus naisekuju oli vilksatanud, kuulis ta selja tagant häält:

"Tervist, sir!"

Krevarnon pöördus.

Tema ees seisis kõhn elatanud naine, valge põll hallil kleidil. Naine tegi reveransi ja jätkas:

"Minu arvates olete seesama krahv Krevarnon, kes üüris Langston Manori võistluste ajaks. Sir Gerard rääkis mulle Teie

Helduse saabumisest, kuid me ei teadnud teid nii vara oodata."

"Loodan, et ma ei teinud sellega teile liigset tüli," ruttas Krevarnon tähendama – ta oli teenrite vastu alati viisakas. "Tahtsin näha, kas kõik on minu külaliste vastuvõtuks valmis."

"Loodan, et kõik on korras, kuid meil ei piisa töökäsi, nagu vist sir Gerard teid hoiatas."

"Jah, ta rääkis sellest," lausus Krevarnon pead noogutades. "Aga varsti saabub minu ülemteener koos mitme teenriga, kes võivad teha kõike, mida vaja."

"Tänan, Teie Heldus," sõnas Nattie väärikalt. "Kas soovite oma magamistuba näha?"

"Ma just kavatsesin paluda seda näidata."

Nattie palus krahvi käeliigutusega endale järgneda ning juhtis teda mööda pikka galeriid.

Krahv ei suutnud otsustada, kas küsida temalt valges kleidis noore naise kohta, keda ta oli kaugelt hetkeks näinud, kuid pidas paremaks küsimust teisiti seada:

"Kas te ei ütleks, kes peale teie veel selles majas elavad?"

"Ainult vana Betsy, milord. Ta abistab pisut köögis. On veel Jackob, kes teeb seda, mida talt palutakse – toob sütt ja vett ning paneb vanni valmis."

Krevarnon vaikis. Nattie rääkis edasi:

"Tallis töötab Abbot koos pojapojaga. Jem, noorem Abbot, kavatseb meie hobusel võistelda."

Oli selge, et see elatanud naine ei kavatse teda hobustesse puutuvatesse üksikasjadesse pühendada.

Mees naeratas põgusalt.

"Võibolla nimetate nüüd oma nime ja ütlete, kes te siin majas olete?"

"Olin sir Gerardi hoidja, muidugi siis, kui ta veel seda tiitlit ei kandnud. Lapsepõlves ei osanud ta öelda sõna "hoidja" ja tegi sellest Nattie. Sellest ajast peale jäi see mulle külge. Ka teie võite mind Nattie'ks kutsuda."

"Hüva. Hakkan teid nimetama miss Nattie'ks."

"Tänan teid, milord."

Vaatamata oma iseseisvusele meeldis naisele ilmselt, et selline tähtis isik teenijainimese poole nii viisakalt pöördub.

"See on peamine magamistuba," tutvustas Nattie. "Arvasime, et see on kõige mugavam. See on mõeldud mõisa omanikule, kuid sir Gerard ei saa kuidagi siia kolitud. Ta eelistab tuba, kus ta juba lapsena magas."

Vastupidiselt Viktoria kartustele hindas krahv Krevarnon vääriliselt vanaaegset voodit selle oivaliste luitunud eesriietega kunagise kalli sametkattega ning vanaaegsete nikerdistega, samuti tualettlaual seisva lillekimbu lihtsat võlu.

"Need lilled, mida leidub kogu majas, on otse suurepärased, miss Nattie," kiitis krahv. "Kellele ma selle toreduse eest tänu võlgnen? Ega ometi teile?"

"Teen kimpe siis, kui leidub mõni minut vaba aega, milord."

Kuulnud Nattie'lt, kus asuvad tallid, jooksis krahv Krevarnon trepist alla ja kohtas ukse juures oma tallipoissi Jimi, kellele Abbot oli juba jõudnud näidata, kuhu hobused paigutada. Krahv läks talli üle vaatama.

Tema üllatuseks olid tallid avarad ja mugavad. Ta ei osanud üldse selliseid olusid oodata. Ainult ühes Ascoti lähedases rikkas majas oli ta midagi sellist näinud.

Just sel ajal jõudsid hobused pärale. Nende latritesse paigutamisele ja ülevaatamisele – ratsud olid heas vormis – kulus hulk aega. Majja tagasi jõudes leidis Krevarnon eest oma ülemteenri koos abilistega, kellele ta jagas käske nagu kindral lahingu eel.

Kuna külaliste saabumiseni oli veel aega, läks Krevarnon aeda õitsvaid lilli ja põõsaid imetlema.

See vaikne nurgake ei sobinud üldse kokku Ascoti meluga, kus publik lõbutses, nagu vähegi oskas.

Vaikne tuuleke, lehtede sahin ja värsked lõhnad. Kuidas

erinesid need teravatest eksootilistest parfüümidest, mida eelistasid Sydeli ja Charise tüüpi naised!

Kogu selles õhkkonnas oli midagi salapärast.

Paraku lähenes tema üksindus selles nõiduslikus paigas lõpule. Ta astus kindlal sammul maja poole, olles kindel, et külalised on juba saabunud ja ootavad teda.

Kogu seltskond oli tõesti juba kohal. Mehed olid end võõrastetoas mugavalt sisse seadnud ja pruukisid peremehe ootel vahuveini. Üks pudel avati teise järel, pool tosinat ootas veel jää-ämbris.

"Meile öeldi, et oled juba siin, kuid keegi ei teadnud, kuhu sa läksid," sõnas lord Chirn, kes märkas esimesena Krevarnoni ilmumist, kes oli kasutanud külgust, mis viis aiast otse võõrastetuppa.

"Vaatasin ümbrust," vastas Krevarnon lühidalt. "Rõõm sind näha, Ramsqill, ja sind, Ralph! Kuidas käsi käib, Wigdon?"

Viimaste sõnadega tervitas ta sir Francis Wigdonit, keda ta ei tundnud küll kuigi kaua, kuid kes tundus olevat lõbus mees ja osav kaardimängija.

"Maja mille te leidsite, on täiesti kena," tähendas sir Francis. "Minu arvates ei saanuks võõrastemaja sellega võrreldagi. Siin viibides lakkad kahetsemast, et see sara tuhaks sai."

"See on meie kõigi arvamus!" hüüdis Ralph Mear, kes oli jõudnud juba tublisti rüübata. "See on just teie moodi, Krevarnon - osata leida midagi kordumatut. Mõni teine, kes on võistluste ajaks peavarjuta jäänud, oleks osanud ainult kusagile väljale telgi üles lüüa."

"Tänu Jumalale ei ähvarda meid mustlaslaagris elamine," vastas Krevarnon naeratades ja valas endale klaasi šampanjat. "Minu arvates tuleb siia sel aastal eriti palju rahvast."

"Ratsavõistluste publik suureneb aastast aastasse," nõustus lord Ramsqill. "Kuulsin oma tallipoisilt, et teel on juhtunud juba mitu kokkupõrget, aga ilma nendeta ei möödu ükski Ascoti

võistlus."

Kokkupõrked, tõldade ümberminekud ja sadulast kukkumised oli ratsavõistluste ajal tavaline asi. Mis seal imestada - paljudki kutsarid loputasid teetolmust kurku. Sageli sai õnnetusjuhtumites inimesi surma. Õnnetusi põhjustasid ka Windsorisse suunduvad kuningakoja sõidukid ja ratsateenrid.

"Mida sa võid ennustada võistluste kohta, muidugi peale selle, et soovitad meile oma hobustele panuseid teha?" küsis lord Chirn pooleldi naljatamisi, pooleldi tõsiselt.

Krahv vastas ilma igasuguse irooniata:

"Parem oleks seda küsida Yorki hertsogilt. Eile õhtul ütles ta mulle, et kavatseb Ascoti kinni lüüa, ja ma ei oska kujutleda, kes võiks teda selles takistada."

"See tähendab, et teete mõlemad panuse Cardeniole ja Mosesele, kelle ta on esimeseks sõiduks registreerinud."

"Kindlasti võidab Moses. Kui just vastu tema pead virn laudu puruks ei lööda, ei takista teda miski peaauhinda võitmast."

Kõik puhkesid naerma. Klaas peos, seadis Krevarnon end lähimale tugitoolile istuma.

* * *

Üleval vaimuliketoas tegi Viktoria endale etteheiteid ettevaatamatuse pärast, mille tõttu krahv oleks ta peaaegu tabanud.

Kuulnud galeriis Krevarnoni samme, heitis ta siiski pilgu mehele, keda ta vend kartis. Ta jõudis üksnes märgata ta pikka kogu ja oivalist kehaehitust. Nägu Viktoria ei näinud, kuid mehe laitmatu elegants avaldas muljet.

Hetkegi viivitamata lipsas ta läbi salaukse ja sulges selle enda järel hääletult.

Ta polnud osanud arvata, et nimekas külaline võib saabuda nii vara, ning oli alles lillede paigutamist lõpetamas. Ta oli salatuppa sisenemas, kuid pöördus tagasi, et võtta raamat, mille ta oli unustanud eile vestibüüli, kui ta Gerardile vastu jooksis.

Kõik ülejäänud asjad, mida tal võis üleval vaja minna, olid

juba sinna viidud. Selleks tuli Viktorial kümmekond korda mööda keerdtreppi üles ja alla lipata.

Õnneks oli majas piisavalt tube ning polnud vaja enda oma külaliste käsutusse anda. Selleks tulnuks sealt koristada hulk talle kalleid esemeid, mis võinuksid reeta, et majas elab noor neiu.

Gerard saabus eile hilisõhtul ja lahkus täna varahommikul. Enne ärasõitu käskis ta õde ja hoidjat karmilt käituda nii, et ükski hingeline ei saaks teada Viktoriast.

"Ma ei taha, et ükski härrastest minu õest kuuleks. Kuidas ma siis seletan, miks teda pole Londonis nähtud?"

"Muidugi, muidugi," kiitis Nattie takka. "Minu arvates on teil täielik õigus, sir Gerard. Ma pole kunagi tahtnud, et Viktoria tutvuks nende teie tuulepeadest sõpradega."

"Kust sa tead, et nad on tuulepead?" küsis Gerard naeratades.

"Olen Londoni elust küllalt palju kuulnud, et nii arvata," sähvas Nattie.

Gerard puhkes naerma ja nimetas hoidjat vagatsejaks.

Nattie ei solvunud põrmugi. Ta kasvandik teadis väga hästi, et hoidja ei ole vagatseja, pigem sündsate kommete järgija. Igal juhul ei saanud keegi teda süüdistada silmakirjatsemises.

Enne lahkumist ütles Gerard õele tõsiselt:

"Kuula mu sõna, või ma vihastan rängalt. Ma ei luba, et sa kohtuksid Krevarnoniga või kellegi tema külalisega."

"Mina arvan nii, et kui sa pead oma sõpru nii kõlvatuteks, oleks sul parem sõbrustada teistsuguste härrastega," tähendas sapiselt Viktoria, kelles Gerardi elupõletajaist sõbrad, kes püüdsid keigarluses üksteist üle lüüa, äratasid juba neid isiklikult tundmatagi vastikust. Oleks Gerardil soliidsem seltskond, hoiaks see teda tagasi paljudestki mõtlematutest tegudest.

"Nad kõik on head kambamehed ja suurepärased sportlased," vaidles Gerard mitte eriti kindlalt vastu.

"Ma ainult narritasin sind, mu kullake," sõnas Viktoria

lepitustotsivalt. Ta ju otse jumaldas oma venda.

"Palun sinult ainult üht," jätkas Viktoria juba tõsiselt. "Ära liiga palju napsita. Sa ju tead, et ema ei sallinud joobnuid."

"Selle poolest võid olla rahulik. Ükski minu sõpradest ei pruugi kangeid jooke. Krahv Trevarnon aga joob üldse väga vähe. Tema kirg on sport. Praegu on ta vehklemismeister."

Täiesti loomulikult äratas selline vastukäiv teave Viktoria huvi. Tuli välja, et maailmas pole midagi, milles krahv teisi ei ületaks, rääkimata juba sellest, et talle kuulus Suurbritannia parim ratsu.

"Kas Crusader on Mosesest parem?" küsis ta Abbotilt.

"Nad pole veel omavahel võistelnud," vastas Abbot. "Aga kui nad ühes sõidus omavahel kokku läheksid, teeksin panuse Crusaderile."

"Kellega ta võistleb kuldkarikale?"

"Ainus väärilise vastane on talle selles sõidus Huldibrand."

"See täkk kuulub sir Ramsbottonile," sõnas Viktoria. "Loodan väga, et ta ei võida."

"See on hea ratsu ja seda juhib Buckle."

Frank Buckle oli oma ajastu parimaid d okisid. Viktoria oli teda varem näinud ja see mees oli pikka aega tema ebajumal. Kord ütles keegi tema kohta:

"Buckle'il pole midagi suurt peale nina ja südame."

D oki oli tõepoolest pisike. Ta kaalus kõigest kaheksa ja pool stone'i *. Peale muu oli ta kuulus oma lõpuspurdi poolest.

Nüüd oli kuulus d oki vananenud. Viktoriale näis pisikese reetmisena, et ta soovis võitu Crusaderile üksnes seetõttu, et ratsu viibis ajutiselt tema tallis.

Koju naastes tabas Viktoria end sellelt, et mõtleb mitte üksnes Crusaderile, vaid ka tema omanikule.

Vaatamata kõigile Gerardi hoiatustele, õigemini just nen-

---

* 1 stone = 6,35 kg

de tõttu ärkas temas kõditav uudishimu selle mehe suhtes.

"Ma pean teda nägema!" ütles ta endale, teades, et tal pole raske krahvi jälgida, jäädes ise märkamatuks. Peaaegu vastu oma tahtmist hakkas ta salatrepist alla astuma, kuni temani kostvad hääled andsid mõista, et härrased olid juba võõrastetuppa kogunenud.

Ta polnud näinud asjatult vaeva tuba koristades ja seda lilledega ehtides.

Mõne aja seisis Viktoria pimeduses, püüdes mõistatada, milline häältest kuulub krahv Krevarnonile. Siis kobas ta auku paneelis, mille olid ammuilma puurinud mungad uurimaks, mis majas toimub. Kuna auk oli puuritud mehe silmade kõrgusele, tuli Viktorial tõusta kikivarvule.

Avale liibudes nägi neiu esimesena pikka, umbes kolmekümne viie aastast meest. Ta välimuses polnud midagi köitvat, kuid ilme oli heasüdamlik. Sel hetkel lagistas ta mingi nalja peale naerda.

Neiu, kes oli vennalt nende meeste kohta varem kuulnud, leidis, et see peaks olema lord Chirn.

Tema kõrval seisis torkavate mustade silmade ja terava ninaga mees, kelle kaelaside tundus pisut liiga kohatult kirev.

Just sel hetkel, kui Viktoria teda uuris, lausus keegi:

"Olen kindel, et sina arvad sedasama, Francis."

Liiga kireva kaelasidemega mees vastas. See pidi olema sir Francis Wigdon.

Temas oli midagi ebameeldivat, kuid neiul oli raske öelda, mis nimelt. Talle hakkas üksnes silma, et mees naeratab ainult huultega, kuna silmad jäävad külmaks.

Viies pilgu grupi keskele, Viktoria tardus. Kahtlemata nägi ta enda ees krahv Krevarnoni.

Mees oli just selline, nagu neiu oli kujutlenud juba enne seda, kui ta temaga galeriis kokku sattus.

Erakordselt nägus. Kõrge tark laup, kindel lõug ja suujoon, mille nurkadesse ulatusid nina juurest kortsud, mis

muutsid ta naeratuse küüniliseks.

See oli muretu ja enesekindla mehe nägu. Krevarnon sarnanes pisut Charles II-ga, nagu teda oli kujutatud pildil, mis rippus trepi kõrval juba poolteist sajandit.

Üks sõpradest ütles talle midagi naljakat, kuid krahv ei naeratanud, vaid üksnes kõverdas huuli. Samal ajal sähvatasid ta silmis naljasädemed.

"Ta on vaimustav!" leidis Viktoria. "Rääkigu nad mida tahes, kuid see mees meeldib mulle."

3. peatükk

Teinud kindlaks, et härrad on asunud sööma, laskus Viktoria mööda salatreppi alakorrusele ja hiilis aeda.

Ettevaatuse mõttes oli ta tõmmanud kleidi peale tumeda siidmantli, kuigi keegi vaevalt aeda silmas peab. Kõik ta suvekleidid olid valged ning kui kellelegi tulnuks pähe imetleda õhtumaastikku, paistnuks ta liiga selgesti silma.

Kleidid olid valged mitte seetõttu, et Viktorial oleks selle värvi suhtes eriline nõrkus olnud, vaid sel lihtsal põhjusel, et Nattie oli leidnud ühest poekesest odavat musliini ning ostis seda varuks.

Viktoria sulges enda järel aeda viiva värava ja lippas tallide poole.

Vana Abbot oli sama ustav teener nagu Betsy ja Jacob ning Viktoria ei kartnud, et ta võiks lobisema hakata.

Tallide juures valitses vaikus, kui mitte arvestada tavalisi ööhääli - lehesahinat ja tirtsude siristamist. Aegajalt kostis metsa poolt öökulli huikeid.

Ületanud munakivisillutisega õue, nägi Viktoria Abbotit latern käes talle vastu astumas.

"Ma ei jõudnud teid ära oodata, miss Viktoria. Mõtlesin, et kuhu te küll kadusite," sõnas vana tallimees üsna koduselt, sest ta tundis oma perenaist juba mähkmeeast peale, ning igast tema sõnast kostis siirast ustavust.

"Sa muidugi arvasid ära, et tahtsin näha Crusaderi?" sõnas neiu.

"Me võime uhked olla, et meie tallis on säherdune iludus," vastas vanamees lõbusalt.

Ta astus laternaga ees ja neiu järgnes talle talli. Kahel pool vahekäiku paiknesid latrid.

Abbot avas esimese latri ja Viktoria nägi legendaarset Crusaderi.

Ronkmust täkk, valge täht laubal, oli kirjeldamatult tore.

Viktoria teadis, et ta on kuulsa araabia hobuse Godolphin Arabia otsene järglane, mis toodi Inglismaale 1732. aastal pärast paljusid kummalisi ja traagilisi vahejuhtumeid. Lõpuks läks ta kuulsa Marlborough' hertsoginna Sarah' väimehe lord Godolphini valdusesse. Ta paaritati kuulsa mära Roxanaga, kes oli toonud ilmale mitu tuntuks saanud täkkvarssa.

Viktoria patsutas Crusaderi graatsilist kaela. Ratsu lingutas kõrvu ja puristas ning neiu märkas, kuidas ta vägevad lihased iga liigutuse ajal naha all mänglesid.

"Ta on imeilus!" hüüdis Viktoria, vaimustuse tõttu endast väljas.

"Ma arvasingi, et ta teile meeldib," nõustus vana talimees. "Ma pole veel eluski sellist looma näinud."

"Ta napsab kuldkarika. Olen selles täitsa kindel."

Kui neiu astus Firebirdi juurde, oli tal isegi piinlik, et oskab nüüd oma ratsul nii palju puudusi näha. Ta kallistas looma kaela.

"Olgu meie külalised pealegi ilusad ja me imetleme neid, kuid sind me armastame," sõnas ta lahkelt. "Sa oled meie oma, oled nagu meie pere liige."

"Tõsi mis tõsi," kiitis Abbot takka. "Pidage minu sõnu meeles – Jem jõuab ühes sõidus temaga esimesena lõpujoonele."

"Tahaks loota," vastas Viktoria naeratades. "Äkki paneb krahv Krevarnon poissi tähele ja lubab teda ühel oma hobusel sõita."

"Selle jutuga on ta mu kõrvad kumisema pannud," vastas Abbot heasüdamlikult naeratades.

"Kas selles sõidus, milles Firebird osaleb, on tugevaid vastaseid?" küsis Viktoria.

Abbot kratsis kukalt.

"Bard on muidugi tubli täkk, kuid juba vana, ja d oki, kes temal ratsutab, mulle millegipärast ei meeldi."

Viktoria kallistas veel kord Firebirdi.

"Ma tean, et sa võidad," sosistas ta ning tal tekkis tunne, et loom teda mõistab.

Tagasiteel astus ta veel kord Crusaderi latrisse, kuid enne seda imetles nelja hoolikalt valitut kimlit, millega lord Crusader oli saabunud.

"Harva võib näha nelja nii sarnast hobust!" hüüdis Viktoria imestunult. "Vaata, Abbot, need on nagu mitmikud!"

"Tema Helduse tallimees rääkis, et see nelik, millega ta peremees Londonist välja sõitis, on veelgi parem. Härra olevat mitu korda keeldunud, kui neid taheti kahe- ja isegi kolmekordse hinnaga ära osta."

Viktoria puhkes naerma.

"Kes siis ei eelistaks hobuseid rahale!"

Ta arutas veel kaua Abbotiga eelseisvaid võistlusi, kui äkki taipas, et Krevarnoni tallimehed võivad iga hetk saabuda, ja pistis ummisjalu maja poole jooksma.

Siiski polnud aeg veel nii hiline, nagu ta oli arvanud. Salatrepil kuulis neiu suurest söögitoast kostvat naeru ja meestehääli.

Ta ei suutnud vastu panna kiusatusele näha veel kord krahv

Krevarnoni. Seekord läks Viktoria rõdule, kus pidude ajal viibisid tavaliselt laulikud. Rõdu külgnes suure söögitoaga, mis kunagi oli olnud munkade söögisaal.

Siidsirmi vahelt piiludes nägi Viktoria otsekohe krahv Krevarnoni. Peremehena troonis ta laua otsas nikerdistega toolil, millel varem oli istunud ta isa.

Viktoria nägi esimest korda elegantsetes õhtuülikondades mehi. Tõsi, kui isa toona mõne peo korraldas, näis ta plikaeas tütrele üpris mõjukas, kuid nüüd taipas ta, et Londoni härrastе elegantsist oli see kaugel.

Nüüd, mil Viktoria vaatas krahv Krevarnoni ülalt alla, näis mees talle noorem ja kuidagi südamlikum. Sügavad vaod suu kõrval, mis lõid ta näole küünilise ilme, olid nagu silenenud.

Teenrid olis juba lahkunud ja härrased veetsid aega portveini juures. Mõni purustas kreeka pähkleid, mis olid asetatud hõbevaagnatele, mis kuulusid ema lemmiknõude juurde. Neid oli harva kasutatud ning Viktoria pidas neid perekonnareliikviateks. Lauda valgustavad küünlad olid pistetud isa toast toodud kandelaabritesse. Laual seisvad virsikud ja toredad viinamarjakobarad ei saanud pärineda siit, sest siinsete kasvuhoonete klaasid olid ammuilma purunenud.

Ent rohkem kui puuviljad huvitas Viktoriat laua otsas istuv mees. Ta vaatas teda üksisilmi.

Algul oli meeste jutt nagu mingi ragin, millest võis eritada ainult üksikuid sõnu siis, kui üldine jutt vaikis. Ent tähelepanelikumalt kuulatades hakkas ta mõistma, millest külalised räägivad. Korraga kuulis ta, kuidas krahv Gerardilt küsis:

"Ega selles majas pole juhuslikult mingeid kummitusi?"

"Neid on siin mitu, kuid mina pole ühegagi nendest tuttav," naljatas Gerard.

"Kelle viirastused need on?" ei jätnud krahv järele.

"On keegi munk, kes end üles poos, sest ta ei suutnud enam

oma raskeid patte taluda," vastas Gerard. "Laps, kelle kuninganna Mariá inkvisitsioon põletas koos ta vanematega. No ja muidugi Valge Daam."

"Valge Daam?" kordas krahv. Tema küsimus kõlas kuidagi liiga huvitatult.

"Legendide ja ebausu kohaselt on see meie kõige kuulsam viirastus," vastas Gerard naeratades.

"Rääkige sellest," palus krahv Krevarnon.

Gerard rääkis talle kurva loo, kuidas Valge Daam otsib rahu leidmata oma kadunud armastatut.

Nähes, millise huviga krahv teda kuulab, taipas Viktoria, et mees oli teda hommikul galeriis märganud. Huvitav, kas ta tunnistab, et oli juba jõudnud kohalike huviväärsustega tutvuda?

Ent krahvi huvitas miski muu.

"Kui keegi näeb Valget Daami, kas see tähendab talle head või halba?"

Gerardit ennetades selgitas lord Ramsqill:

"See daam näitab end nendele, kes otsivad lõputult oma armastust, mis ikka ja jälle nende käest minema lipsab."

Ta lagistas naerda.

"Sind, Valient, see ei ähvarda."

"Kui sa kordki muutuksid jahisaagist kütiks, tuleks see sulle ainult kasuks," lisas Ralph Mear.

"Minu arvates on see sama võimatu nagu seegi, et Crusader kaotab kuldkarika," tähendas lord Ramsqill.

"Arvan, et te kõik olete sellele ratsule panuse teinud?" küsis krahv.

"No muidugi," ütles lord Chirn. "Kuigi selleks tuli ka kihla vedada. Kõik on sinu täku võidus nii veendunud, et kihlveokorraldajad ei võta kuigi meelsasti panuseid vastu."

Seltskonda silmitsedes täheldas Viktoria, et sir Francis Wigdon oli üpris napisõnaline.

Ta istus, alahuul harjumuskohaselt ettepoole, ning see muutis ta ilme põlglikuks.

See mees mulle ei meeldi, leidis Viktoria. Temas on midagi vastikut, isegi eemaletõukavat.

Ülejäänud härrasmehed meenutasid pigem isa külalisi, kui pealinna tuulepäid, nagu Nattie neid nimetas. Viktoria arvates olid nad korralikud inimesed ja suured spordisõbrad.

Venna pärast muretseva neiu arvates oli sir Francis sellest seltskonnast ainus, kes võis Gerardile ohtlikuks muutuda. Ta tundis seda mingi kuuenda meelega.

"Olen kindel, et sir Francis üksnes teeskleb krahvi sõpra, tegelikult aga kadestab teda. Selles mehes pole põrmugi siirust," mõtiskles Viktoria kuudlavalt.

Lõunastajaid jälgides tundis neiu äkki, et tahaks ka ise süüa.

Heitnud viimase pilgu krahv Krevarnonile, hinnanud tema väärikat, kuid toretsemiseta käitumist, lipsas Viktoria salauksest sisse ja ronis vaikselt mööda keerdtreppi oma tuppa.

Ta teadis, et niipea, kui teenijad lauda istuvad, toob Nattie talle söögi.

Ent Nattie oli perenaisest ette jõudnud.

"Kus te olite, miss Viktoria?" küsis ta karmilt nagu alati, kui ta kellegi peale pahandas.

"Käisin hobuseid vaatamas. Crusader on tõeline ime! Ma pole eluski midagi sellist näinud!"

"Aga vend keelas teil aias käia. Te ei tohi seda teha!"

"Mul polnud seal midagi karta," püüdis Viktoria end õigustada. "Tallis oli ainult meie Abbot. Kõik teised olid läinud Ascotti ning härrased lõunastasid. Enne väljumist nägin seda ise."

"Seni, kuni nad majas on, tuleb teil oma tuppa jääda," nõudis Nattie.

"Jätä minu pärast muretsemine," sõnas Viktoria naeratades. "Räägi parem, mida sa mulle söögiks tõid. Mul on nälg varaks."

Nattie pilk mahenes,

"Selles ma ei kahtle. Mul läks korda näpata sulle pisut kolmest roast. Härraste lauale aga pandi neid arutu hulk."

Viktoria kergitas nõude hõbekaasi ja ei suutnud röömuhüüatust tagasi hoida.

"Kui isuäratav! Nattie, püüa kokalt nende retseptid välja uurida! Siis teeme Gerardi järgmise saabumise puhul ka midagi sellist."

"Mõtlesin sellele isegi. Nüüd aga pean minema."

"Ei, oota pisut. Räägi minuga. Ma ju olen siin vangis, seal aga toimub palju huvitavat. Räägi kõigest, mida näinud oled. Ma seni söön ja sul pole siis tarvis hiljem kandiku järele tulla."

Selle järgi, kui valmilt Nattie punutud toolile istus, taipas Viktoria, et ka hoidja ise kibeleb uudiseid rääkima.

"Pean teile ütlema, miss Viktoria, et Tema Helduse teenrid on väga tegusad ja püüdlikud," alustas ta.

"Seda oligi oodata," tähendas neiu endamisi.

Söögi ajal kuulis ta hoidjalt krahvi majavalitsejast mister Huntist, teenritest, kes olid võtnud külaliste voodite hooldamise enda peale, ja kokast, kes oli teeninud krahv Krevarnoni juures juba hulk aastaid ning oli kahtlemata oma ala geenius.

"Kogu sellest teenritekambast ei meeldi mulle ainult üks – nooremülemteener mister Hayes."

"Nooremülemteener?" kordas Viktoria. "Kas krahvil on neid siis kaks?"

"Nähtavasti talub vanem neist, mister Dean, kes teenis juba Tema Helduse isa, halvasti kuumust ja majavalitseja jättis ta Londonisse. Aga tema abilises, kelle ta siia tõi, mulle miski ei meeldi, kuigi midagi kindlat ma öelda ei saa. Ta on piisavalt viisakas."

Viktoria täheldas naeratades, et hoidjale ei meeldi see nooremülemteener samuti, nagu temale sir Francis Wigdon. Nii võib meist saada paar nõiamoore, mõtles ta.

Kuuldavalt ütles neiu:

"Aga mister Hayes saab vist hästi tööga hakkama ja tunneb oma peremehe maitset."

"Selles ma ei kahtle. Ainult tema otsustab, millise toidu juurde millist veini pakkuda. Nad tõid siia terve keldritäie veine. Oskate seda endale ette kujutada?"

"Mäletad, kuidas isa rääkis, et ratsavõistlus tekitab janu? Küllap tahame meiegi juua, kui homme on niisama tolmune, kui täna," arvas Viktoria.

"Muide, miss Viktoria, mulle kargas pähe, et te ei peaks võistlustel nägu näitama, sest..." alustas Nattie.

"Et mina ei lähe võistlust vaatama!" hüüdis Viktoria vahele. "Nattie, sa oled aru kaotanud! Ma ei jäta ühtki sõitu vaatamata! Sel aastal ei pea mind mitte keegi kinni, kui tahan näha, kuidas jookseb Crusader... ja Firebird."

"Aga see on riskantne," pomises Nattie, nähes, et perenaisele on võimatu auku pähe rääkida.

"Mis riski siin on?" vaidles neiu õhinal vastu. "Me seisame rahvahulgas ja kõik härrased vaatavad võistlusi kuningaloo is koos Tema Majesteediga."

See oli kõigutamatu väide. Nattie alistus.

"Niipea, kui härrad lahkuvad ja sina oled teenrite abiga voodid üles teinud, lähme ka meie sinna. Läheme tallide kaudu. Siis ei märka meid keegi."

Ta jätkas õhinal:

"Abbot lubas meid kaarikuga sinna sõidutada. Selle jätame tribüünidest eemale. Sellises rahvasummas ei pane meid keegi tähele. Kõik vahivad hobuseid ja keegi ei tunne meie vastu huvi."

"Hea küll, olgu," nõustus Nattie. "Homme toon teile puhta kleidi. Nüüd aga heitke otsekohe magama, muidu ei saa te hommikul üles."

"Seda ma just mõtlesingi teha," vastas Viktoria. "Tahan, et näeksin unes Crusaderi."

"Hobused ja hobused! Muud teil polegi mõttes," torises Nattie. "Teie eas oleks aeg millestki muust und näha."

Viktoria jättis vastuse võlgu.

Sellel teemal oli Nattie juba ammu mitmel viisil laulnud. Hoidja muretses sügavalt selle pärast, et rahapuuduse tõttu ei saanud nad tema sõnul korralikke inimesi külla kutsuda ning Viktoria pidi veetma aega üksinduses. Tal tuleks oma elu ära korraldada, sest noorus möödub kiiresti.

Pealegi polnud neiul siin ühtki vanemat sugulast, kuid üksinda ei saanud ta omaealistele preilidele külla minna, rääkimata tantsupidudest, mida maakohas harva korraldati.

Tõsi küll, ka naabermõisadesse tuli nende pererahvas üksnes ratsavõistluste ajaks ja siis, kui Windsori palees korraldati vastuvõtte.

Kui leedi Langston veel elaks, võiks ka kitsastele rahalistele oludele vaatamata mõne õhtu korraldada. Ent ema suri siis, kui Viktoria oli alles kuueteistkümnene ning alles õppis. Siis oli tal veel vara abiellumisele mõelda. Nüüd aga, mil Gerard elas peaaegu alaliselt Londonis, ei lubanud sündsus teda üksinda külalisi vastu võtta.

Ta elas nii omaette, et ei teadnud isegi seda, kellele ümbruskonna paljud majad kuuluvad. Varem olid ta vanemad olnud naabritega väga heas vahekorras. Pärast isa surma olid paljud mõisad omanikke vahetanud.

Tegelikult ei kurtnud Viktoria saatuse üle põrmugi. Ta oli vaikse maaeluga täiesti rahul. Saaks ainult ratsutada.

Kui vend tuli koju raskeid aegu üle elama, oli neiu ääretult õnnelik. Nad ratsutasid kahekesi tundide kaupa ringi. Õhtuti kuulas Viktoria imelugusid Londoni seltskonnaelust.

Mõnikord küsis ta endalt, mis saab siis, kui Gerard abiellub, kuid erilist muret see talle ei valmistanud. Perekonna loomine polnud Gerardile esialgu taskukohane ja see "esialgu" võis venida veel ei tea kui kaua, vahest isegi lõpmatult, kui ta endale just rikast pruuti ei leia.

Nähes hoidja erilist, pingul ilmet, sõnas Viktoria lahkelt:

"Ära muretse, Nattie. Ma olen täiesti rahul Sa tead seda isegi."

"Selline eluviis on noorele neiule loomuvastane, miss Viktoria," ei nõustunud Nattie. "Loomuvastane, ja kogu lugu," kordas ta visalt.

Vastust ootamata korjas Nattie sööginõud kandikule ja lahkus toast.

"Need salakäigud ajavad kohe hirmu nahka," porises ta.

Jäänud üksinda, muigas Viktoria hoidja muretsemiste üle. Ent peagi pöördusid ta mõtted taas Crusaderi ja selle omaniku üle. Ka õhtupalves palus ta võitu sellele ratsule – ja tema omanikule. Viimase kuju kerkis ikka ja jälle ta ette. Need kaks olid tema mõtteis lahutamatud.

* * *

Järgmisel hommikul valitses Langston Manoris kujutlematu erutus ja sagin.

Nii oli olnud alati võistlusnädala esimesel päeval. Kõik tahtsid võimalikult kiiresti hipodroomile jõuda, kuid ikka selgus veel viimasel hetkel, et tuhat asja on veel korda ajamata.

Krahv tellis oma seltskonnale lantši ratsaklubis. Tavaliselt eelistati sellistel ilusatel päevadel einet vabas õhus. Sestap olid tõldade katustel, mis hakkasid saabuma juba enne kukke ja koitu, suured korvid suitsutatud hirveliha, kala ning maiustistega eineks murul.

Putkades ja telkides müüdi kõiksugust toidukraami ning kuumuse tõttu olid külalistel juba varasel hommikul õllekruusid käes.

Kui Viktoria ja Nattie pärale jõudsid, käis kära juba kõrges kaares. Publikut kutsuti imedetelki, kus sai näha kõiksuguseid trikke kõigest ühe penni eest. Teisal esinesid jõumehed ning tantsisid naised kaheksa jala kõrgustel karkudel.

Viktoriat huvitas kuningaloo ja sinna kogunevad külalised, kellest tähtsaim oli mõistagi Tema Majesteet ise.

Kahekorruseline loo, mille ehitamist oli alustatud juba

mais, paiknes fini itulba läheduses. Ehitamise ajal oli Viktoria seda mitu korda vaatamas käinud. Kuninga alumine korrus oli nüüd kaunistatud vaipade, valgete musliinkardinate ja lillevanikutega.

Nüüd sinna enam ei pääsenud. Ligipääsu tõkestasid politseinikud ja kuninga kaardiväelased, kes lasksid sisse ainult kuninga kutsetega.

Kahel pool loo i paiknevad tribüünid olid juba tungil täis. Väljaku vastasküljel sõites vaatasid Viktoria ja Nattie seda pilti elava huviga.

"Siin võiks vist peatuda," arvas Abbot, kui nad olid jõudnud väljakule, kus juba seisis mitu tõlda, kaarikut ja isegi vankrit.

"Mina arvan sama," sõnas Nattie perenaist ennetades. "Kui läheme teisele poole, ei saa me küllalt ruttu võistlustelt minema. Meil aga tuleb lahkuda enne viimase sõidu lõppu."

Viktoria taipas, et hoidjal ei lähe peast Gerardi karm käsk ning ta hoolitses selle eest, et pääseda majja märkamatult. Sestap nõustus ta nurisemata hoidja soovitustega, kuigi sealt oli võimatu näha, kuidas hobuseid saduldatakse ja neid stardiks ette valmistatakse. See oli talle alati erilist huvi pakkunud.

Nad ei jõudnud end veel õieti sisse seada kui rahva rõõmuhõisked kuulutasid, et loo i saabus kuningas.

Abbot oli pealinna tallimeestelt kuulnud, et alles eelmisel nädalal kaheldi, kas Tema Majesteet ikka võistlustele tuleb, sest teda tabas julm podagrahoog.

Ent kuningas saabus siiski, kuid erinevalt kadunud isast ei sõitnud ta kohale tribüünide eest, vaid tagantpoolt.

Tervitushüüded saatsid teda kogu teekonnal. Kui kuningas oma loo i aknale ilmus, kergitasid alakorrusel paiknevad härrad kübaraid.

Ta seisis seal paar minutit ja vastas tervitustele.

Huvitav, kas krahv viibib kuninga läheduses, arutles Viktoria.

Nattie, kes ilmutas alati huvi kuninga külaliste vastu, tundis kaugelt ära Yorki ja Wellingtoni hertsogid.

"Ega sa ei tea, kes on see leedi kuningast vasemal?" küsis Viktoria.

"Leedi Conyngham," vastas Nattie ja mossitas. Talle ei meeldinud favoriidi käitumine.

Niipea, kui kuningas saabus, algas esimene sõit. Pärast seda tehti tunnine einevaheaeg.

Nattie otsis välja ainsa sändvitši, sest tavaliselt unustas Viktoria sellistel puhkudel söögi. Seekord aga silmitses ta peaaegu kadedalt murul einet võtvaid rikkaid külastajaid. Nad lasksid hea maitsta kõikvõimalikel suupisteil. Avati reinveini- ja šampanjapudeleid.

Oli sattunud eriti palav päev. See aga ei häirinud publikut jälgimast järgmist sõitu, milles omandas ootuspäraselt Grafton Sweepi auhinna Trance.

"Kolmsada gini Tema Kõrguse taskusse," kommenteeris Abbot. Ta oli juba varem rääkinud, et Yorki hertsog oli teinud panuse Trance'ile Duke'i nimelise täku vastu.

Võistluspäev lähenes lõpule.

Kui üks krahv Krevarnoni hobustest oli võitnud, hakkas Nattie nõudma, et perenaine lahkuks hipodroomilt. Viktoria aga ei tahtnud kuidagi viimast, neljandat sõitu vaatamata jätta.

Ta püüdis protesteerida, kuid Nattie oli vankumatu.

"Võistlus kestab veel neli päeva ja sa jõuad isu täis vaadata. Me ei tohi riskida. Lähme, miss Viktoria. Te ei tea, kui palju mul veel kodus teha tuleb."

Tagasitee kulges üllatavalt kiiresti - enne võistluspäeva lõppu oli tee vaba.

"Tänan, Abbot!" hüüdis Viktoria, kui kaarik õuele jõudis. "See oli haarav vaatepilt. Mul polnud hetkegi igav."

"See veel puudus!" vastas Abbot sellisel toonil, nagu oleks tema ise võiduajamised korraldanud. "Homme ja reedel on

kõige põnevamad sõidud. Aga kui Moses ei võida Albany Stakes'i, söön oma vana mütsi ära!"

"Noh, loodetavasti jääb müts sulle alles," sõnas Viktoria naeratades. "Moses ei saa kaotada."

Neiu oleks seda juttu lõpmatult jätkanud, kuid Nattie kiirustas teda takka.

Koridoris lipsas Viktoria paneeli kaudu salakäiku ja Nattie ruttas kööki.

Keerdtreppi mööda üles minnes elas neiu ikka veel läbi võistluse erutavamaid hetki. Ainus ebamugavus oli seal talumatu kuumus.

Neiu peatus ainult hetkeks, et võtta kübar peast. Just siis kuulis ta vestibüülist kostvat võõrast naisehäält:

"Kui Tema Heldust kohal ei ole, jätan talle kirja."

"Palun, mileedi. Istuge võõrastetoas laua äärde."

Viktoriale tundus veider, et keegi tuli otsima krahvi siis, kui võistlus oli veel täies hoos. Ta hiilis kikivarvul seinaava juurde ja heitis pilgu võõrastetuppa.

Nii ilusat daami polnud ta veel näinud.

Siguriõite karva sinine kleit langes kokku ta silmade värviga. Lopsakad blondid juuksed mahtusid vaevu kõrge, jaanalinnusulgedega kübara alla. Üldmulje oli lausa vapustav. Lisaks ehtis pikka kaela ja sõrmi terve hulk briljante.

Daam astus võõrastetoa keskele, kust ta oli Viktoriale veelgi paremini nähtav. Kui teda saatev teener oli ukse sulgenud, pöördus ta saatja poole ja ütles hoopis teistsuguse tooniga:

"Kas sul on mulle uudiseid, Hayes?"

See pidi olema nooremülemteener, kellest Nattie rääkis.

"Ei, mileedi. Saabusime alles eile ning majas on üksnes mehed. Ühtki daami pole siin olnud."

"Ja majarahva hulgas pole ka naisi?"

"Ei, mileedi. Ainult vana hoidja ja üks veelgi vanem teenija," vastas Hayes aupaklikult.

"Leedi Plymworth ei ole siin käinud?"

"Ei, mileedi."

Elegantne külaline istus veel minutikese, toetades lõuga käele ja näis mõtisklevat. Lõpuks küsis ta.

"Kas krahv lõunastab täna siin?"

"Minu teada kavatses ta kellelegi külla minna."

"Ega see polnud lord Dysart?"

"Kuulsin Tema Helduse kammerteenrit seda nime nimetavat."

"Seda ma arvasingi," pomises daam.

Seejärel pöördus ta nooremülemteenri poole ja ütles talle sellise tooniga, nagu seisaks mees tema teenistuses:

"Kuula mind tähelepanelikult, Hayes. Kui krahv küllaminekuks riietub, on tal laual veiniklaas. Tahan, et valaksid veini pudelist karahvini ja lisaksid sinna selle."

Seltskonnakaunitar võttis käekotist tumedast klaasist pudelikese ja ulatas Hayesile.

Teener ilmselt kõhkles, julgemata seda vastu võtta.

"Mileedi, me ei tahaks, et..."

"See ei tee krahvile midagi! Võta, tola!" käratas daam. "Krahv Krevarnon ei saa üksnes täna külla minna ja homme on tal peavalu. Muud midagi."

Hayes seisis Viktoria poole seljaga, kuid juba üksnes ta asend reetis hirmu.

Daam puhkes naerma.

"Ära muretse. Tagan, et sind selle eest üles ei pooda."

"Aga mileedi, mul on siiski hirm. Mis saab siis, kui veini joob ka keegi teine?"

"Sellisel juhul maksad selle eest!" sähvas daam. "Kui teed aga kõike nii, nagu vaja, saad tasu."

"Tänan, mileedi. Ma olen ainult väga rahul praeguse töökohaga ja ei tahaks sellest loobuda."

"Loobud siis, kui see on mulle kasulik," ütles daam. "Kas said aru, mida sul tuleb teha?"

"Jah, mileedi."

"Siis tee kõik parimal viisil!"

Külastaja tõusis ja astus kindlal sammul ukse poole.

"Mõtlesin ümber. Kirja ma talle jätma ei hakka. Saagu sellest, mis seal on, talle üllatus. Ütlen seda kohtumisel ise."

Viktoria taipas, et need sõnad oli mõeldud vestibüülis seisvate teenrite eksitamiseks.

Leedi väljus teenri saatel, kes jättis ukse lahti.

Viktoria seisis endiselt paigal nagu tardunu.

Peagi kostis tema kõrvu eemalduva tõlla rattamürin ja hobuste kabjaplagin.

Alles nüüd hingas neiu täiel rinnal ja jätkas teed tuppa.

On see võimalik?! Kas võis selline kaunitar krahv Krevarnonile halba soovida? Pealegi üht krahvi teenrit kaasates?

Raamatuist teadis ta, et ka minevikus olid naised rakendanud selliseid võtteid meeste suhtes, keda nad ei armastanud... või armastasid.

Viktoria uskus end mõistvat, miks salakaval leedi võttis nõuks krahvi tänaõhtust külaskäiku takistada. Muidugi armastas ta seda meest.

Aga mürgitada või üksnes uinutada! Kahtlemata läks naine oma kiivuses liiga kaugele.

Viktoriale meenus isa jutt sellest, mida leedi Jersey, praeguse kuninga, tollase Walesi printsi favoriit tegi siis, kui Tema Kõrgus abiellus printsess Caroline'iga.

Leedi Jersey, kes oli ilmselt printsisse armunud, kuulus nende hulka, kes sõitsid Inglismaale saabuvat pruuti vastu võtma. Kogu London teadis, et leedi Jersey puistas printsessi toidusse tugevat ükseleajavat vahendit, et noorpaari pulmaöö ära rikkuda.

Nüüd aga, otse tema silme all, võttis naine, kes Viktoria arvates suutnuks vallutada iga mehe, ette samasuguse räpase teo krahvi suhtes.

Seda ei tohtinud sündida lasta. Ta nägi nagu ilmsi, kuidas

krahv võppub abitult krampides või lebab teadvusetult põrandal.

Mida teha? Rääkida Gerardiga? Tema juurde minek olnuks ohtlik. Pealegi ei hakkaks vend vist sekkuma vandenõusse, milles osalesid krahvisse armunud kaunitar ja Krevarnoni reeturist teener.

Ei, ma ei ütle Gerardile sõnagi, otsustas Viktoria pärast järelemõtlemist.

Aga mida siis teha?

Ta istus veel kaua, kaalus kõiki võimalusi ja jõudis siis otsusele.

* * *

Krahv naasis võiduajamiselt ülevas meeleolus.

Ta oli söönud koos teiste ratsaklubi liikmetega oivalise lantši. Tema Majesteet usaldas talle panuste tegemise hobustele, mis ta oli ise välja valinud. See võimaldas tal ulatada kuningale päeva lõpul kopsaka võidusumma. Lisaks olid kolmest sõidust neljas võitnud need ratsud, millele ta oli ise panuse teinud, ning sai tubli tulu.

Nüüd ootas teda ees meeldiv õhtu, kus ta pidi taas kohtuma Charis Plymworthiga.

Kuningaloo is olid nad vahetanud mõne lause, kuid sellest piisas mõistmaks, et Charis ootab teda niisama kärsitult. Ta imetles selle naise mõistatuslikku ilu, roheliste silmade sära ja tabamatut sfinksinaeratust.

Leedi Plymworthiga rääkides tundis krahv, kuidas Sydel teda silmadega õgib. Ometi ei julgenud ta hakata kuninga juuresolekul skandaali korraldama.

"Neetud! Kui tüütud on need armukadedad naised!" kurtis krahv Krevarnon teel ratsaklubisse lord Chirnile.

"Kõik naised on kiivad," väitis sõber. "Ühed rohkem, teised vähem."

Krevarnon vaikis. Lord Chirn lisas:

"Kulla sõber, ole Sydel Blackfordiga ettevaatlik. Räägitakse, et ta tegeleb musta maagiaga ning pomiseb needusi kuke kohal, enne kui ta selle oma käega tapab."

Taibates, et on kasutanud liiga paksu värvi, ruttas lord Chirn õiendama:

"Noh, kuke koha pealt ma võib-olla liialdan, kuid seda, et ta nõiub, räägivad paljud."

Krahv Krevarnon puhkes naerma.

"Selliseid asju juhtus keskajal, kuid ma ei usu, et meie päevil võiks keegi naine sellise jamaga tegelda."

Lord Chirn vaikis. Ta ei hakanud rääkima, et oma lühikese ja tormilise romaani ajal Sydel Blackfordiga oli ta oma kogemuste najal veendunud, et see naine on oma eesmärkide saavutamiseks valmis kõigeks.

Nagu kõik Krevarnoni sõbrad, nii kahetses ka lord Chirn, et krahv ei saa soetada perekonda ja hakata elama rahulikku, mõõdukat elu.

Enamik mehi ihaldas pärijat. Krahv Krevarnoni hiigelvalduste puhul oli pärija puudumine lausa patuasi.

Ent lord Chirn ei saanud oma mõtteid kuuldavalt väljendada ning peagi kaldus jutt taas võistlustele.

Võõrastetoas ootasid neid vahuvein ja võileivad, kuid krahv oli kuningaloo is juba piisavalt rüübanud. Olles pisut aega sõpradega juttu puhunud, läks krahv üles ümber riietuma.

Kammerteener Dawson oli juba vanni valmis pannud. Meeldiv oli loputada endalt maha tolm, mida põuaste ilmade tõttu õhus pilvedena lendas.

Dawson aitas krahv Krevarnoni vabaneda liibuvast kuuest, mida isegi kuningas kadestas.

"Ma ei saa aru, miks see Weston õmbleb teile nii hästi ja mulle nii lohakalt," muretses ta sageli.

Krahv Krevarnon mõistagi teadis vastust. Süüdi polnud Weston, vaid kuninga viimasel ajal lõdvenenud kehakuju.

"Noh, oli ilus võistlus, Dawson?" sõnas Krevarnon.

"Väga hea," kiitis kammerteener järele.

Krahv heitis kaelasideme hooletult tualettlauale ja märkas äkki kirjakest, millel oli tema nimi ja märkus "Kiire!". Paber oli pistetud peegliraami vahele.

Käekiri oli ilmselt naise oma.

"Kellelt see on?" küsis krahv.

Kammerteener pöördus ja tegi imestusest suured silmad.

"Pole aimugi, milord. Esimest korda näen!"

"Aga ma leidsin selle siit tualettlaualt."

"Seni, kuni mina siin viibisin, pole keegi toas käinud."

Krahv Krevarnon keeras lehe lahti.

Sellel oli ainult paar rida. Juba enne lugemist adus ta, et käekiri on elegantne, kuid talle täiesti tundmatu.

Kirjas seisis:

"Ärge jooge veini, mida teile pakutakse lõunaks riietumise ajal, muidu haigestute!"

Sel ajal, kui hämmastunud krahv salapärast läkitust uuris, koputati uksele. Dawson läks avama ja naasis kandikuga, millel seisis kristallkarahvin veiniga ja üks klaas.

"Kas joote enne või pärast vanni, milord?"

Krahv heitis karahvinile kahtlustava pilgu.

"Tahan kõigepealt rääkida Huntiga. Las uurib enne siiatulekut, kes täna majas käis ja mulle selle kirja jättis."

Dawson imestas pisut selle käsu üle, kuid asetas kandiku vaikides lauale ja lahkus.

Krahv Krevarnon võttis karahvini ja nuusutas. Midagi kahtlast ta ei tundud. Võibolla oli kogu selle kirjaloo korraldanud naljaviluks keegi tema sõpradest.

Ent nende meeste käekirju ta tundis. See siin oli ilmselt naisekäega kirja pandud.

Nüüd tundis krahv paberist õhkuvat peent aroomi. Esimesel hetkel polnud ta seda märganud. Ta tõstis paberi nina juurde. Lõhn oli tuttav. Ta oli seda varemgi oma toas ja teistes ruumides tundud.

Mõne lille oma? Aga tema toas olid üksnes teeroosid ning nende lõhn oli sootuks teine.

Asi hakkas huvi pakkuma. Mingi selles majas peituv saladus andis endast märku.

Uksele koputati ja mister Hunt astus sisse.

"Te kutsusite mind, milord?"

"Tahan teada, kes mind täna küsis ja kes tõi selle kirja."

"Selgitasin, milord, et siin käis leedi Blackford," vastas majavalitseja. "Ta saabus täna õhtu eel. Mulle ei öeldud seda enne, kui hakkasin äsja teateid koguma."

"No muidugi, leedi Blackford!" mõtles krahv.

"Kas tema kirjutas mulle teatise?"

"Ei, milord. Leedi Blackford ütles, et ei jäta teile kirja, sest tal on teile üllatus ja ta ei taha seda lõbu rikkuda."

"Minu arvates on eriti veider see, et teile sellest külaskäigust ei teatatud."

"See oli puhas juhus," seletas Hunt. "Ma juba rääkisin Hayesiga."

"Nooremülemteenriga?"

"Jah, milord. Selgus, et tema laskiski leedi Blackfordi sisse."

"Aga kes valas veini karahvini, mis mulle äsja toodi?"

Kojaülem imestas sellise küsimuse üle, kuid vastas:

"Kardan, et ma seda ei tea, milord, kuid uurin kohe järele."

"Olge nii lahke!" sõnas krahv järsult.

Jälle viivitus! Krevarnon riietus lahti ja astus vanni.

Ta oli veel hommikumantlis ja kavatses riietuma hakata, kui Hunt tagasi jõudis.

"Palun vabandust viivituse pärast, kuid minult nõudis mõningat vaeva saamaks teada, et veini valas pudelist karahvini Hayes. Tema tõi ka veini üles. Siin andis ta kandiku Robertile, kes on praegu korrusevalves, ning see tõi veini tuppa."

"Mida te sellest Hayesist teate?" küsis krahv.

"Ta tuli meile heade soovitustega, kui teie, milord, ütlesite, et meil on hooajal palju külalisi ja Dean vajab abilist."

"Millised soovitused ta esitas?"

"Tal oli kaks kirja. Üks Newcastle'i hertsogilt, teine leedi Sydel Blackfordilt."

Krahvi näost käis üle rõõmusähvatus nagu kütil, kes on ammu jälitanud looma, mis nüüd äkki tema laskekaugusele ilmus.

"Leedi Sydel Blackfordilt!" hüüdis ta. "Ja just tema rääkis täna Hayesiga! Öelge, et ta oleks viie minuti pärast minu juures!"

Hayesilt polnud eriti raske välja pigistada kõike, mida krahv teada tahtis.

Pärast jutuajamist kutsus Krevarnon majavalitseja ning käskis teda vallandada Hayes otsekohe ja ilma soovituskirjata.

Viktoria jälgis oma varjupaigast võidukalt, kuidas krahv Krevarnon, kes nägi täna välja veelgi elegantsem, kui eelmisel õhtul – kui selline asi on üldse võimalik –, tõlda istus ja lord Dysarti poole lõunale sõitis.

Krahv oli leidnud süüdlase ning keelanud kategooriliselt lasta üle läve ükskõik keda, kes esitab leedi Blackfordi soovitused.

Ent üks saladus jäigi avastamata. Kes teda kirjaga hoiatas? Kes selle tualettlauale pani? Kes levitas seda peent, nõiduslikku aroomi?

See andis krahvile peamurdmist.

Sel õhtul näis Charis Plymworthi pilk talle vähem salapärane, kui ta oli oodanud. Kohtumine rohesilmse kaunitariga lõppes üpris proosaliselt.

4. peatükk

Kesknädalal võistlustelt naastes oli Viktoria ülevas tujus.

Ta oli näinud mitte üksnes kõige paremaid hobuseid, vaid tundnud ka seni adumata rõõmsat erutust selle pärast, et oli päästnud krahv Krevarnoni tervise ja võibolla ka elu.

Ta märkas krahvi kuninga loo i ümbritseval väikesel rõdul, hiljem nägi ta teda Tema Majesteediga elavalt vestlemas.

Siis silmas ta krahv Krevarnoni aedikus, kus saduldati hobuseid. Sinna õnnestus tal Nattie saada alles pärast pikka keelitamist.

"Mida ütleb mister Gerard, kui ta juhtub teid märkama?" muretses hoidja.

"Kui see juhtub – aga selles rüsinas on see vaevalt võimalik –, siis saab ta aru, et ma ei saa jätta hobuseid lähedalt vaatamata," sõnas Viktoria üsna muretult.

Eriti tahtis ta näha, mida stuudab mister Greeni Trance Cardenia–nimelise täku vastu. Ometi võitis kõrb täkk Tema Majesteedi isiklikust tallist. Noort d okit Boice'i ootas Abboti sõnul hiilgav tulevik.

Järgnes võistlus Albarey Stakes'i auhinnale, mille omandas Yorki hertsogi Moses, mullune Epsoni noorhobuste derbi võitja.

Nattie juhtis Viktoria aediku kaugemasse otsa uudishimutsejatest kaugemale. Sealt oli aga hästi näha kuningaloo .

Kuningat ümbritsesid erakordselt elegantsed härrased, silindrid viimase moe kohaselt ühele kõrvale kallutatud. Kuid nad jäid krahv Krevarnonile igas tükis alla. Tal oli eriline võlu, mis jättis kõik teised mehed varju.

Taas lahkuti hipodroomilt Nattie nõudel pärast kolmandat sõitu. Seekord ei hakanud Viktoria vastu punnima. Kauemaks kohale jääda oli tõesti riskantne.

Sellest ajast peale, kui krahv Krevarnon oma seltskonnaga majja ilmus, polnud talle sattunud võimalust vennaga rääkida. Nüüd imestas neiu, miks Gerard oli Nattie'lle sellise hirmu nahka ajanud, sest külalised käitusid täiesti sündsalt. Eriti meeldis talle see, et keegi end purju ei joonud. Ta oli kuulnud lõputuid jutte pealinna keigarite ohjeldamatutest joomingutest, mida mõnes kambas eriti šikiks peeti.

Pealegi polnud erinevalt ümbruskonna mõisatest korraldatud Langston Manoris ühtki kärarikast piduõhtut.

Eelmisel õhtul oli krahv Krevarnon käinud külas lõunal. Tänaseks aga oli ta kutsunud endale külalisi.

Huvitav, kas külaliste seas on ka daame, arutles Viktoria endamisi.

Ühes võis kindel olla – külaliste hulka ei ilmu see õel olend, kes püüdis eile õhtul krahvile mingit jälkust joota.

Nattie'lt oli ta kuulnud, et Hayes oli minema kihutatud. Ta ei hakanud hoidjat selle loo üksikasjadesse pühendama.

"Ma tegin heateo!" kordas ta mõttes rõõmsalt.

Huvitav, kas krahv püüdis välja uurida, kes talle selle sõnumi saatis? Mõte sellest, et Krevarnon ei saa seda kunagi teada, tegi ta pisut nukraks.

Viktoria naasis majja tuttavat teed pidi läbi aia. Trepil tekkis tal kiusatus vaadata tubadesse, kas hommikul neisse paigutatud lilled on veel värsked. Ta oli need lõiganud paigast, mis polnud akendest näha, sest seda ümbritses kõrge tellismüür.

Samas oli ema kasvatanud ravitaimi. Kadunu mälestuseks hoolitses Viktoria nende eest eriti virgalt. Seal kasvasid ka teeroosid, mida ta alati isa magamistuppa viis.

Aiakese kaugemas otsas asus lehtla, mida ümbritsesid lopsakad lõhnavad kuslapuud ja valged roosid, ema lemmiklilled.

Arvates, et need võiksid ka krahv Krevarnonile meeldida, viis ta neid igasse võõrastetoa vaasi. Võis küll kahelda, kas rikas krahv neid tähele pani. Siiski koostas neiu kimpe erilise hoolega.

Kummaline, miks pidas vend krahvi nii rikutuks, et ta ei julgenud õde talle kahurilasu kauguselegi lasta? Ilmselt seetõttu, et selle mehe ilu äratas naistes nende iseloomu halvemaid külgi.

Oh, kuidas Viktoria tahtnuks teada, kas krahv Krevarnon armastas seda "daami"! Ja huvitav, mida tunneb naine, kellega kurameerib säherdune võrratu mees?

Nad vist suudlevad, ja see pidi olema väga meeldiv. Aga teda, Viktoriat, ei suudle vist kunagi mitte keegi.

"Mina vist ei abiellu üldse," ütles Viktoria endale. Ta tundis kaasa krahvile, kellel oli õnnetuseks hullumeelne naine. Andku Jumal, et vennaga midagi sellist ei juhtuks!

Toas võttis neiu nõuks pisut puhata. Kuigi toa aknad olid kitsad ja paiknesid kõrgel lae all, andsid need piisavalt valgust.

Viktoria avas raamatu, kuid ta silmad libisesid üle ridade mõtet tabamata. Ta mõtted rändasid kaugel, keerlesid ümber võistluste ja... krahv Krevarnoni.

See mees kehastas endas kõike, mida ta meestes hindas. Krahv oli oivaline sportlane, asjatundja hobuste alal ja kahtlemata osav ratsanik.

Just sellisena oli ta lapsena kujutlenud Püha Jürit, kuningas Arthurit, ümarlauarüütleid ja Walter Scotti tegelasi.

Kes võis arvata, et tänapäevalgi võib veel kohata tõelist rüütlit!

* * *

Viktoria oli eneselegi märkamatult uinunud. Kui ta ärkas, oli toas juba päris pime. Päike pidi olema juba ammu loojas.

Kostis raskeid samme. Nattie'le, kes tuli noorele perenaisele õhtusööki tooma, oli järsul trepil liikumine harjumatu.

Kui Nattie tuppa astus, tõusis Viktoria voodis istuli.

"Ma jäin magama. Mis kell praegu on?"

"Kohe saab kümme," vastas Nattie. "Teenrid asuvad õhtustama."

Viktoria oli endale pahane. Ta tahtnuks näha, kuidas krahv Krevarnon annab külalistele õhtusöögi, kuid nüüd on see läbi. Selleks ajaks, kui Viktoria on söönud, kogunevad nad võõrastetuppa. Sinna heidab neiu kindlasti pilgu.

"Täna oli meil pidu," kuulutas Nattie, otsekui loeks noore perenaise mõtteid.

"Kas daame ka oli?" tundis Viktoria elavalt huvi.

"Ei, ainult mehed. Minu arvates räägiti seal ainult hobustest. Midagi muud nendele härrastele pähe ei mahu."

"Seda rohkem räägitakse võistlustest homme," sõnas Viktoria naeratades. "Eriti pärast seda, kui Crusader on võitnud kuldkarika."

"**Kui** võidab," parandas Nattie.

"Kindlasti võidab!" ütles Viktoria veendunult. "Pole võimalik, et maailma parim ratsu peaauhinnast ilma jääks."

Kuldkarikas pandi mängu 1807. aastal. Esimesel aastal oli distantsi pikkus kaks ja pool miili. Järgmisel pikendati võistlusmaad poole miili võrra ja sellisena oli see jäänud seni püsima.

Viktoria oli kuulnud, et kuninganna ja printsessid vaatavad võistlusi rajast pisut eemale ehitatud paviljonist. Walesi printsile oli püstitatud omaette loo kohtunike vastas.

"Nattie, kas sa mäletad veel esimesi kuldkarika võistlusi?"

"No muidugi!" Hoidja silmad lõid särama. "Kuninganna ja printsess kandsid hispaania mantleid ja kübaraid, mida ma nimetasin mustlaste omadeks."

"Karda ometi Jumalat, Nattie! Kus sa oled näinud kübaraga mustlannasid!" vastas Viktoria naerdes.

Talle tegi alati nalja hoidja huvi õukonnaelu vastu.

"Aga kes selle võistluse võitis? See on hoopis tähtsam." Järgnes vaikus.

"Te vist ei usu, aga seda ma ei mäleta."

Viktoria sai jälle naerda.

"Sa vahtisid kuningannat, aga mitte võistlust!"

"Mis ime see on, et Tema Majesteet mind rohkem huvitas," tähendas Nattie.

"Noh, homme võime kuninga unustada ja Crusaderi vaadata," arvas Viktoria.

Mõistagi ei muuda sada gini krahv Krevarnoni taolist meest kuigi palju rikkamaks. Hoopis kallim on võitjaau.

Igal aastal ulatati võitjale peale rahalise preemia karikas, mida algul nimetati keisrikarikaks vene keisri Nikolai I järgi, kes oli selle mängu pannud.

Viktoria kadunud isa tundis suurimat huvi just kuldkarika võistluse vastu ja nakatas oma innuga ka tütart.

Nattie aga oli ikka veel kinni kuninglikes mälestusis ja rääkis nüüd õhinal, kuidas ükskord kuningas Georgè III koos kaaskonnaga ratsavõistlustele saabus.

Ta läks nii hoogu, et unustas majapidamistööd ja köögi. Kui need talle lõpuks meenusid, tõusis ta kärmesti, korjas taldrikud kandikule ja ütles.

"Aga nüüd, preili, heitke magama. Võib olla ei tunne te küll väsimust, kuid puhata on ikkagi tarvis."

"Koju tulles seisin vaevu jalul, aga ma sain vahepeal magada ja nüüd olen üsna reibas," kinnitas Viktoria.

"Hoidke ainult silmi, ärge terve öö lugege," õpetas hoidja, kes oma hoolealuse tavasid hästi tundis.

"Head ööd, armas Nattie," sõnas neiu. "Ja ära unusta, et homme pean panema selga oma parima kleidi."

See parim kleit oli samast valgest musliinist, kuid see-eest üsna uus ja erinevalt teistest ehitud siidlintidega, mis näisid ootes mõlemale kalli lõbuna.

Jäänud üksinda, tõmbas Viktoria selga öösärgi ning selle

peale kõrge krae ja pitsidega hommikumantli, mis oli samuti Nattie kätetöö. Seejärel suges neiu kaua juukseid. Ema oli õpetanud, et enne magamaheitmist tuleb harjaga vähemalt sada korda läbi juuste tõmmata – siis on need alati läikivad.

Rohkem polnud midagi teha. Viktoria võttis taas raamatu ja sundis end tahtejõu abiga sisule keskenduma.

Ta süütas kaks küünalt.

Olgugi, et Nattie ta nägemise pärast muretses, näis see siiski talle liigse raiskamisena.

Pikkamisi süvenes neiu lugemisse ja unustas kõik. Ta rebis pilgu raamatust lahti alles siis, kui oma üllatuseks kuulis, et kell talli seinal lõi kesköötundi.

Aeg on magama heita, otsustas Viktoria, luges lõigu lõpuni ja asetas raamatu korralikult voodi kõrvale lauale.

Vaimuliketuba oli nii kitsuke, et seal pidi iga asi seisma omal kohal. Vastasel korral tekkinuks seal õudne tohuvabohu.

Viktoria sirutas end, tundes, et oli istunud ebamugavas asendis. Tal tekkis kange tahtmine hingata enne magamaheitmist värsket õhku.

Selles toas oli alati umbsevõitu. Esimesel ööl vähkres neiu, kes oli lapsest saadik harjunud magama lahtise aknaga toas, enne uinumist hulk aega.

Lähen õige aeda ja seisan pisut ukse vahel, siis tulen tagasi, tegi ta otsuse. Selle paari minutiga ei juhtu midagi. Isegi Nattie'l pole miskit nurisemist.

Neiu pistis jalad pehmetesse samettuhvlitesse ning asus kuulmatult trepist alla.

Alakorrusele jõudes kuulis ta niinimetatud punasest toast summutatud hääli. Ta aeglustas sammu, sest summutatud kõnepomin näis kuulutavat kurja. See oli otsekui maosisin.

Mõtlemata sellele, et sekkub teiste isiklikku ellu, tõusis neiu varvastele ja piilus avast sisse.

Viktoria teadis, et punane tuba oli antud Francis Wigdonile, kes oli algusest peale olnud talle antipaatne.

Mees istus sängiveerel õhtuülikonnas. Ta oli üksnes kaelasidet lõdvestanud.

"Kas tõite just selle, mida ma käskisin?" kuulis Viktoria.

See küsimus kõlas eriti salapäraselt.

Neiu muutis pisut asendit, et näha ta jutukaaslasi, ja silmas oma imestuseks toas veel kaht meest.

Üks kandis triibulist vesti. Riietuse järgi otsustades pidi see olema kammerteener, ilmselt sir Francise oma.

Teisel, tüsedamal ja tüüakamal, oli jõhker ilme. Nähtavasti kuulus ta madalaimasse rahvakihti. Kaelas oli tal erepunane rätt. Küllap püüdis ta end nii moekamaks muuta. Käes mudis ta kübarat.

"Ahah. Kõik on nii, nagu peremees käskis," ütles ta.

"Olete kindel, et see mõjub?" küsis sir Francis kammerteenri moodi mehe poole pöördudes.

"Olen valmis selle peale vanduma, sir. Kui seda Crusaderile anda, siis ta homme kaasa ei tee."

"Väga hea," sisistas Wigdon õelalt.

Viktorial jäi erutusest hing kinni. Ta ei suutnud oma kõrvu uskuda.

"Hüva. Minge ja tegutsege," käsutas Wigdon. "Ainult uurige enne talli minemist, et seal ega ümbruskonnas poleks hingelistki."

Viktoria taipas, et tuleb otsekohe tegutseda.

Esimene mõte oli äratada Gerard, kuid sel juhul võis koridoris kellegagi kokku puutuda, isegi Francis Wigdoniga.

Jalad kandsid teda nagu iseenesest selle salakäigu juurde, mis viis tähtsaima magamistoa juurde.

Kas ta ikka teeb õigesti? Gerard vihastaks koledasti, kui ta sellest loost teada saaks. Aga Crusader tuli päästa, saagu pärast mis saab.

Neiu tõukas ust, mõtlemata üldse sellele, et toas, mis kuulus kunagi isale, magab nüüd võõras mees.

Voodieesriided oli kõrvale lükatud ning kahvatus

kuuvalguses nägi neiu, et krahv Trevarnon magab rahulikult.

Viktoria tõmbas kopsudesse õhku ja hakkas rääkima...

* * *

Krahv Krevarnon oli mõnusalt õhtustanud koos Langston Manoris elavate sõpradega ja veel kuue härrasmehega. Kõik nad olid ta head sõbrad.

Road olid oivalised, veinid võrratud. Jutt keerles hobuste ümber. Kõigil oli varuks lõbusaid lugusid, nii et igavaks ei läinud kellelgi. Kõik lausa võistlesid teravmeelsuses.

"Kuratlikult kordaläinud õhtu, Valient!" kiitis üks külalisi hüvastijätul. "Ma ei mäletagi, millal viimati nii palju naerda sain."

Krahv Krevarnon nõudis, et kõik läheksid varakult magama. Nagu kuningas, nii vihkas ka tema üle kesköö kestvaid pidusid ja külalisi, kes trimpasid liigse napsi ja hakkasid käratsema. Valient Krevarnon oli veiniga ettevaatlik ja ei sallinud joodikuid silmaotsaski.

Juba voodis lebades meenutas ta lord Chirni sõnu:

"Valient, see on parim võistlus, mida ma mäletan. Rääkimata juba sellest, et võitsin korraliku summa. Pealegi puhkan selles vaikses armsas kohas ja magan nagu hällilaps."

Sama võis krahv Krevarnon öelda ka enda kohta. Langston Manoris polnud kisavaid teenreid ega omavahel kisklevaid tallimehi, keda võõrastemajades tavaliselt enne külalisi maast üles aetakse. Lahtisest aknast hoovas värsket männi- ja lillelõhnalist õhku.

Niipea, kui krahv pea padjale pani, uinus ta nagu surnu.

Teda äratas ootamatult mingi ohutunne. Sellist tunnet mäletas ta veel sõjaväeteenistuse ajast.

Äkki kuulis ta öövaikuses kellegi tungivat häält:

"Minge Crusaderi juurde! Minge Crusaderi juurde!"

Krahv pöördus hääle peale ja ei uskunud oma silmi. Poolpimeduses seisis Valge Daami siluett!

Esimesel päeval galeriis nähtud ilmutus näitas end taas. Seekord oli see temast mõne jala kaugusel ja pealegi rääkis.

Krahv tõusis voodis istu ja kuulis taas:

"Minge Crusaderi juurde! Minge Crusaderi juurde! Kiirustage!"

Krevarnon ei kohkunud põrmugi ja tahtis voodist tõusta, kuid Valge Daam oli juba kadunud.

Jah, alles ta oli siin, kuid haihtus äkitselt.

"Vist nägin seda unes," lausus krahv endale.

Ometi teadis ta väga hästi, et nii see polnud. Kuigi krahv ei osanud leida mõistlikku seletust siin majas toimuvatele veidratele asjadele, kandus temale üle viirastuse ärevus, oli see ükskõik kes, ning ta asus kiiruga riietuma. Ta ei hakanud kaelasidemega jändama, tõmbas jalga pehme tallaga saapad ja kiirustas koridori.

Peale ühe vestibüülis põleva küünla oli maja täiesti pime. Krahv avas riivi ja tõttas pikal sammul talli poole.

Värske ööõhk jahutas pisut ta tuhinat. Miks ta pidi nii hilisel tunnil selle elava unenäo pärast voodist tõusma?

Aga parem on siiski pilk peale heita. Valge Daam näis talle täiesti reaalne. Aga kui ta oligi viirastus? Huvitav, kas viirastused räägivad?

Loorberipuude juurde jõudes märkas krahv eespool mingit liikumist. Ta peatus.

Talli ees oli keegi. Vist vana Abbot. Ei. See mees paistis olevat liiga ettevaatlik.

Mõne hetke pärast, kui silmad olid pimedusega harjunud, märkas Krevarnon kaht mees, kes hiilisid vaikselt talliukse poole. Valge Daami hoiatus näis paika pidavat. Talle meenus tallimehe jutt sellest, et ukselukk on lõhutud, kuid siis ei pidanud ta seda oluliseks.

Kurikaelad lipsasid teineteise järel talli.

Nüüd tarpas krahv iga sekundi hinda ja tormas neile järele. Pehmed saapad summutasid ta sammud munakividel.

Hetkel, mil Krevarnon maruhoona uksest sisse tormas, avasid lurjused parajasti Crusaderi latri väravat.

Vägeva rusikahoobiga vastu lõuga sirutas krahv ühe neist pikali.

Tema kaasosaline, suurem ja sõjakam sell, püüdis Krevarnonile kallale tungida, kuid krahv polnud asjatult parimatelt poksijatelt koolitust saanud. Eriliste raskusteta saatis ta oma vastase nokauti.

Alles seejärel hüüdis ta oma tallimehi, kes viivitamatult eesotsas tema vanemtallimehe Baxteri ja Abbotiga kohale jooksid.

Teadvusetud lurjused otsiti läbi. Tüüaka mehe taskust leiti pudel mingi vedelikuga, mida nad tahtsid nähtavasti Crusaderile joota.

Seda peremehele näidates ütles Baxter süüdlaslikult:

"Andke mulle andeks, milord. Oleksin pidanud hobuste järele paremini valvama, aga arvasin lollist peast, et siin nendega küll midagi ei juhtu."

"Näed nüüd, Baxter, saime tulevikuks hea õppetunni," sõnas krahv Krevarnon. "Huvitav, kes need lontrused palkas?"

Sel hetkel kummardus Abbot kahjutukstehtud vastaste kohale ja laskis üllatunult vilet.

"Tunnete neist kumbagi?" küsis krahv.

"Seda kõhnemat ma olen näinud, milord," vastas Abbot. "Sellest ajast peale, kui ta majja asus, on ta mitu korda käinud tallis nuuskimas."

"Ta elas siis majas?" küsis Krevarnon järsult.

"Jah, milord," vastas vanamees süngelt. "Muudkui aga päris Crusaderi kohta. Ütles end olevat suure hobustehuvilise."

"Kes ta siis on?"

"Ütles, et on kammerteener. Vaadake. Tal on ju seljas livreevest."

Krahv kummardus teadvusetut lurjust vaatama. Laternavalgel nägi ta vöödilise vesti nööpe ja tundis ära nendel kujutatud vapi.

"Siduge need lontrused kinni ja pange ööseks kusagile luku taha. Hommikul anname nad üle kohalikule politseile."

"Kuulen, milord," vastas Baxter teenistusvalmilt. "Tänan, et te minu peale ei pahandanud. Mul on väga piinlik, et selline asi juhtus."

"Õnneks sain viimasel hetkel hoiatuse," tähendas krahv.

"Hoiatuse, milord?" imestas Baxter. Ta teadis, millises saladuses selliseid musti tegusid hoitakse, sest neisse segatuid ähvardas karm karistus.

Krahv ei vastanud ja tallimees ei julgenud küsimust korrata.

Tagasiteel majja mõtles Krevarnon juhtumi üle järele. Ta ei suutnud Valge Daami ilmumisele ühtki mõistlikku seletust leida.

Teisel korrusel astus ta koputamata punasesse tuppa.

Sir Francis polnud veel magama heitnud. Krahv märkas eksimatult reeturliku külalise näol kohkumist.

"Annan teile kümme minutit sellest majast lahkumiseks," sõnas krahv järsult.

"Aga mis..." alustas Wigdon, kuid vihane Krevarnon katkestas:

"Kui teil on raasukegi mõistust, siis lahkute otsekohe Inglismaalt. Kuna teie käsilased annavad teid igal juhul politseile üles, siis kirjutatakse viivitamatult välja order teie vahistamiseks."

Sir Francise nägu tõmbus punaseks.

Mingil hetkel tundis krahv Krevarnon kiusatust virutada talle samuti, nagu lurjustele tallis, kuid pidas seda väärikust alandavaks.

"Kümme minutit!" kordas ta, astus toast välja ja virutas ukse tagasikätt kinni.

Kui krahv oma tuppa jõudis, hakkas ta seal edasi-tagasi sammuma ja lausa uskumatu loo üle järele mõtlema.

Jõudes paika, kus oli seisnud Valge Daam, tundis ta tuttavat õrna aroomi. Nüüd sai vähemalt selgeks, kes oli toonud ta tuppa kirjakese, mis päästis teda teisest hädaohust..

"Algul mina ise, seejärel mu ratsu," pomises krahv.

Võibolla oli ta tõesti täielik võhik kõiges, mis puutus sealpoolsetesse jõududesse, kuid polnud ometi võimalik, et mingi viirastus võiks kirjutada täiesti materiaalse tindiga täiesti materiaalsele paberile.

Ta uuris hoolikalt kohta, kus Valge Daam oli seisnud, ja hakkas siis paneeli toll tolli järel läbi kompima.

Krahvile tuli ähmaselt meelde, kuidas ta ammu-ammu lapsepõlves Worcesteris külas käis. Kuna ta isa-ema olid seltskonnainimesed, jätsid nad poisi vanas lossis iseenda hooleks. Teisi lapsi seal ei olnud ning poiss hoidus vana raamatukoguhoidja seltsi.

Heasüdamlikule vanakesele meeldis väga teadmistehuviline Valient. Ta näitas poisile vanu lahingupilte ja rääkis põnevaid lugusid. Muu hulgas jutustas ta 1651. aasta Worcesteri lahingust, mis tegi lõpu Charles II algatatud kodusõjale trooni pärast ja milles noor troonipärija Cromwellilt lüüa sai. Kuningas varjas end suure tamme tüveõõnes ja põgenes seejärel Prantsusmaale.

"Mõned tema poolehoidjad aga varjasid end selles lossis," seletas vanake.

Siis näitaski ta väikesele Valientile salakäiku, milles rojalistid end Cromwelli sõdurite eest varjasid.

Raamatukoguhoidja vist vajutas tookord mingile nikerdisele. Talle meenus isegi see, kuidas vanamees paneelil kobas.

Nüüd siis laskis ta ise sõrmed mööda nikerdist libiseda.

Ta oli juba lootust kaotamas, kui salauks äkitselt avanes. Oma imestuseks nägi ta avas kaht paari ratsasaapaid, mille Viktoria oli sinna unustanud.

Krevarnon läks magamistuppa tagasi ja võttis kandelaabrist küünla. Seda kõrgel hoides astus ta paneeli taha, tundes end nagu tundmatu maa uurija.

Väga pikkamisi, püüdes astuda käratult, hakkas ta mööda kitsast keerdtreppi üles minema.

Lõpuks nägi ta eespool valgusekuma ja taipas, et on jõudnud päris katuse alla.

Paari hetke pärast leidis krahv selle, mida ta oli otsinud.

See oli tilluke tuba. Ühe seina ääres seisis diivan, teise ääres elavate liiliatega kaunistatud Püha Neitsi Maarja kuju. Selle ees oli väike altaritaoline laud.

Altaril põles kaks küünalt, nende vahel seisis madal lai vaas valgete roosidega.

Kuju ees põlvitas Valge Daam, käed palveks kokku pandud.

Vilkuval küünlavalgel läikisid tema juuksed nagu vana hõbe.

Krahv täheldas, kui habras ja väike ta on, kuid läbi lõuani kinni tõmmatud öösärgi võis märgata õrnu neitsilikke rinnakumerusi.

Nägu oli tema poole küljega. Lühike sirge nina ja peen ovaal andsid sellele peene aristokraadiilme.

Krahv Krevarnon polnud kunagi näinud põlvili palvetavat naist. Sellist pilti polnud ta trepist üles ronides hoopiski oodanud.

Naine pöördus ja krahv tundis talle suunatud üllatunud vaadet. Näis, nagu täidaksid palvetaja silmad poole tema näokesest.

Mõneks hetkeks jäi noor neiu täiesti liikumatuks ja sõnatuks. Siis ütles ta sama vaikse häälega, mida ta oli ennist magamistoas kuulnud, ainult ühe sõna:

"Crusader?"

"Ta on pääsenud," vastas krahv. "Läksin tema juurde, nagu te käskisite, ja jõudsin just õigeks ajaks."

Neiu huulilt pääses kergendusohe.

"Kas palvetasite tema eest?" püüdis krahv ära arvata.

"Jah. Ma kartsin... kartsin koledasti, et hilinete."

"Teie palveid võeti kuulda."

Kui neiu püsti tõusis, küsis krahv:

"Kes te olete? Arvasin, et näen kummitust."

Neiu naeratas, ja see naeratus muutis ta nägu täielikult. Hetk tagasi õhkus sellest ebaloomulikku vaimsust, nüüd aga oli see armas ja täiesti maine.

"Valge Daam... Kui nägite mind galeriis, siis lootsin, et te just nii arvategi," selgitas neiu pisikese piinlikkusetundega.

"Aga miks? Miks tuli teile pähe mõte peitu pugeda? Kes te olete? Miks te siin viibite?"

Krahvile näis, nagu oleks ta sattunud äkitselt mingisse teise maailma. Vaatamata naeratusele, vaatamata sellele, et tütarlaps temaga rääkis, näis ta siiski ebareaalne, nagu viirastus, millena ta tahtiski välja näha.

"Mis Crusaderiga juhtus?" küsis ta vastuse asemel.

Ilmselt olid kõik ta mõtted hobuse küljes kinni.

"Kaks meest püüdsid talle mingit mürki anda," vastaskrahv. "Mul läks korda vahele astuda. Nad on vist veel praegugi teadvuseta."

"Peaasi, et Crusaderi enam oht ei ähvarda," pomises neiu.

Ta silmist võis lugeda varjamatut imetlust. Krahvi arvates olid need silmad ebatavalist värvi – violetsed. Inimestel selliseid silmi ei ole, arvas krahv ja leidis, et hakkab vist püstijalu und nägema.

Neiu heitis pilgu ta käele ja hüüatas ehmunult:

"Veri!"

Nüüd märkas ka krahv, et hoopidest, mille ta lurjustele andis, on ta sõrmenukid kannatada saanud.

"Tühiasi," lausus ta naeratades.

"Aga haavad tuleb puhastada," sõnas neiu kindlalt. "Muidu võib tekkida põletik või isegi mädanik."

Tütarlaps avas kummutisahtli, võttis sealt portselankausikese ja sama maalinguga pesuveekruusi ning pani need lauale. Teisest sahtlist otsis ta välja puhta linase räti ja väikese korvi.

Krahv jälgis üksisilmi tema graatsilisi liigutusi, tundes end pisikeses toas liiga pikana.

"Arvan, milord, et peaksite istuma voodiservale. Siis saan haavu korralikult puhastada."

Krahv oli sellest loost äärmiselt huvitatud ning täitis korralduse puiklemata. Oma küünla asetas ta altarile teiste kõrvale.

Viktorja põlvitas tema kõrvale, valas kaussi pisut vett ja puistas sellesse karbist mingit pulbrit. Lõhna järgi taipas krahv, et tundmatu hakkab teda arstima ravimtaimedega.

"Kas ütleksite mulle oma nime?" küsis ta, jälgides, kuidas neiu ravimit sõrmega segab.

"Viktoria."

"See on Cornwalli nimi?"

Neiu noogutas pead.

"Minu ema pärines Cornwalli poolsaarelt."

"Nagu minagi," tähendas krahv.

"No muidugi!" hüüdis neiu. "Kuidas ma ometi unustasin, et Krevarnon on Cornwalli nimi! Oleksin pidanud seda kohe taipama, kui Gerard ütles, et teie üürisite meie maja!"

"Siis olete Gerard Langstoni õde?" püüdis krahv ära arvata.

Neiu noogutas pead, võttis ta käe, pistis selle ettevaatlikult kausikesse ja pesi kriimustused õrnalt puhtaks.

Krevarnorile näis see veider, et üks naine puudutab teda nii asjalikult ja ükskõikselt. Ent Viktoria oli täielikult pühendunud ravimisele, osutamata tähelepanu talle kui mehele, samal ajal kui tema tunnetas teravalt neiu naiselikku veetlust.

"Te vist kasvatate ravimtaimi selles aiakeses, mille ümber on kivimüür?" küsis krahv.

"See oli mu ema aed," vastas neiu nukralt.

"Kuslapuu!" hüüatas krahv äkki.

Vastuseks Viktoria imestunud pilgule selgitas ta:

"Teie lõhnaõli. See aroom saatis mind sellest ajast peale, mil siia saabusin! Nüüd tunnen, et see tuleb teie juustest."

"Aias oleva lehtla ümber kasvavad kuslapuud. Ema õpetas mind tegema kevadel korjatud õitest essentsi."

"Mina ei osanud kuidagi ära arvata, mis siin nii meeldivalt lõhnab," pomises krahv, "aga see aroom levis kogu majas. Sama lõhn oli ka kirjal, mille ma laualt leidsin."

"Ma ei osanud teid kuidagi teisiti hoiatada."

"Aga kuidas te teada saite, et veinisse on midagi segatud?" küsis krahv huviga.

Nähes, kuidas neiu huuled võbisevad, hüüdis ta.

"No muidugi! Te nägite siit, mida tubades tehakse!"

"Kasutasin seda võimalust väga harva." Viktorial oli ilmselt piinlik. "Ronisin võistlustelt tulles trepist üles ja imestasin, kui kuulsin võõrastetoast kostvat naisehäält. Vend oli öelnud, et majas on ainult mehed."

Neiu vaikis pisut ja lisas siis:

"Täna öösel läksin alla, sest siin oli väga lämbe ja tahtsin värsket õhku hingata."

"Siis kuulsitegi, mida sir Francis Crusaderi vastu sepitseb?" ütles krahv ette.

"Ta rääkis veidraid asju ja sellise kahtlase tooniga... Mulle näis, et see, kes nii räägib, kavatseb midagi halba. Muul ajal ma ei vaadanud ega kuulatanud... kui mitte arvestada esimest õhtut, millal te kõik olite söögitoas," tunnistas neiu häbelikult.

Viktoria tõstis krahvile silmad, lootes, et mees mõistab, et tema teos pole midagi taunitavat.

"Seal te siis kuulsite, kuidas ma küsisin teie vennalt Valge Daami kohta?"

"Jah! Ma olin... üleval laulikute rõdul."

"Võib olla tunnetasin alateadlikult teie kohalolekut. Mind hakkas otsekohe huvitama, kuidas saab keegi kaduda pikalt galeriilt nii kiiresti, kui ta just ei ole viirastus."

Sel hetkel kujutles Viktoria eriti selgelt, kui rängasti vihastab Gerard, kui saab teada, et ta on krahv Krevarnoniga

kohtunud. Aga mis juhtunud, see juhtunud. Ta tõusis kärmesti, võttis kummutist puhta linase riidetüki ja rebis selle küljest riba.

"Tahan teie kätt siduda. Hommikuks on haavad kinni kasvanud ja ei häiri teid enam. Pärast aga, milord, olge nii hea, jääge oma tuppa ja ärge kellelegi öelge, et nägite mind."

"Aga miks?" küsis krahv.

"Gerard võttis minult lubaduse, et ma oma varjupaigast ei väljuks. Vastasel korral saadab ta mind tädi juurde."

"On teil aimu, miks vend keelas teid meie silme alla ilmuda?"

Viktoria langetas sõnatult silmad. Selle järgi, kuidas ta seda tegi, ja piinlikkusepuna järgi, mis ta põskedele tõusis, mõistis krahv Krevarnon kõike.

"Teie vennal oli igati õigus," võttis krahv kokku, hakkamata tütarlast enam küsimustega vaevama. "Hoiame selle väikese vahejuhtumi enda teada. Tõsi küll, mul on pisut raske sõpradele seletada, kuidas mul läks korda Crusader päästa."

"Te võisite lihtsalt alateadlikult taibata, et ta on ohus," soovitas Viktoria. "Ma ei tahaks, et peaksite minu pärast valetama, aga kui Gerard tõe teada saab, läheb mul halvasti."

"Näen, et Langston on kirjeldanud teile mind ehtsa koletisena," sõnas krahv pahaselt.

"Üldsegi mitte!" kinnitas Viktoria. "Gerard on teist lausa vaimustuses, nagu teistestki. Ta ütles ainult, et teil..." Neiu jutt takerdus.

"Et mul on kahtlane maine selles, mis puutub naissoosse?" lõpetas Krevarnon tema eest.

Neiul polnud tarvis vastata.

"Tänan teid väga, Crusaderi päästja," sõnas krahv Krevarnon heasüdamlikult. "Uskuge mind, ma ei lausu kellelegi sõnakestki."

"See oleks tore!"

Viktoria süda läks hoobilt kergemaks.

"Ma ei tahaks Gerardile muret valmistada," tunnistas ta.

"Ta jääb alatiseks õndsasse teadmatusse."

Krahv näis olevat pisut riivatud sellisest suhtumisest endasse, oli see siis kes oli. Seni polnud ta kusagil olnud pererahvale soovimatu isik.

Ta tõusis ja ulatas Viktoriale vasema, sidemeta käe.

"Aitäh teile veel kord," ütles ta. "Tänan teid, mu väike Valge Daam. Kui Crusader homme esimesena finišisse jõuab, pühendan selle võidu teile."

Krahv kummardus ja suudles aupalikult Viktoria kätt. Siis võttis ta oma küünla, heitis viimase pilgu tema poole pööratud õrnasse, suurte kannikesekarva silmadega neiunäkku.

Kummardudes, et mitte pead vastu võlvi lüüa, lahkus ta toast väikese ukse kaudu ja hakkas ettevaatlikult trepist alla astuma.

5. peatükk

Istudes Windsori palees säravate kuldnõudega kaetud laua taga, ei suutnud krahv Krevarnon kuidagi vestlusele keskenduda.

Ta võttis hajameelselt vastu kõigi kohalolijate õnnitlusi, tundes, et on need täielikult ära teeninud.

Crusader omandas kuldkarika, ennetades Huldibrandi haaravaimas sõidus, mida Ascotis cales nähtud.

Algul tormas Huldibrand ette, kuid tõusval rajalõigul jõudis Crusader järele. Pöördel olid nad veel täiesti kõrvuti ja krahv kuulis kedagi ütlevat:

"Ainult Issand teab, kumb selle sõidu võidab. See on vist juhuse asi."

Pärast pingelist kihutamist sai võidu siiski Crusader, ennetades vastast poole peapikkuse võrra.

"Ma pole eluski paremat võiduajamist näinud, Valient," sõnas kuningas, kui kõik oli lõppenud. "Tegelikult polnudki põhjust närvitsemiseks. Kõik teavad, et edu saadab teid igas asjas. Loomulikult oli teile juba ette määratud omandada kõige uustavam trofee."

Kuningas ohkas nukralt, sest tema hobune katkestas võistluse. Ent kuna ta oli krahv Krevarnoni kiindunud, tõstis ta õhtu jooksul mitu korda tema terviseks klaasi. Võitja oli õhtu aukülaline.

Lõunasöögi ajal tundi krahv endal pidevalt leedi Sydeli rasket, ainitist pilku, mis ei tõotanud midagi head.

Mingil hetkel leidis ta, et dramatiseerib olukorda üle, ning andis endale sõna, et ei jää mingil juhul tüütuks muutunud armukesega kahekesi.

Kogu päeva oli krahv uurinud pikksilmaga rahvahulka, lootes leida noort õrna kannikesesilmadega olendit. Ta oli kindel, et tema päästja kannab nagu alati valget. Ent selles tohutus rahvasummas oli võimatu kedagi leida.

Kogu võistlusraja ulatuses seisis miilipikkune tõldaderida. Kohati oli kuni kuus sõidukit üksteise kõrval, mistõttu nende taga olijad ei näinud mitte midagi.

Omal ajal olid selles summas pidanud korda piigimehed, omamoodi ratsapolitseinikud.

Kuna võistlused ja autasustamised venisid pikale, käis krahv Krevarnon Langston Manoris pidulikuks õhtuks ümber riietumas. Ta kihutas nii kiiresti, et Jem, kellele langes osaks au teda saata, suutis vaevu ratsa ta kannul püsida. Õnneks lõppes see uljas kihutamine hästi.

Hiljem sai teatavaks, et samal päeval oli Londoni teel olnud ridamisi õnnetusjuhtumeid, milles vähemalt kaks inimest said kohapeal surma. Mitu hobust jäi sandiks.

Vaatamata teda vaevavale podagrale oli kuningas suure-

pärases tujus. Mis puutub leedi Conynghami, siis krahv lausa nautis tema seltskonda. Ta tundis seda naist võluva ja targa daamina ning ei pööranud tähelepanu tema kohta visalt liikuvatele kuuldustele.

Kõik kuninga juurde kogunenud olid krahvi head sõbrad. Ta oli alati olnud heas vahekorras Yorki hertsogiga. See aga ei takistanud neid härrasmehi katsuma kõigest väest jõudu ratsa- ja vehklemisvõistlustel. Täna võtsid nad mõlemad särades vastu õnnitlusi.

Hertsog ei hiilanud erilise mõistusega, ent hea kasvatus ja sünnipärane taktitunne aitasid teda vältida olulisi vigu, millega ta vennad olid enda korraliku inimese maine rikkunud ja pälvinud üldise põlguse. Seetõttu võis krahv sõpradele alati kinnitada:

"Tema Hiilgus on kuningaperekonna ainus liige, kes käitub nagu vana hea inglise kooliga härrasmees."

Sel õhtul istus krahvi vasemal käel veetlev vürstinna Esterhazy, kes ei varjanud oma soovi flirtida hiilgava naabriga, nagu ta oli seda teinud sageli varemgi, niipea kui selleks avanes soodne võimalus. Ent seekord oli krahv Krevarnon ebatavaliselt hajameelne ja vastas mõnikord isegi huupi. Need, kes seda märkasid, kandsid säherdused apsud pingest tekkinud väsimuse arvele, sest kõik tundsid teda armastusväärse härrasmehena.

Keegi ei osanud ju aimata, et seltskonnalõvi mõtted kandusid ikka ja jälle tagasihoidlikku salatuppa selle noore häbeliku asuka juurde, kes oli päästnud nii tema kui Crusaderi ja kelle suurim soov oli jääda märkamatuks.

Ootamatult tundis ta end selles hiilgavas seltskonnas liigsena. Tal tekkis tungiv soov naasta võimalikult kiiresti vaiksesse, salapära õhkuvasse vanaaegsesse Langston Manorisse ning avada taas nikerdatud paneeliga varjatud salauks.

Vaevalt oli lõunasöök lõppenud, kui kuningas jättis külalistega hüvasti, viidates teda vaevavale podagrale.

Ka krahv Krevarnon ruttas Windsori palcest lahkuma. Ta ei jätnud kellegagi hüvasti, sest teadis, et sel juhul hakkaks tosinkond sõpra keelitama teda pidu jätkama.

Seepärast järgnes krahv kuningale ukseni. Tema Majesteet võttis sõbralt käe alt kinni ja juhtis ta koridori.

"Valient, kas kavatsete tõesti nii vara lahkuda?" küsis kuningas alles pärast seda, kui uks oli nende järel sulgunud. "Teie kadumine kurvastab seltskonda."

"Seltskond kurvastab ilma teieta, Teie Majesteet," tähendas krahv Krevarnon meelitavalt.

"Tõlkes tähendab see, et teil on sihikul hoopis meeldivam seltskond," naljatas kuningas, naerdes üksnes silmadega.

Kuna krahv jäi vastuse võlgu, jätkas kuningas.

"Leedi Sydel palus enda eest sõnakese kosta. Nagu ma aru saan, palub ta andestust, kuid uhkus ei luba teda vabandada."

"Milline äpardus, et Teie Majesteedil ei leidunud juhust enne seda minuga rääkida," tähendas krahv.

Kuningas mühatas.

"Jälle teie vigurid, Valient! Ühelegi naisele ei meeldi olla endine, seda enam säherdusele, nagu on leedi Sydel."

Kuigi kuningas kasutas meelega õpetlikku tooni, valmistas lemmiku tuisupäisus ja edukus talle lõbu.

Vahest ehk meenus kuningale, kuidas marutses leedi Fitzherbert, kui kuningas ta leedi Hartfordi pärast maha jättis, arvas krahv.

Romaan leedi Fitzherbertiga oli küllap kuningas George IV elu kõige dramaatilisem lehekülg. 1785. aastal abiellus ta kahekümneaastasena, kui oli veel Walesi prints, omal soovil. Abielu tühistati, sest Inglise seaduste kohaselt tohtis prints abielluda ilma kuninga loata alles kahekümne viie aastasena.

Kuuldavalt sõnas krahv Krevarnon:

"Ma tean, et võin alati loota teie kaastundele ja naistetundmisele, majesteet, sest te teate kõiki nende kapriise."

Kuningas oli meelitatud.

"Ma saan kõigest aru, Valient. Aga kui tahate kuulda minu nõuannet, siis kasutage soodsat hetke ja põgenege kõigest väest, enne kui nuhid teile jälile saavad."

Kuningas naeris oma nalja üle, patsutas krahvile õlale ja lahkus oma ruumidesse.

Krahv Krevarnon, kes oli seda oodanud, jooksis poisikese väledusega trepist alla, käskis anda hobuse ja kadus Windsorist märkamatult.

Tagasiteel otsustas ta, et kohtub täna kindlasti Viktoriaga ja räägib temaga.

Krahvi vaimustas selle neiu hingestatud ilu. Ta polnud Viktoriat veel päevavalgel näinud. Võibolla ei tunnekski ta teda rahvarikkas kohas ära. Vahest ehk pärines tema mulje viirastuslikust kuuvalgusest ning päeval saaks talle osaks pettumus.

Kas inimsilmad saavad üldse kannikeseõite karva olla? Kas Viktoria on alati nii graatsiline?

Valient Krevarnon polnud kohanud ühtki naist, kes käitunuks säherduses olukorras nii vabalt.

"Ta on tõeline laps," ütles krahv endale.

Ometi võis tema kehakumerustes aimata õitsvat naiselikkust. Peale selle lõi välja tema elav ja täiesti küps mõistus, mis oli nii noore neiu kohta üsnagi ootamatu.

Krahv Krevarnoni intrigeeris mitte üksnes tütarlaps ise, vaid see ümbrus ja olukord, milles ta teda kohtas - maja patriarhaalne õhkkond, legendid seal elavatest viirastustest ning asjaolud, mis neid kokku viisid, eriti see ennastsalgavus, millega neiu ta ohtudest päästis, ootamata tänu ega hüvitust.

Kindlasti ootab Viktoria teda täna õhtul, arvas krahv. Ta oli ju lubanud Crusaderi võidu temale pühendada.

Krahv saabus Langston Manorisse pisut pärast kella kümmet. Kuna tal polnud vähimatki tahtmist jääda piduõhtule, mille sõbrad olid tema auks korraldanud, ei sõitnud Valient peatrepi ette, vaid otse talli juurde.

Tallimehed jooksid oma isandale vastu. Krahv jäi väheks ajaks kohale, et õnnitleda veel kord Baxterit tänase võidu puhul, ning sisenes seejärel külgukse kaudu majja.

Söögitoast möödudes kuulis ta naerupahvakuid ja elavat vestlust. Õhtu oli täies hoos. Melu järgi võis taibata, et täna voolas vein ojadena.

Selleks, et kellegagi külastajaist mitte kokku puutuda, püüdis krahv võimalikult kiiresti oma tuppa pääseda.

Seal oli pime. Dawson, kes polnud peremeest nii vara koju oodanud, sõi nähtavasti all õhtust ja oli jätnud küünlad süütamata.

Kuna suvel loojub päike hilja, valgustasid taevast veel Windsori palee taha loojuva päikese kiired. Taevavõlvile oli ilmunud kitsas kuusirp.

Krahv Krevarnon seisis pisut aega akna juures, püüdes tabada roosilõhnas nõrka kuslapuuhõngu. Nii lootis ta teada saada, kas Viktoria on tema toas käinud. Nii palju, kui krahv naisi tundis, teadis ta, et need ei suuda loobuda kiusatusest astuda tema äraolekul tuppa, uurida, kuidas ta elab, ning puudutada tema esemeid.

Ent oma pettumuseks leidis ta, et sel õhtul oli toas üksnes roosilõhn.

Krevarnon astus paneeli juurde ja hakkas kobama. Ta leidis nupu ja vajutas... kuid uks ei avanenud.

Algul arvas Valient, et on eksinud. Ta kordas katset, kuid tulemusteta.

Ehk oli vanaaegne mehhanism rikki läinud? Alles siis turgatas talle pähe, et uks on seestpoolt riivistatud.

Kõik need aastad, millal Krevarnon oli naistega kurameerinud, õigemini nemad olid temaga kurameerinud, polnud keegi kunagi tema eest ust sulgenud.

Krahv seisis ja põrnitses arglikult ust, otsekui ei usuks, et temaga võiks midagi sellist juhtuda. Siis püüdis ta end veenda, et tegemist on väljakutsega. Krevarnon polnud kunagi raskuste ees põnnama löönud.

Ent esimest korda elus valdas teda kindlusetusetunne. Üldiselt ta ju teadis, kuidas takistustest jagu saada, aga mida teha praegusel konkreetsel juhul?

Koputada olnuks rumal. Viktoria poleks seda nagunii läbi oma toakese paksude seinte kuulnud.

Äkki meenus krahvile, et Viktoria oli tema sõnul neid laulikute rõdult jälginud. Järelikult pidi ka seal olema salakäiguga ühendatud uks. Ometi ei saanud ta seal ringi tuhlama hakata.

"Mida ma siis nüüd teen?" arutles krahv. "Ma pean temaga kohtuma, ja ma kohtun temaga!"

Oot-oot! Esmakordselt oli ta näinud Viktoriat pika galerii lõpus. Ent ta polnud oma arvestamistes kuigi kaugele jõudnud, kui märkas galerii teises otsas peatrepi juures tuttavas hallis kleidis ja valge põllega naisekuju. Tal oli käes kandik. Hämarusele vaatamata tundis krahv ära Nattie.

Naine pöördus vasakule ja hakkas temast eemalduma.

Krevarnon järgnes talle, hoides küllaldast vahet ja liikudes seinaäärt pidi, et Nattie teda ei märkaks ega kaoks sama äkitselt, nagu Valge Daam esimesel õhtul.

Küünlaid polnud veel süüdatud ja koridor oli poolhämar. Siiski olid krahv Krevarnoni silmad juba hämarusega harjunud. Ta märkas, kuidas Nattie peatus, hoidis ühe käega kandikut, avas teisega mingi ukse ja astus kusagile, lükates vist jalaga ukse kinni.

Ent uks ei sulgunud korralikult. Krahv jõudis läbi prao näha, kuidas Nattie astus läbi paneeli ja kadus silmist.

Selles toas polnud ta veel käinud. Kiire pilguheit näitas, et ruumi polnud enam ammu kasutatud. Mööbel ja maalid olid katetes.

Krahv astus otsitud ukse juurde ja tardus paigale, kuuldes, kuidas Nattie raskelt jalgu lohistades trepist üles astub.

Tal tuleb nüüd oodata, kuni Nattie lahkub, ja sealjuures märkamatuks jääda.

Kuulnud ülalt summutatud naistehääli, tänas krahv seina

najale toetudes saatust, mis oli talle selles kummalises seikluses kordaminekut pakkunud.

"Vabandage, armas preili, et ma nii hilja tulen," sõnas Nattie salatuppa astudes.

"Ma ei oodanudki sind varem," vastas Viktoria hoidjalt kandikut võttes.

"Nii on alati, kui tulevad külalised ja serveeritakse tavalisest rohkem roogasid," seletas Nattie. "Teenreil tuleb oma söögiaega oodata, nendega koos ka teil."

"Sellest pole miskit. Ootamine üksnes lisas isu."

"Valisin seda, mis teile kõige enam meeldib," sõnas Nattie nõudelt katteid võttes.

"Kõik näeb välja ja lõhnab väga hästi," kiitis Viktoria, "aga mulle maitseb iga roog, mida sa tood."

Viktoria oli võistlustel nii närvis, et loobus kaasavõetud võileibadest ja küpsistest. Kui Crusader lõpuks võitis ja rahvahulk vaimustusest huilgas, tundis neiu, kuidas talle valgusid silma rõõmupisarad. Mõistagi oli igal võistlusel oma kõrghetk, kuid seekord lisandus rõõmule piisake uhkust. Viktorial oli täielik õigus lugeda end Crusaderi võidu osaliseks.

"Eile õhtu juhtus veidraid asju," oli Nattie talle hommikul öelnud.

"Mis siis toimus?" Viktoria püüdis end mitte reeta.

"Kaks lurjust püüdsid Crusaderi mürgitada, kuid Tema Heldus märkas neid ja nagu Abbot ütles, virutas mõlemad paari hetkega jalust maha, nagu elukutseline poksija."

"Kui õudne!" hüüdis Viktoria siiralt, elades õhtust hirmu uuesti üle. "Mõelda vaid - selline lugu võinuks juhtuda meie tallis!"

"Milline alatus!" toetas Nattie tema pahameeleavaldust. "Kurikaelad anti politsei kätte. Küllap nad saavad selle, mille nad on ära teeninud. Aga üks krahvi külalistest lahkus ülepeakaela majast kellegagi hüvasti jätmata."

"Kes see oli?" küsis Viktoria, taibates, et peab kahtluste vältimiseks ilmutama huvi.

"Sir Francis Wigdon. Poleks osanud arvatagi, et härrasmees ja milordi külaline võib olla sellisesse räpasesse asja segatud."

"Mina samuti mitte," vastas Viktoria.

Teel hipodroomile ei olnud Abbotil õieti muud juttu, kui öine vahejuhtum.

"See kõik on minu, vana tola süü," tegi vanamees endale etteheiteid. "Kui see neetud lukk rikki läks, ei liigutanud ma lillegi. Teiselt poolt jälle - meil pole kunagi olnud tarvis talli lukustada. Mida sealt varastada oligi peale vanade rakmete ja pehkinud põhu?"

"Edaspidi tuleb olla ettevaatlikum," tähendas Viktoria. "Äkki tuleb kellelegi pähe meie Firebird enne laupäevaseid võistlusi kahjutuks teha."

"Ainult üle minu laiba!" kinnitas Abbot. "Võite mind uskuda, et nüüd ei lase ma kedagi enam talli ligigi."

Ta turtsatas rusikasse.

"No küll Tema Heldusel ikka vedas! Ärkas täpipealt õigel ajal ja pani kohe talli. Otsekui oleks ta süda tundnud, mida need kaabakad seal sepitsevad."

"Süda tundis?" kordas Viktoria.

"Dawson ise ütles seda mulle," kinnitas Abbot uhkelt.

Viktoria naeratas. Krahv Krevarnon oli mõistlikult ta nõuannet järginud.

"Tema Heldusel on nähtavasti alati õnne," arvas Nattie.

"Kuidas öelda," venitas Abbot. "Küllap hakkas tal vedama siis, kui vanemaks sai. Dawson rääkis, et tema isa, vana krahv, olnud ehtne türann ning poeg kannatas selle all samuti, nagu kõik majulised."

"Türann?" imestas Viktoria. "Mis mõttes?"

"Näh, mister Dawson rääkis, et kodus olevat kõik tema ees värisenud. Kui talle midagi vastukarva oli, sai vatti igaüks,

kes aga ette sattus. Dawson ütles veel, et noor härra kasvas üles kõigist mahajäetuna."

"Mahajäetuna?!" Viktoria tegi üllatusest suured silmad.

"Noh, tema ütles seda peenemalt - hüljatuna," parandas vanamees. "Teil on vedanud, miss Viktoria. Kuidas kadunud isa ja ema teid hoidsid! Aga mis siin öelda, paljudel suurtel härrastel kasvavad lapsed nagu orvud, ainul hoidjate ja guvernantidega, ning vanemaid ei näe nad nädalate kaupa."

Viktoria vaikis. Ta hinges tõstis pead kaastunne.

"Krahv on kindlasti väga üksildane. Naine vaimuhaige, vanemad surnud, ei ühtki venda ega õde." Viktoria vangutas pead.

Kui laps kasvab vanemate hooleta, muutub ta elu talumatuks. Sellist saatust oli Viktorial raske kujutleda.

Ent kaastundele vaatamata teadis Viktoria, et ei tohi krahviga enam kohtuda. Juhtumid leedi Sydeli ja sir Francisega olid nii jõhkrad, et vabandasid vähemalt tema enda silmis vennale antud sõna murdmise. Nüüd seda enam teha ei tohi.

Seepärast pani ta pärast võistlustelt tulekut salaukse riivi. Ühtlasi tõotas ta endale, et ei lahku sellest toast enne hommikut. Siiski ei saanud ta endale keelata krahvile mõtlemist.

Vaadates krahvi üksisilmi, kui see Crusaderi pärast võitu kaalumisele viis, leidis Viktoria, et kogu Inglise kuningriigis ei leidu nii ilusat meest koos nii toreda hobusega. Rõõmsa erutusega kuulas ta rahvahulga hõikeid, millega võitjat tervitati. Tõeliste spordiaustajatena jagasid üldist vaimustust needki, kes sellelt sõidult raha kaotasid.

"Aitäh õhtusöögi eest, Nattie. Kõik oli väga maitsev," lausus Viktoria. Ta asetas nõud kandikule ja valas endale kruusist oran aadi. "Kahju, et ma ei saa kokka tänada."

"Jah, olgu muuga, kuidas on, kuid see on täiesti võimatu," kinnitas Nattie takka. "Ausalt öelda, miss Viktoria, ei jõua ma kuidagi ära oodata, millal te sellest lämbest kongist jälle oma tuppa pääsete."

"Ega enam kaua oodata tulegi," vastas Viktoria vaikselt. "Krahv lahkub oma sõpradega õige pea."

"Tuleks see aeg ometi kiiremini!" lõi Nattie kaasa, kes oma tähelepanelikkusele vaatamata ei märganud perenaise hääles nukrat tooni. "Mul on tunne, nagu oleksid nad viibinud siin juba terve kuu."

"Jah, sul oli neil päevil kõvasti tegemist," sõnas Viktoria kaastundlikult.

"Ma ei ole väsinud tööst. Olen kogu aeg ärevil, aina kardan, et keegi võib teid märgata. Betsy pidi tänagi liigse sõnakese paotama. Tänu Jumalale juhtus ta minu poole vaatama ja taipas. Mina aga mõtlesin juba, et nüüd on äpardus käes."

"Nii väga ei maksa ka muretseda," sõnas Viktoria hajevil ilmel. "On ju jäänud veel ainult kaks päeva."

Olles need sõnad öelnud, tunnetas Viktoria taas krahv Krevarnonist lahkumise ning viimaste aastate üksluisesse ellu naasmise paratamatust.

"Mul on aeg minna," sõnas Nattie. "Teie aga, miss Viktoria, heitke varem magama. Aitab juba sellest lugemisega silmade rikkumisest. Teil on täna ilma lugematagi küllalt elamusi olnud."

"Jah, eks me närveerisime kõik," nõustus Viktoria. "Head ööd, Nattie!"

Viktoria suudles hoidjat põsele, saatis ta ukseni ja hoidis küünalt kõrgel, et Nattie'l oleks hõlpsam trepist alla ronida. Siis naasis ta tuppa, asetas küünla altarile ja jäi vaatama lapsest saadik tuttavat jumalaema kuju.

Leidnud, et tema palveid Crusaderi tervise pärast oli kuulda võetud, võttis ta nõuks Jumalat tänada, nagu ema oli talle kunagi õpetanud. Ta põlvitas kuju ette.

"Tänan sind, Issand! Tänan, Püha Neitsi!"

Need sõnad olid täis naiivset, peaaegu lapselikku indu.

Siis tõusis neiu naeratades, pöördus ukse poole – ja kohtas krahvi pilku.

Mõne hetke vaikisid mõlemad.

Krahv katkestas vaikuse esimesena.

"Miks te ukse sulgesite?"

"Kuidas te sisse saite?" vastas Viktoria küsimusele küsimusega.

"Nattie jättis teise ukse lahti."

"Ta oleks surmani ehmunud, kui oleks teid siin näinud," tähendas Viktoria.

"Tahan teiega rääkida."

Viktoria vaikis ja püüdis ärevusest jagu saada. Krahvi tooni järgi otsustades võis taibata, et ta oli valmistunud eitavaks vastuseks.

"Ma saan aru, et minu soov käib vastu üldtunnustatud tavadele, aga kuidas me saaksime teisiti juttu ajada?"

Algul ei saanud Viktoria päriselt aru, mida krahv Krevarnon öelda tahab. Siis meenus talle, et salaruum on tema magamistuba, ja sellest mõttest käis temast üle kuumalaine.

Neiu vastas häbelikult:

"Ma pole sellele varem mõelnud. Aga muud kohta ei ole..." Ta hääl keeldus kuuletumast.

Siis ohkas neiu ja jätkas:

"Võiksime kohtuda ema aiakeses. Sinna pääsen märkamatult."

"Keegi ei tea, et olen majja tagasi jõudnud," vastas krahv.

"Siis minge sinna! Tulen õige pea," lubas Viktoria.

Krahv vaatas talle teraselt näkku ja küsis kahtlustavalt:

"Kas te ikka tõesti tulete? Või on see ainult riugas minust lahtisaamiseks?"

"Muidugi mitte!" vastas neiu õhinal.

Krahv taipas, et selle puhta olendi arsenalis puuduvad tavalised naiste vigurid, mida seltskonnakaunitarid kasutavad kavaleride peibutamiseks.

"Ma tulen," lubas Viktoria. "Kui te tõesti seda soovite."

"Selles ei maksa teil kahelda. Mul on tarvis teiega rääkida."

Krahv taipas, et viimane lause kõlas pigem käsuna, ja tundis, et selline toon avaldas vestluskaaslasele mõju.

"Ma tulen," kordas Viktoria. "Teie aga peate võimalikult kiiresti siit lahkuma."

"Kuidas ma välja pääsen?" küsis krahv.

"Kui võtate küünla, siis leiate väljapääsu hõlpsasti."

Neiu ulatas talle küünla ja saatis ta toast välja.

Jõudnud avarale trepimademele, leidis krahv vaevata oma tuppa viiva ukse. Ta lükkas riivi eest ära ja oligi päral.

Külalised polnud veel lahkunud. Krahv pääses märkamatult külgtrepile ja sealt õue.

Siis hakkas ta tihedas hämaruses ravimtaimeaia poole teed otsima.

Sügavaisse mõtteisse vajununa astus ta lehtlasse, olles kindel, et Viktoria teda just sealt otsib.

Õhk oli täis joovastavat kuslapuulõhna, mis oli nüüd tema teadvuses alati seotud selle maja väikese perenaisega.

Puupingil istudes mõtles Krevarnon sellele, et ükski tema paljudest romaanidest polnud alanud nii veidralt ja intrigeerivalt.

Viktoriat oodates tundis ta eelseisvast naisega kohtumisest erutust, mille ta oli ammu unustanud. See oli talle midagi uut. Senised armuseiklused kujutasid endast mingit ilmetut rida.

Krahv tundis end kaheksateistaastase noorukina, mitte aga keskikka jõudnud küünikuna, kes teadis kõike ja oli kõigest väsinud.

Aga mis siis, kui Viktoria peab vaatamata lubadusele paremaks seda kohtumist vältida? See mõte ei meeldinud krahvile raasugi.

Ent ooteaeg venis ning ta kahtlused kasvasid.

Viktoria võis ehmuda või siis takistas mingi ettenägematu seik teda toast lahkuda.

Kui krahv oli juba lootust kaotamas, ilmus pimedusest välja

tuttav valge kuju. Neiu astus nii kergelt, nagu ei puudutakski maapinda. Täna sarnanes ta eriti viirastusega. Polnuks krahv temaga äsja rääkinud, hakanuks ta kahtlema tema tõeluses.

Kui Viktoria lähemale jõudis, astus Krevarnon talle vastu.

"Vabandage, et teid oodata lasksin," alustas neiu. "Aeda viiv salauks oli nii põõsaisse kasvanud, et mul oli tükk tegemist selle avamisega."

"Peaasi, et te tulite," vastas krahv Krevarnon.

Otsekui kartes, et tütarlaps võib iga hetk õhku haihtuda, kiirustas ta jätkama:

"Tahtsin teid tänada oma Crusaderi võidu eest..."

"Ka mina tahtsin teid Crusaderi võidu eest tänada," ütles Viktoria vahele. "See oli võrratu vaatepilt!"

"Ja kõik see on suuresti teie teene. Mulle oli see elu parim võistlus, ja mitte ainult seepärast, et võitis minu hobune, vaid veelgi enam sellepärast, et teie seda vaatasite."

Viktoria taipas, et tallegi jäi too sõit eriti meelde just seepärast, et seda vaatas krahv Krevarnon, kuid varem polnud ta sellele mõelnud.

"Tahaksin teile selle võidu mälestuseks midagi kinkida, kuid tõtt öelda ei tea, mis see võiks olla."

"Mulle pole midagi tarvis!" protesteeris neiu. "Te ei tohi seda teha!"

"Aga miks?" imestas krahv, kes kohtas esimest korda sellist omakasupüüdmatust.

"Seepärast, et ma ei või teilt kingitusi vastu võtta. Pealegi tuleks mul seletada, kust ma olen selle saanud. See põhjustaks uue vale. Olen niigi liiga kaugele läinud."

Neiu raputas pead.

Krahv vaikis. Lõpuks küsis ta.

"Kas te tõesti räägite seda siiralt? Te teate sama hästi nagu mina, Viktoria, et see, mis meil on tulnud koos üle elada, teeb meist märksa enamat, kui lihtsalt juhututtavad."

Ta ootas vastust, kuid Viktoria vaikis. Siis jätkas krahv:

"Te ei arva ju ometi tõsiselt, et laupäeval, kui võistlused on lõppenud, võtan lihtsalt kätte, sõidan minema, jätan teiega alatiseks hüvasti ja unustan kõik, mis siin juhtus?"

Viktoria vaikis ikka veel.

"Aga kas teie, Viktoria, suudate mind unustada?" käis krahv peale. "Mina ei suuda küll kunagi teie kuju oma mälust kustutada."

Viktoria viivitas veel pisut ja julges siis öelda:

"Ma ei unusta teid kunagi ja hakkan teie eest palvetama."

"Ja teie arvates sellest piisab? Ma tahan teiega kohtuda, teid näha, Viktoria. Kõige enam aga tahaksin teid süleleda ja suudelda."

Nendest sõnadest õhkuv kirglikkus näis õhu vabisema panevat.

Krevarnon jätkas:

"Ma ei mäleta, et mul oleks tulnud üheltki naiselt tema suudlemiseks luba paluda. Aga ma ei taha teid hirmutada. Kardan, et kaote taas, muutute jälle Valgeks Daamiks."

Ta vaikis pisut ja kui ta rääkima hakkas, värises ta hääl.

"Viktoria, kas ma tohin teid suudelda?"

Vastust ootamata sirutas Valient käed, kuid ei julgenud neidu puudutada.

"Arvan, et kui te mind suudleksite, oleks see imetore, kuid see oleks... paha."

"Paha?" kordas Krevarnon käsi langetades.

"Kuulsin, kui raske oli teie lapsepõlv..." Viktoria häälest kostis kaastunnet. "Ja mul on samuti kahju, et teie abielu osutus õnnetuks. Ometi kuulute teisele naisele."

"Kas te mõtlete tõesti minu naist?" imestas krahv.

"Te olete abielus. Abielu on püha," sõnas Viktoria lihtsalt. "Te andsite Jumala palge ees tõotuse."

"Minu seisundis mehelt ei saa keegi nõuda ustavust tõotusele!"

"Ma saan sellest kõigest aru. Aga mul oleks ikkagi tunne,

et käitun rumalalt, ja see mürgitaks armastuse, mida võiksin teie vastu tunda."

Krahv tardus, mõeldes kuuldule. Selline mõttekäik poleks talle endale kunagi pähe tulnud. See tõestas veel kord, et Viktoria ei sarnanenud ühegi talle tuttava naisega.

Kuuldavalt ütles ta:

"Püha Jumal! Mida võite teie teada armastusest, kui ütlete, et tunneksite seda, kui see tunne poleks keelatud? Te vist loete väga palju romaane. Öelge, kui palju armastuslugusid on seotud keeldude rikkumisega? Miks te vaikite? Vastake!"

See kõlas käsuna.

Ometi ei kaotanud Viktoria pead.

"Küllap näin teile naiivne ja võhiklik," vastas ta väärikalt, "aga ma olen armastusest palju mõelnud. Ja ka teist. Mulle tuli pähe, et te vajaksite väga armastust."

"Kas teie arvates jääb mulle sellest vajaka?"

Vaatamata viimase märkuse sarkasmile ei puudunud sellest kibedusnoot.

Viktoria laiutas käsi. See liigutus tuli tal välja väga ilmekalt. Näis, nagu tahaks ta vestluskaaslase eksitust kindlalt kõrvale heita.

"Armastusel ja armastusel on vahe," vaidles ta õhinas vastu. "Kui teid õnnestavad armastusega sellised kaunid leedid nagu see, kes tahtis teile mingit nõiarohtu sisse joota, siis pole see üldse selline..."

Viktoria sattus segadusse ja jättis lause lõpetamata. Ta keelel keerles selgitus: "Nende armastus pole selline, nagu minu oma." Ent ta ei suutnud end nii avameelselt väljendada.

"Kirjeldage mulle oma armastust," palus ootamatult krahv, keda hämmastas neiu häälest kostev veendumus. "Rääkige, kuidas armastaksite meest, kellele annaksite oma südame."

"Tean täpselt, et kui ma kedagi armastaksin, ei tahaks ma armastatule halba teha. Vastupidi - püüaksin teda kaitsta õnnetuste, ohtude, haiguste ja hingepiinade eest."

"Emaarmastus!" sosistas krahv Krevarnon ainult huultega, tahtmata tütarlast katkestada.

"Kui abielluksin, armastaksin oma meest alati ning jagaksin temaga kogu elu kõiki muresid ja rõõme," jätkas Viktoria.

Kogu aeg piilus ta vargsi krahvi nägu, oodates, et sellele võib iga hetk ilmuda küüniline naeratus.

"Ja lõpuks. Püüaksin õppida armastatult kõike, mida ta teab. Kahtlemata on teil hoopis avaram silmaring kui neil daamidel, kes teile soosingut osutavad."

Pärast pikka vaikust küsis krahv Krevarnon mõtlikult:

"Kas on üldse võimalik leida kedagi, kes oleks mehele naine, ema ja sõber ühes isikus?"

"Kui on tegemist tõelise armastusega, on see võimalik," vastas Viktoria kindlalt. "Selline tunne on sama, mis kuldvillak, püha Graal või isegi paradiisivärav. Seda on raske leida, kuid kui keegi selle leiab, omandab ta igavese õndsuse."

"Teie aga seisate nagu ingel, tuline mõõk käes, ja ei lase mind paradiisi," tähendas krahv mõrult.

Ta pigem tundis kui nägi neiu silmis hämmeldust ja mõistis tema kõvasti kokkupigistatud peente sõrmede järgi, et oli Viktoriale haiget teinud.

"Seda ei taha ma üldse olla," vastas Viktoria, "kuid millega saan ma teid aidata?"

"Kuidas te võite nii julm olla?" hüüdis krahv ettevaatust unustades. "Kuidas te võite keelduda mulle sellest, mis on mulle võibolla Jumalast määratud? Vaadake mulle silma, Viktoria!" nõudis ta.

Neiu tõstis kuulekalt pea. Selleks ajaks oli hämarusest saanud öö ning kuuvalgus hõbetas nõiduslikult kuslapuuõisi ja Viktoria valget kleiti.

Ta vaatas neiu suurtesse usaldavatesse ja süütutesse silmadesse.

Siis langetas ta aeglaselt pea ja puudutas huultega ettevaatlikult neiu poolavatud, nagu tema suudlust ootavaid huuli.

Krahv märkas, kuidas neiu ilme muutus. See tõmbus pingule, nagu kuulataks oma tundeid, ning lõi siis õnnest särama.

"Te armastate mind!" sosistas krahv erutusest võbiseva häälega. "Te armastate mind, mu kallis viirastus, ja kuulute mulle!"

Tundes neiu väriseva keha puudutust, kuulis krahv, rõõmu pärast endast väljas, vastust:

"Ma armastan teid, ükskõik kuidas ma selle vastu ka ei ole võidelnud. See on minust tugevam... seda on võimatu seletada!"

Neiu jäi vait ja ohkas siis.

"Aga mis mõte on sellest rääkida. Nagunii kohtume täna viimast korda!" lõpetas neiu ootamatult kindlalt.

"Kas te tõesti kavatsete niisama lihtsalt minu elust lahkuda? Võtke arvesse, et siin ei aita mingid riivid ega lukud."

Viktoria vaikis. Krahv rääkis edasi:

"Mul on tunne, et see, mis meie vahel toimub, on nii imetabane, nagu polekski see tegelikkus, vaid selle maja õhkkonnast sündinud ime. Ja teie, selle peavõlur, tahate kõike hävitada?"

"Midagi muud mul üle ei jää," vastas Viktoria ja vabastas end sülelusest.

"See pole tõsi! Ma võin teid veenda, et armastan teid ja teie armastate mind!"

Ta tahtis neidu taas emmata, kuid samal hetkel kuulsid mõlemad kedagi aeda tulevat.

"Gerard!" sosistas Viktoria, kes oli pimeduses venna silueti ära tundnud.

"Ärge liigutage. Jätke kõik minu hooleks!" käsutas krahv.

Ta tõusis aeglaselt püsti ja varjas oma atleedikehaga lehtla sissepääsu.

"Ah siin te siis oletegi, milord!" hüüdis Gerard. "Teenrid ütlesid, et tulite pidusöögilt tagasi ja läksite aeda. Tahtsin küsida, miks te meie seltsi ei tulnud."

Krahv astus talle vastu.

"Palees räägiti ja joodi nii palju, et võtsin nõuks vaikuses jalutada ja toibuda."

"Sel juhul vabandage mind. Ma ei tahaks teid häirida," sõnas Gerard ja seadis end lahkuma.

"Hoopiski mitte. Mul on hea meel teid näha," vastas krahv heatahtlikult naeratades. "Lähme koos tagasi. Tahtsin parajasti teiega milleski kokku leppida. Vaadake, nägin teie majas kaht tuntud meistri maali, mille eest olen valmis maksma kokkuleppe korral väga suure rahasumma."

"Räägite tõsiselt?" küsis Gerard üllatunult. "Mina aga arvasin, et siinsed lõuendid ei maksa midagi."

"Need vajavad üksnes restaureerimist," selgitas krahv. "Olen suur Rubensi austaja ja tunnen tema stiili. Ma ei põrkaks tagasi ka väga kõrge hinna ees, kui nõustuksite loovutama trepi kohal rippuva maali. See on üks tema varajastest töödest."

"Aga teine pilt?"

"Raamatukogu ripub väike Peruqino originaal."

"Esimest korda kuulen seda nime," tunnistas Gerard.

"Selle meistri tegelik nimi on Pietro di Cristophero Vannucci. Peale oma tööde on ta kuulus ka selle poolest, et oli suure Rafaeli õpetaja."

"Uskumatu!"

Venna häälest taipas Viktoria, et ta on ootamatult sülle sadanud edust seitsmendas taevas.

Neiu saatis pilguga kaht talle kõige kallimat inimest, kes elavalt vesteldes kiirustamata maja poole astusid.

Ka Viktoriat rõõmustas see uudis. Kui Gerard maalid maha müüb, võib ta osta endale head hobused, lõbutseda koos sõpradega Londonis ja annab ehk tallegi pisut raha maja kõige hädavajalikumateks korrastustöödeks.

Ometi taipa ta väga hästi, et mingi ainelise olukorra paranemine ei asenda talle suhteid krahv Krevarnoniga.

Ent ta sundis oma südame vaikima.

Neiu tõusis pingilt ja murdis endale kuslapuuoksa mälestuseks nendest oma elu kõige erutavamatest hetkedest.

Ta surus oksa huultele.

Muruplatsil polnud kedagi. Aias valitses harukordne vaikus, milles oli selgesti kuulda nahkhiirte tiivakrabinat.

"Hüvasti, mu ainus armastus," sosistas ta pisarsilmil.

6. peatükk

"Need võiduajamised olid teile uskumatult edukad, milord," ütles Gerard krahvile, kes juhtis osavalt laveerides oma faetoni läbi teel tunglevate sõidukite rüsina. "Mõelda vaid - kolm auhinda ja nende hulgas kuldkarikas! Ükski sportlane ei oska paremat soovida!"

Gerardi häälest kostis kerget kadedust. Krahv püüdis teda lohutada:

"See jooks, milles osales teie täkk, oli samuti põnev."

"Olnuks veelgi meeldivam, kui Firebird oleks võitnud," vastas Gerard. "Kes võinuks arvata, et mõlemad hobused finišeerivad koos! Aga see ju tähendab, et auhinnaraha ja hobustele tehtud panused jagatakse pooleks. Mina ju tegin panuse oma Firebirdile."

"Kahtlemata veab teil tuleval aastal paremini, Langston," kiitis krahv talle takka.

Ta rääkis hajameelselt, peaaegu masinlikult, nagu oleks tal kogu aeg mõttes midagi muud.

Krahv ei märganud, et sõbrad hakkasid teda silmitsema kuidagi imelikult, kui tema hobune ennetas finišis võistlejat pooleteise kehapikkuse võrra ning ta ei ilmutanudki

erilist vaimustust. Sellist ükskõiksust polnud varem nähtud.

Ta mõtles üksnes sellele, kas Viktoria kavatses tõesti nende tutvuse jäädavalt lõpetada.

Reedel oli krahv Krevarnon lausa lennanud koju, oodates uut kohtumist lehtlas. Arvestades, et kohtumine võib saada teoks alles pärast lõunat, kui aias on juba hämar, oli ta käskinud serveerida lõuna märksa varem. See üllatas ta sõpru, kes olid harjunud sellega, et lõunasöök algab alles kell seitse.

Seekord istuti lauda kell kuus. Pärast sööki alustati kaardimängu, milles osalesid kõik peale krahv Krevarnoni.

Kurtes kerget peavalu, ütles ta, et vajab värsket õhku, ja läks liigseid kahtlusi äratamata aeda. Seal istus ta kaua lehtlas, kuni mõistis, et Viktoria tõepoolest sinna ei tule. See pani ta tõsiselt närvitsema.

Nüüd polnud tal kahtlemata enam võimalusi salatuppa pääseda. Veendunud, et ootamine on asjatu, läks ta majja tagasi.

Unetult voodis lebades mõtles krahv hoolikalt järele, kuidas oleks võimalik korraldada kohtumine Viktoriaga.

Ta ei võinud Gerardile ega Nattie'le öelda, et nad on tutvunud. Neiu peaks seda kindlasti reetmiseks ja ei andestaks talle seda kunagi.

Mida võiks veel ette võtta?

Talle tundus, et esimest korda elus on edu talle selja pööranud. Veelgi enam - naistega suhtlemise kogemused olid Viktoria puhul kasutud. Viktoria viis ta oma käitumisega ummikseisu. See oli naiste soosingust ärahellitatud krahvile ebameeldiv avastus.

Nüüd Langston Manorisse naastes oli ta valmis uskuma, et ei näe enam kunagi armsaid violetseid silmi.

Valient oli lootnud kohata Viktoriat aediku läheduses, kus saduldati hobuseid sõiduks, milles osales Langstonide täkk Firebird. Ta nägi vana Abbotit, vahetas temaga paar sõna ja

soovis talle edu. Ent ükskõik, kuidas krahv rahvahulka uuris, ei hakanud Viktoria talle silma.

Eelmisel õhtul neidu lehtlas oodates oli ta sõimanud end lollpeaks.

Kuidas ta võis selle maja veetlusele nii alluda, et armus selle väiksesse perenaisesse, veelgi enam arvata, et ta ei sarnane teiste naistega?

Ent ükskõik, kuidas Valient end ka veenda püüdis, teadis ta, et selle nädalaga oli Viktoria saanud talle elust kallimaks ning ta oli iga hinna eest valmis oma unistust otsima. Ta ometi teadis, et see unistus on päris lähedal, temaga ühe katuse all, kuid ümbritsenud end nagu kindlusemüüriga.

Märganud, et on võistluste vastu huvi täielikult kaotanud, võttis ta nõuks pärast kolmandat sõitu lahkuda. Pealegi oli tee praegu märksa vabam.

Sõpradele sõnagi lausumata suundus krahv oma faetoni poole.

Kuningas polnud pärast nelja päeva hipodroomile tulnud, kuid tema loo jäi sõpradele avatuks ning vahuvein voolas seal sama ohtralt nagu Tema Majesteedi kohalolekulgi.

Krahv Trevarnon polnud lantšist alates piiskagi rüübanud. Ta teadis, et oma peaaegu lahendamatust ülesandest saab ta jagu üksnes kaine peaga.

Kui krahv oli tõllaummikus oma faetoni leidnud, kuulis ta Gerard Langstoni hüüet:

"Kas te tõesti lahkute, milord?"

Kuna Firebird oli jaganud esikohta, säras ta lausa rõõmust.

Krahv lausus sõbralikult:

"Jah, teate, ma võtsin nõuks ära sõita, enne kui algab tunglemine. Kas soovite kaasa tulla?"

Selline armastusväärsus meelitanuks ka küpsemat ja tähtsamat härrasmeest. Gerard oli ettepaneku üle ütlemata rõõmus.

Krahv jõudis vaevu ära oodata, kuni noormees ta kõrvale ronib, ja ajas siis hobused liikmele. Jem hüppas käigult tagaistmele.

Seni, kuni faeton läbi rahvajõugu teed rajas ja Gerard kõrge kaaslase ühe uhkus tundes tuttavaile naeratas, liikusid krahv Krevarnoni mõtted palavikuliselt selle ümber, kas ja kuidas vestlust alustada.

Pärast kuuepäevast viibimist Langston Manoris oli piinlik peremehelt küsida, kas tal on õdesid.

Samuti ei tohtinud tunnistada:

"Kohtasin juhtumisi teie õde ja tahaksin temaga taas kokku saada."

Aga kui ta täna või hiljemalt homme hommikul midagi ei ütle, tuleb tal koos kogu seltskonnaga Langston Manorist lahkuda.

Lord Chirn ja lord Ramsqill olid sõitnud otse Londonisse, Manorist läbi astumata. Ralph Mear kavatses täna pealinna poole teele asuda.

Igal hetkel võis Gerard Langston küsida, kas krahv kavatseb enne lõunasööki lahkuda. See küsimus tabaks teda ootamatult.

"Ma pean Viktoriaga kindlasti kokku saama," otsustas krahv.

Mida teha?

Puhta juhuse või kõrgemate jõudude tahtel märkas krahv samal hetkel neidu.

Viktoria ja Nattie istusid vanamoodsas kaarikus, mida juhtis keegi noormees.

Kõigepealt tundis krahv ära Nattie. Hoidja kandis nagu alati halli, valgete tärgeldatud kätiste ja kraega kleiti. Peas oli tal ilmselt päikese eest kaitseks must õlgkübar. Tema kõrval istus Viktoria, habras ja õhuline nagu sülfiid.

"Vaata, seal sõidab Nattie!"

Tema häälest kostev võidurõõm ei saanud olla põhjustatud kohtumisest vana lapsehoidjaga.

Gerard ei jõudnud veel üllatuda teekaaslase ootamatust elavnemisest, kui teda aeti ummikusse küsimusega:

"Aga kes on tema kõrval istuv neiu?"

Näis, et edu, mis oli krahvi viimastel päevadel maha jätnud, tiris ta meeleheite põhjatusest välja.

Krevarnon haaras kindlamalt ohjad juhuks, kui tee laieneb ja tal õnnestub kaariku kõrvale pääseda.

Edasi läks kõik väga kiiresti.

Külavaheteelt lausa lendas peateele faeton, mille ette rakendatud hobustepaar kihutas kogu jõust.

Punetava näo järgi otsustades oli neid juhtiv mees jõudnud pruukida ohtralt vägijooke, täpsemalt öeldes oli tublisti purjus. Ta ei suutnud vältida kokkupõrget kaarikuga isegi siis, kui oleks seda aegsasti märganud. Ta võttis ette katse hobuseid ümber pöörata, kuid sõiduki ratas riivas kaarikut ja paiskas selle ümber.

Krahv pidurdas kõigest jõust hobuseid, sest märkas hirmuga, et Viktoria, kes polnud end kinni hoidnud, oli välja kukkunud.

Kõik oli läinud nii kiiresti, et ta ei jõudnud isegi Viktoria kutsarile hõigata.

Osavalt manööverdades möödus Krevarnon purjus härrasmehe rakendist. Siis heitis ta ohjad Langstonile ja hüppas istmelt alla.

"Pidage hobused kinni!" hüüdis ta ja jooksis kaariku poole, enne kui Gerard ja Jem jõudsid toibuda.

Viktoria oli lennanud üle teepeenra kraavi. Kui Krevarnon kummardus ja neiu ettevaatlikult kätele tõstis, oli ta kübar peast langenud ja rippus lintide küljes.

Krahv vaatas ta väiksesse surnukahvatusse näkku ja mõtles hirmuga, et neiu on raskelt vigastatud või isegi surnud. Märganud oimul marrastust, taipas ta, et neiu on hoobist teadvuse kaotanud.

Laskunud ühele põlvele, hoidis krahv teda hoolikalt süles nagu last.

Selleks ajaks oli Nattie toibunud ja ümberläinud kaarikust välja roninud.

"Miss Viktoria! Kullake, mis teiega on?"

"Ta kaotas teadvuse," ütles krahv. "Nähtavasti kukkus ta vastu kivi, kuid luumurdusid tal minu arvates ei ole."

Nattie seisis, teadmata, mida ette võtta, kübar ühel kõrval ja juuksed sassis. Küllap oli see tal esimene kord end nii sasitud välimusega näidata.

Samal ajal püüdis Jem kaarikut õigeks pöörata. Ootamatult tuli talle appi lõkendava näoga härrasmehe tallipoiss. Langstonide kaarikut vedanud vana hobune rakendati lahti ja viidi teest eemale, kus ta rahumeeli rohtu näsima hakkas.

Krahv Krevarnon kandis Viktoria vaikides oma sõiduki juurde. Nattie järgnes talle samuti sõnatult.

Gerard, kes oli kogu väest hobuseid paigal hoidnud, küsis ärevalt:

"Kas ta on saanud raskelt viga? See neetud uljutseja poleks tohtinud niiviisi kihutada!"

Krahv Krevarnon ei vastanud talle, vaid küsis Nattie'lt:

"Kas suudate ise tagaistmele ronida?"

"Küllp vist, milord."

Ta puges ägisedes sõidukisse. Krahv ronis sinna äärmiselt ettevaatlikult, kandes Viktoriat süles, ning asetas kohale, kus ta vend oli äsja istunud.

"Kuidas temaga on, milord?" küsis Gerard uuesti.

Nüüd, mil vahetu oht möödas, ütles krahv:

"Minu arvates on tal ajupõrutus. Kui koju jõuame, tuleb otsekohe kutsuda arst."

"Ütleksin meelsasti sellele lurjusele kõik, mida ma temast arvan," pigistas Gerard läbi hammaste.

Tavalises olukorras oleks krahv ta arvamust jaganud. Nüüd aga oli täitunud ta unistus: Viktoria lebas täiesti seaduslikel alustel ta süles. Ta avas ettevaatlikult lindid, võttis ta kübara ja heitis selle tõllapõrandale.

Ei, seda saaki ta enam käest ei lase, mõtles krahv, õrnus hinge täitmas.

Jem oli tee vabastanud ja kaariku kuidagiviisi ratastele saanud. Tallipoisi abiline talutas Langstonite mära suu kõrvalt hoides koju.

Purjus härrasmehe tõllal oli purunenud ratas. Õnneks võis lähemast külast abi saada.

"Hakkame liikuma!" sõnas krahv.

Vaatamata äsjasele ehmatusele rõõmustas Gerard, et talle usaldati nii toredate hobuste juhtimine.

Õnneks polnud Langston Manor kuigi kaugel. Jem, kellele sõidukis kohta ei jätkunud, võis hõlpsasti jalgsi otseteed koju jõuda.

Krahv Krevarnon hoidis vägisi tagasi kiusatust puudutada huultega neiu imekena nägu.

Kui faeton väravast sisse sõitis, ütles ta:

"Langston, ma viin teie õe üles. Teie aga sõitke otse kohe Windsori paleesse. Seal leiate hõlpsasti kuninga ihuarsti sir William Knightoni. Öelge, et ta tuleks võimalikult ruttu."

Gerard heitis krahvile kahtlustava pilgu.

"Kust tea teadsite, et see on minu õde?"

"Märkasin seda kohe teie sarnasuse järgi," leidis Krevarnon vastuse.

Piinlikkusetundega püüdis Gerard selgitada:

"See on tõesti mu õde Viktoria. Ta oli kogu aeg majas, kuid me pidasime sündsusetuks, et noor neiu ilmuks poissmeeste seltskonda."

"See on täiesti mõistetav," sõnas krahv.

"Te siis arvate, et Windsori palee arst minu kutse peale siia tuleb?" küsis Gerard.

"Võtke Jem kaasa," soovitas krahv. "Ta peaks nüüd juba tagasi olema."

"Kui ei ole, siis ootan," vastas Gerard nii õhinal, et krahvil tuli näha vaeva naeratuse tagasihoidmisega.

Teenrid jooksid faetonile vastu, et võtta krahvi kätelt elutu neiu, kuid krahv raputas pead.

"Aidake miss Nattie'd," käsutas ta. "Ma saan ise hakkama."

Ta kandis Viktoria majja.

"Kas juhtus õnnetus, milord?" küsis Hunt, kuid krahv ei hakanud seletamisele aega raiskama. Oodanud Nattie järele, küsis ta:

"Kus on teie perenaise tuba?"

Nattie ruttas sõnadele aega raiskamata ette teed näitama.

Krahv kandis neidu, kes oli kerge nagu udusulg või viirastus, kui selline on üldse olemas. Vaadates tema kahvatut näokest ja sügavat laubamarrastust, kordas krahv Krevarnon tasa:

"Mu kallis tüdruk! Kõik saab korda, mu kallis..."

* * *

Kui krahv elas reedel üle tugevat hingelist erutust, siis Viktoria piinles samavõrd.

Hommikul peeglisse vaadates märkas ta, et silmad olid õhtul valatud pisaraist punased ja paistes.

Kohtumiselt lehtlas naasis ta täielikus segaduses.

Üks asi oli anda krahvile eitav vastus, hoopis teine aga varjuda maailma eest nagu kloostrisse, jääda üksinda oma mõtete ja tunnetega.

"Ma armastan teda! Püha jumalaema, kuidas ma teda armastan!" kordas ta pisaraid valades.

Kas või kordki teda veel näha! Suudelda veel üks kord, hüvastijätuks!

Krahv kehastas kõiki ta neiulikke ideaale. Ta ei unusta kunagi seda meest ning vaevalt ta oma saatuse kellegi teisega seob.

Hiljem, öösel, püüdis ta endale kannatuste leevendamiseks sisendada, et niipea, kui krahv Londonisse jõuab, unustab ta tema otsekohe.

Ent see mõte tõi kaasa uusi piinu.

Mõistagi ümbritsevad krahvi pealinnas sädelevad suurilmadaamid. Nende keskel haihtub tema peast see tagasihoidlik vabatahtlik vang, kes oli üksnes ebatavaliste asjaolude tõttu viivuks tema tähelepanu köitnud.

"Mina aga... ma ei unusta teda kunagi," pomises Viktoria nuuksete vahel.

* * *

"Kui tahate teada minu arvamust," alustas Nattie, kelle meelest pidi preili seda tingimata teadma, "siis pole teil täna hommikul üldse oma nägu peas. Küllap te lugesite jälle terve öö – näe, silmadki punased."

Nattie vangutas laitvalt pead.

"Ega sir Gerard ka parem pole. Läheb oma hobuse pärast lausa jaburaks. Kujutlege ette, ta laskis endale hommikueine ajal klaasi brändit valada! Mida küll ema selle kohta ütleks!"

Olles oma manitsemiskõne pidanud, ruttas Nattie alla hoolitsema Gerardi eest, kes oli seniajani tema lemmikuks jäänud. Viktoria püüdis kõrvaldada oma öise meeleheite jälgi nii palju, kui vähegi võimalik. Ükskõik millised tunded tal krahvi vastu ka polnud, Firebirdi jooksu ei saanud ometi vaatamata jätta.

"Kui Firebird võidab, saab kogu au osaks Gerardile," ütles ta kunagi Abbotile. "Aga tegelikult kuulub osa aust õigusega meile. Meie ju oleme ratsuga tegelnud."

"Mis tõsi, see tõsi," kinnitas vanamees. "Kahju ainult, et sir Gerard ei hinda kunagi teie tööd. Ainult tänu teile on Firebird heas vormis."

"Arvad tõesti nii?" küsis Viktoria elavalt.

"Kui ta vormis ei ole, siis ei saa me kumbki teda aidata. Aga teie, miss Viktoria, ärge muretsege. Kui Jumal tahab, annab ta võidu."

Kuna Abbot oli tegevuses Firebirdiga, juhtis täna kaarikut aeglase olekuga ja vilumatu külapoiss Ben. Ega see Abbotile eriti ei meeldinud.

"Küll ta hakkama saab," rahustas Viktoria.

"Ütle talle, et ta ei tohi kaariku juurest lahkuda ja rahva hul-

ka kõõluma minna," õpetas Nattie Abbotit. "Võtab kätte ja unustab äkki ära, et meid on tarvis ka tagasi tuua."

Abbot polnud õpetust unustanud. Poiss istus tõesti kaariku juures nagu lõa otsas.

Viktoria, kes oli üsna kindel, et krahv hakkab teda otsima, ei hakanud hoidja imestuseks peale käima, et mõõdaks hobuste saduldamist vaatama.

"Mina, näe, arvasin, et lähete Jemile viimaseid näpunäiteid andma," lausus ta. "Poiss on nii ärevil, et ta vaevalt kedagi teist kuulaks."

"Jem on hea d oki ja tuleb minu abitagi toime. Pealegi on vanaisa talle abiks," rahustas neiu.

Kuigi need sõnad kõlasid igati mõistlikult, tunnetas Viktoria ikkagi iga keharakuga, et muretseb mitte niivõrd oma hoolealuse, kuivõrd krahvi pärast.

Krevarnon pidi mõistagi rõõmustama, kui esimese sõidu võitis üks tema hobustest.

Aga äkki muretseb ta kolmanda sõidu ajal ka Firebirdi pärast, lootis Viktoria südames.

Esmakordselt nägi Gerard oma nime võistluses osalevate hobuseomanike hulgas. Neiu kartis, et Firebirdi kaotuse põhjal võib Gerard tublist rahasummat ilma jääda. Seda raha oli talle väga vaja. Majapidamises ootas lappimist hulk auke. Ent isegi siis, kui Gerard võidab, viib ta raha Londonisse ja lööb selle üsna ruttu läbi.

"Mida sa selle hobuse pärast nii kangesti muretsed," sõnas Nattie taunivalt. "Kui Firebirdile on määratud võita, siis ta võidab. Kui ei, siis meie asi ju ka ei aita."

Viktoria naeratas vaevaltmärgatavalt.

"Sina, Nattie, leiad alati midagi, millega mind lohutada!"

Samas nägi ta krahv Krevarnoni kuningaloo i vastasküljel saduldamiskoha poole astumas. Neiu hoidis end suuri vaevu tagasi sinna lippamast.

Tõusnud kaarikus püsti, nägi ta, kuidas krahv Jemiga mõne

sõna vahetas ja Firebirdi kaelale patsutas. Siis istus ta kiiresti, et krahv teda ei märkaks.

See, et Firebird jõudis finišisse Bardiga ühel ajal, kurvastas neidu. Tal polnud raske kujutleda Gerardi meeleheidet. Ent Bard oli seekord eriti hea ja viik oli uustulnukale tõhus saavutus.

Nattie oli lausa vikerkaarevärvilises tujus.

"Miss Viktoria, teie vaev on tasutud!" hüüdis ta vaimustatult. "Küll Firebird jõuab end veel näidata!"

"Jah, me rassisime Abbotiga tublisti. Loodan, et Gerard on meiega rahul, kuigi lootis võitu."

"Minu arvates teenis ta nende võistluste ajal tublisti, kui ta tegi panuseid ka härra krahvi hobustele," tähendas praktilise meelega Nattie.

"Olen talle tuhat korda öelnud, et ta võistlustel ei mängiks, aga mis on sellest kasu?" sõnas Viktoria kibedalt.

Nattie lõi käega.

Kolmas sõit oli läbi. Nattie kiirustas koju, et enne härraste saabumist kohale jõuda.

Hoidja oli saanud härradelt tubli jootraha. Viktoria teadis, et talvel, kui nad kahekesi jäävad, tuleb see raha söögile kulutada. Pidu Langston Manoris oli lõppenud. Kes teab, kas see iidne maja veel kunagi midagi sellist näeb?

Naised istusid kaarikusse ja Ben asus teele. Kui Viktoria polnuks oma mõtetega koormatud, oleks ta märganud, kui kindlusetult see poiss toimib.

Tee polnud veel eriti täis. Vastasel korral oleks sadade sõidukite vahel laveerimine noormehele üle jõu käinud.

Kuumus oli nii ränk, et isegi Nattie selle üle paar korda kurtis.

"Niipea, kui koju saame, teen kohe kanget teed," lausus ta. "Teile aga, miss Viktoria, toon meelepärast külma oran aadi."

Neiu noogutas hajameelselt. Tema mõtted oli krahv Krevarnonist lahkumise juures.

"Tema Helduse kokk sai täna suure kamaka jääd šampanja jahutamiseks," jätkas Nattie. "Sealt saab pisut ka meie jookide jaoks. Meile endale käiks selline luksus üle mõistuse."

Hoidja lobisemine libises Viktorial kõrvust mööda.

Millal oli ta krahvi armastama hakanud? Nüüd teadis ta, et esimene säde tekkis siis, kui ta meest esimest korda läbi seinaava nägi.

No oli seda vaja! Tal tuli nüüd endal tunda sedasama armastust esimesest pilgust, millest oli nii palju kirjutatud. Kahju ainult, et erinevalt raamatulugudest, milles kõik lõppes õnnelikult, oli tema tunne määratud kadumisele.

Püüdes rääkida võimalikult muretul toonil, küsis ta:

"Ega sa ei tea, Nattie, kas krahv lahkub täna õhtul? Tahaksin kiiremini oma tuppa pääseda ja..."

Ta ei jõudnud vastust saada, sest just sel hetkel toimus kokkupõrge.

Viktoria tahtnuks karjuda, Beni hoiatada, kuid kõik läks nii kiiresti ja ootamatult, et järgmisel hetkel oli ta juba teadvusetu.

* * *

Lõpuks väljus Viktoria olematusest. Tal oli tunne, nagu oleks ta kihutanud mööda tunnelit, mille lõpus vilgub kuldne valgus.

Avanud silmad, nägi ta Nattie't, kes kummardus tema kohale ja kuulatas ta hingamist.

"Mis... mis juhtus?" küsis neiu vaevukuuldavalt.

Nattie mõistis küsimust pigem ta silmist ja ruttas rahustama:

"Kõik on korras. Nüüd pole teil enam tarvis midagi karta."

"Juhtus õnnetus?" Nüüd oli Viktoria hääl juba kindlam, sest Nattie reibas vastus lisas talle jõudu.

"Juhtus jah," tõendas Nattie. "Te lõite pea vastu kivi, aga arst ütleb, et kõik luud on terved ja teil on ainult kerge ajupõrutus."

"Mul pole enam viga midagi," sõnas Viktoria.

"Tõsi mis tõsi," kiitis Nattie, kelle usk tulenes ainult sellest, et Viktoria teadvusele tuli. "Teid vaatas läbi Tema Majesteedi isiklik arst ja mitte üks, vaid kaks korda."

"Kaks korda?" imestas Viktoria. "Millal see oli?"

"Esimest korda tuli ta eile kohe pärast õnnetust, teist korda täna hommikul. Ütles, et vajaduse korral võib ta igal ajal Londonist siia tulla. Oh, see oleks meile rängalt maksma läinud!"

Viktoria kortsutas ärevalt kulmu. Iga ettenägematu kulutus oli talle raske koorem.

Nattie ruttas teda rahustama:

"Ärge muretsege, miss Viktoria, meil pole tarvis selle eest maksta. Härra krahv võttis kõik kulud enda kanda."

"Kas ta... lahkus?" Viktoria kergitas end padjalt.

Nattie kohendas patja ja aitas teda taas pikali heita.

"Jah. Ta läks täna hommikul. Tal polnud siin enam midagi teha."

"Mitte midagi," sõnas Viktoria rusutult.

* * *

Hiljem sõi Viktoria Nattie pealekäimisel pisut. Ta oli arvanud, et ei suuda palakestki neelata, kuid pärast sundeinet tundis end reipamana.

"Aga kus on Gerard?" küsis ta Nattie'lt. "Miks tema pole mind vaatama tulnud?"

"Ta sõitis koos krahviga Londonisse, kuid jättis Rollo siia. Õigesti tegi. See loom vajab tõesti puhkust."

Polnud raske kujutleda, millise mõnuga vend nii hiilgavas seltskonnas pealinna naasis. Ometi tundis Viktoria end ülekohtuselt hüljatuna. Isegi vend jättis ta maha!

Otsekui tema mõtteid lugedes ütles Nattie:

"Vend lubas tuleval nädalal paariks-kolmeks päevaks tagasi tulla. Veel tahab Abbot teiega kokku saada. Ta tahab teada, kuivõrd oli Ben õnnetuses süüdi."

"Kas ütlesid talle, et Benil polnud võimalik õnnetust vältida?"

"Tal tulnuks võtta pisut vasemale," arvas Nattie. "Tõsi küll, see purjus härra ilmus teele ootamatult ja kihutas nagu pöörane. Ma olen alati öelnud..."

Nattie laskus lõpututesse arutlustesse joomise kahjulikkusest ja ettevaatlikkuse tähtsusest. Ent Viktoria ei kuulnudki teda.

Nüüd oli maja taas tühi ja vaikne. Tal tuleb veeta raamatutega lõputu hulk õhtuid - kuni järgmiste võistlusteni.

Ent isegi siis muutub ta elu üsna vähe. Enam ei tule siia hiilgav krahv Krevarnon ning tal pole vaja salatseda ega peitu pugeda ning seinaavadest piiluda.

Viktoria tundis, kuidas tal nina kipitama hakkas ja pisarad silma tikkusid. Siiski ütles mõistus talle, et isegi nutmine on hiljaks jäänud.

Tema elu erutavaimad sündmused on möödas. Ees ootas igav üksindus.

* * *

Viktoria astus ettevaatlikult trepist alla. Ta oli veel nõrk ja järsud liigutused panid pea pööritama.

Nattie püüdis teda tagasi hoida

"Kuhu teil kiiret on?" küsis ta täiesti mõistlikul. "Nüüd pole enam midagi teha."

See oli tõsi, kuid Viktoria ei tahtnud kauemaks voodisse jääda. Ta vajas liikumist, sest tegevusetus tõi hinge nukrust ja apaatiat. Sestap tuli ta pärast lantši ikkagi voodist välja. Pilk peeglisse näitas, et ta nägu katab haiglane kahvatus ja silmad on sisse langenud.

"Ärge siis liialt üle pingutage!" nõudis Nattie. "Kell neli toon teile teed. Pärast seda peate kindlasti puhkama."

Nende sõnadega jättis Nattie oma hoolealuse üksinda. Ta ruttas kööki kõike üle pesema ja puhastama, nagu poleks krahvi teenrid sellega sama hästi hakkama saanud.

Tegelikult tundis temagi end ebamugavalt tühjuse ja vaikuse taastumise pärast ning ruttas endale tegevust otsima.

Viktoria läks vestibüüli. Närtsivatelt roosikimpudelt langes õielehti. Neiu ei julgenud minna aeda, kus ta oli krahviga ainus kord kohtunud. Ometi oli ta endale mitu korda kinnitanud, et peab olema tugev ja harjuma elama mälestustes.

Võõrastetoa akna juures seistes imetles Viktoria lilli ja leidis neist lohutust.

Ta kuulis ust avanevat, kuid ei pöördunud, sest arvas, et Nattie on tulnud teda keelitama taas voodisse heitma või pisutki tugitoolis puhkama.

Ent hoidja torisevaid noomimisi ei järgnenud ning see muutis Viktoria ärevaks.

Neiu vaatas üle õla. Ta süda võpatas ja hing kippus kinni jääma.

Võõrastetoas seisis krahv Krevarnon.

Neiu vaatas teda suuril silmil, arvates, et hakkab nägema hallutsinatsioone.

Alles siis, kui krahv tema poole astus, mõistis tütarlaps, et see on tõesti tema.

"Kas teil on juba parem?" küsis krahv.

"Mina... ma sain terveks," vastas Viktoria pelgalt hingeõhuga.

"Ma muretsesin koledasti teie pärast."

"Aga miks te siin olete?" küsis neiu.

Krahv naeratas.

"Tõin siia Gerardi ja maalikaupmehe. Praegu vaatavad nad teie kogu üle."

"See on teist väga lahke," vastas Viktoria.

Krahvi terase pilgu all oli all raske rääkida.

"Võtkem istet," soovitas Krevarnon. "Mulle näib, et meil on teineteisele palju öelda."

Viktoria astus kuulekalt kamina kõrval seisva diivani juurde ning toetus arglikult selle servale.

"Ma ei oska keerutada ja küsin teilt kohe, Viktoria, kas oleksite nõus mulle naiseks tulema?"

Neiu tõstis pilgu, milles peegeldus hämmastus.

"Mulle näis... Niipalju, kui ma tean..."

Ta ei leidnud vajalikke sõnu.

"Ma saan aru, mida te öelda tahate, ja pean paluma teilt vabandust, et teid eksiarvamusele jätsin," sõnas krahv kindlalt.

"Vabandust paluma?"

Krahv rääkis pidulikul toonil, mida Viktoria polnud temalt varem kuulnud.

"Tegelikult petsin teid, kuigi tahtmatult. Minu naine suri viis aastat tagasi."

"Mul on väga kahju," suutis Viktoria öelda.

Ühtlasi tundis ta, kuidas ta hinges lahvatas valgus.

"Ma ei hakka teile rääkima, mida olen üle elanud," jätkas krahv. "Vanemad leppisid minu abiellumises kokku juba siis, kui olin alaealine. Peagi pärast pulmi selgus, et mu naine on vaimuhaige. Kannatasin hulk aega, kuid lõpuks ei jäänud muud üle, kui ta vaimuhaiglasse paigutada. Siis andsin tõotuse, et ei hakka enam mitte mingitel asjaoludel perekonda looma, isegi siis, kui lesestun.

Püüdes oma õnnetut olukorda unustada, kolisin perekonnamõisast Londonisse, kus võisin elada nii, nagu heaks arvasin. Varsti selgus, et abielus, kuid naiseta mehe kahemõttelisel seisundil on omad eelised."

Tal polnud tarvidust seda mõtet arendada. Viktoria mäletas venna juttu. Krahv pidas silmas seda, et võis sõlmida suhteid, jätmata daamidele lootust abiellumiseks.

"Seepärast varjasin leedi Krevarnoni surma isegi parimate sõprade eest," rääkis krahv edasi. "Olin otsustanud, et ei abiellu enam kunagi." Ta vaatas Viktoriale silma. "Kui teid esimest korda nägin, ei kavatsenud ma oma tõotust murda."

"Ma... ma saan sellest aru," tähendas Viktoria.

"Siis aga, kui olite tutvuse katkestanud, mõistsin, et eksisin. Ma ei suuda teieta elada."

Mõni aeg vaikisid mõlemad.

Viktoria ei teadnud, mida öelda.

Krahv katkestas esimesena vaikuse.

"Otsustasin ületada kõik tõkked ja taotleda teiega kohtumist. Siis ei mõelnud ma veel abiellumisele. Aga kui olin näinud teid pärast kokkupõrget hingetuna, sain aru, et mu elul pole ilma teieta mõtet."

Ta lõpetas lause nii tasa, et Viktoria polnud päris kindel, et ta kuulis õigesti. Tarvitses tal aga krahvile otsa vaadata, kui ta mõistis, et polnud valesti kuulnud.

Nad vaatasid hulk aega teineteisele silma. Viktoria toetus endiselt diivaniservale, krahv seisis tema ees, toetudes õlaga kaminale.

"Seepärast ma tulingi," sõnas lõpuks krahv. "Nüüd seletasin ära selle, mida pidanuksin ütlema varem, ja palun teid endale naiseks!"

Viktoria tõusis vankuvatele jalgadele ja astus edasi, kuid mitte krahvile vastu, vaid akna alla.

Pärast minutilist vaikust sõnas ta ärevusest väriseval häälel:

"Ma armastan teid. Armastan teid nii, et ei taha teid millegagi kurvastada."

Krahv ei pööranud temalt imetlevat pilku.

Viktoria jätkas:

"Nüüd tean, et minu armastus teie vastu ei riku pühi abielusidemeid. Nüüd olen valmis tegema teie heaks kõike, mida soovite..."

Krahv astus neiu juurde ja süleles teda.

"Aga mina soovin, et saaksite minu naiseks, mu armas Valge Daam. Peame abielluma võimalikult kiiresti, muidu võib juhtuda, et haihtute taas õhku nagu tol korral, kui puutusin esimest korda kokku Langstoni kummitusega. Tahan teid või-

malikult tugevasti endaga siduda, Viktoria. Muide, mulle näib, et isegi abielusidemed ei köida meid kindlamalt, kui me juba praegu seotud oleme."

Nad vaatasid kaua teineteisele silma. Siis leidis krahvi suu neiu huuled.

See suudlus täitis Viktoria jäägitult õnnetundega. Ta silmi valgusid pisarad.

"Ma armastan teid!" sosistas ta väga tasa.

Ta tahtnuks hüüda neid sõnu täiel häälel, kuid ka sosin kustus kirglike suudluste tulva.

Tegelikult polnudki sõnu vaja. Armunute hinged ühinesid, ja ühel olendil polnud tarviski kellegagi sõnu vahetada.

7. peatükk

Päike, mis oli kogu päeva eretanud, varjus ootamatult mustade pilvede taha ja maapinnale langes pärast pikka põuda kosutav vihmavaling.

Oma kuulsat kõrvikuuikut meisterlikult juhtides kihutas krahv mööda kitsaid külateid, mis kulgesid läbi metsa mereni välja. Veel enne künkatipule jõudmist nägi ta sinist ookeanipinda, sellest lähemal aga pika madala maja katust ja korstnaid.

Krahv kiirustas läbematult hobuseid. Veel kümme minutit, ja ta jõuab kõigis sügisvärvides uhkeldava aia müürini.

Krevarnon House'is, mis kuulus juba pool aastatuhandet Krevarnonide suguvõsale, oli varem paiknenud väike kloostер. Juba maja välisilmes oli midagi sõbralikku, ligikutsuvat.

Paduvihm lõppes sama järsku, nagu oli alanud. Päike tuli taas välja ja selle kuldsed kiired mänglesid akendel, nagu olnuks need seestpoolt valgustatud.

Välisukse ees peatas krahv vahus hobused ja sidus need lasila külge. Kohe olid jaol tallimehed, kelle hoolde võis loomad muretult jätta.

Krahv astus vestibüüli. Seal viibisid ainult vana ülemteener ja nooruke toapoiss, kes võttis peremehelt torukübara ja kindad.

Dawson ruttas peremehele vastu.

"Tema Heldus krahvinna palus mind hoolitseda, et vahetaksite kuube, sest saite kindlasti märjaks."

"Mis sa nüüd, Dawson! See oli lühike vihmahoog."

Ent Dawson jäi ootama. Krahv heitis kärsitult kitsa kuue seljast ja nööpis vesti lahti.

Siis märkas ta, et kammerteener hoiab käes värsket musliinkaelarätti.

"Kuule, Dawson, see läheb juba liiale!" pahandas ta.

"Tema Heldus kardab, et võite kõri külmetada, milord."

"Oled sa kunagi näinud, et mu kõri on külma saanud?" küsis krahv naeratades.

"Iga asi juhtub kunagi esimest korda, milord."

Tõmmanud ära kaelasideme, mis oli tõepoolest märg, ja võtnud Dawsonilt uue, tähendas krahv:

"Mul on tunne, et mind tahetakse ära hellitada."

Kammerteener naeratas lajalt.

"Võibolla, milord, kuid me ei taha proua krahvinnat kurvastada."

Käigult kaelarätti sidudes astus krahv mööda pikka koridori. Selle mõlemal küljel paiknesid maitsekalt sisustatud toad, kus leidus palju perekonnareliikviaid, mis meenusid talle alles siis, kui ta taas üle mitme aasta Cornwalli saabus.

Ta teadis, et leiab Viktoria kasvuhoonest, mille ta vanaisa oli elu lõpul kujundanud võõrastetoaks. Sellest ajast peale oli see ühtaegu nii talveaed kui paik, kust võis näha ümberringi laiuvaid aedu.

See ruum oli alati täis päikesepaistet. Niipea, kui krahv ukse avas, pahvatas talle vastu lillelõhn.

Seal kasvasid vanad apelsinipuud, mis olid ei tea millal Hispaaniast toodud, orhideed, liiliad, õitsvad kaktused ning kääbusasalead, mis olid kunagi kaunistanud Himalaja võlvu.

Toa kaugemas otsas istus Viktoria.

Ta ei kuulnud meest sisse astuvad. Krahv imetles tema ülestõstetud näo õrna profiili, imetabaseid kannikesesilmi ja heledaid juukseid, mis olid koondatud kaelale lopsakaks kahluks.

Esimesena märkasid peremehe kohaolekut kaks spanjelit, kes lebasid Viktoria jalgade ees. Nad niuksusid rõõmust, liputasid saba ja pistsid klähvima.

Viktoria langetas violetse helgiga silmad.

"Valient! Juba tagasi!" hüüdis ta rõõmsalt ja ruttas mehele vastu.

Krahv vajutas ta rinnale.

"On sul kõik hästi? Oled terve?" küsis Viktoria, kuigi nendel küsimustel ei paistnud olevat erilist mõtet. Nad olid jälle koos, ja see oli peamine.

"Ootasid?"

"Päev näis kole pikk," tunnistas naine.

"Mul oli sama tunne," tähendas Valient.

"Kartsin, et vihm sind kinni peab. Said väga märjaks?"

"Üldsegi mitte. Aga siiski riietusin sinu käsu peale ümber."

"Sa pead end hoidma."

"Sina aga teed minust hellakese," kurtis krahv.

Naine naeris lahkelt.

"See pole võimalik. Aga isegi sinu tugevuse juures ei maksa riskida."

Ta embas meest ja pistis käe kuue alla.

"Aga särk on sul ikkagi märg."

Naise õrnu käsi tundes tõmbus krahv pingule. Ta silmades sähvatas kiretuli.

Ta kummardus, ja nende huulde liikusid ühte. Kui Valient lõpuks Viktoria vabastas, lõõmasid naise palged.

"Kallis, mul on sulle nii palju rääkida," ütles ta naeratades. "Aga kõigepealt pead midagi sööma. Sul on pikk tee seljataga."

Viktoria viis mehe akna juurde, kus oli kaetud väike laud. Jää-ämbris ootas oma tundi vahuveinipudel.

"Cornwalli kotletid, mis on sulle alati maitsnud," kuulutas Viktoria uhkelt. "Ja krabid. Alles täna mõõna ajal püütud."

"Mul on küll kõht tühi, aga ma ei tahaks enne lõunasööki isu rikkuda."

"Lõunani on veel kaks tundi. Küll sa jõuad selle aja jooksul uuesti süüa tahtma hakata. Käskisin serveerida lõuna tund aega hiljem juhuks, kui sul rohkem aeg läheb."

Krahv võttis ette kotleti ja valas endale klaasi šampanjat. Silmi naiselt laskmata istus ta mugavale toolile, kuna Viktoria seadis end õdusalt sisse tema vastas lillade sametpatjade vahel.

"Räägi, mida sa täna tegid," sõnas naine.

"Ostsin Penzance'is kaks toredat mära. Arvan, et nad annavad meile häid järglasi. Nad on just Crusaderile sobivas eas. Sellel täkul on aeg soetada järglasi niipea, kui on derbil võitnud."

"Oled sa võidus ikka päris kindel?" narritas teda Viktoria.

"Ta peab ju võitma, sest ta on meie mõlema hobune."

"Mul on hea meel, et su sõit korda läks," lausus Viktoria naeratades.

Mees vaatas talle hellalt otsa.

"Aga mul on sulle uudiseid," sõnad Viktoria pärast lühikest vaikimist.

Krahv silitas hajameelselt üht spanjelitest.

"Täna lõpetati takistusraja ettevalmistamine," tegi Viktoria teatavaks.

Ilmselt oli see väga tähtis uudis.

"Juba valmis?" kordas krahv. "Kas Hewson ise ütles?"

"Ta tahtis sulle üllatust valmistada," seletas Viktoria. "Mina

samuti. Takistused on täpselt samasugused, nagu peahipodroomil. Nüüd võime võita mõlemad auhinnad."

"Tõsi!" kinnitas krahv õhinal. "Aga mina olen takistussõidus algaja ja võitu on vara loota."

"See-eest tekib sul uus huviala."

"Kas mulle on seda sinu arvates vaja?" küsis krahv imestunult.

Viktoria pilk oli sõnadest ilmekam.

"Kardan kogu aeg, et sul läheb ilma tantsupidude, vastuvõttude ja teravmeelsete sõpradeta igavaks."

Krahv muigas, nagu oleks naine öelnud midagi hästi naljakat.

"Ega sa ometi arva, et mul võib minna igavaks nüüd, mil olen omandanud midagi, mida mul varem polnud?"

Viktoria heitis talle küsiva pilgu.

"Kodu!" hüüdis Valient. "Kodu ei saa osta mingi raha eest. Maja, lossi – seda küll, kuid see pole see. Mul pole lapsest saadik kodu olnud. Elasin tegelikult vanematest lahus. Sina andsid mulle kodu ja alles nüüd tunnen, kuidas ma sellest alati puudust tundsin."

"Valient, on see tõsi?" Viktoria plaksutas käsi. "Tead, ma palvetasin alati selle eest, et ma seda suudaksin!"

Mees asetas klaasi lauale ja astus akna juurde.

"London näib siit nii kaugel," sõnas ta mõtlikult.

"Varsti lähevad kõik Londonisse. Algab uus hooaeg," tähendas Viktoria.

"Kas tahad mind kiusatusse saata?" küsis mees naerdes.

"Seda ei taha ma üldse," vastas Viktoria tõsiselt. "Siin sinuga koos tunnen end nagu paradiisis. Ma pole kunagi nii õnnelik olnud. Mu iga päev algab mõttega sellest, et pole võimalik armastada rohkem, kui mina sind."

Krahv silmitses naist vaikides.

"Mida sa mõtled?" küsis Viktoria.

"Küsin endalt sageli, millega sa mind ära nõidusid. Äkki oled tõesti nõid?"

"Pole ma mingi nõid ega viirastus!" vastas Viktoria murest.

tult ja sirutas käed. Surudes end mehe laia rinna vastu, jätkas ta vaikselt:

"Mul on sulle veel üks uudis. Täna sain Gerardilt kirja."

"Avasingi, et ta varsti endast teada annab," tähendas krahv.

"Tal on väga hea meel, et lubasid ta uusi hobuseid oma tallis pidada. Sa oled venna vastu väga lahke."

"Seal on küllalt ruumi," vastas krahv.

"Veel tänab Gerard sind selle eest, et aitasid teda maale müüa. Ilma sinuta poleks me ilmaski teadnud, et neil on selline väärtus. Nüüd on tal raha, ainult ei tea, kui kauaks sellest piisab."

Ta vaatas mehele uurivalt otsa.

"Tõtt öelda näib mulle, et sundisid kaupmeest maksma talle üle piltide tegeliku väärtuse."

"Igal juhul panin teda maksma maalide eest nende tegeliku hinna," tunnistas krahv. "Vastasel juhul oleks ta Gerardi-taolisel võhikul naha üle kõrvade tõmmanud."

"Vend on väga rahul ja tänab sind," kordas Viktoria.

"Mind huvitavad rohkem õe tunded," naljatas krahv. "Venna asjust huvitun puhtalt isekusest. Ma ei taha, et muretseksid tema pärast ja mõtleksid vähem minule."

"Vaat kus kavalpea!" vastas Viktoria naerdes.

"Mitte üksnes kaval, vaid ka väga armukade," sõnas krahv tõsiselt. "Ma ei tahaks, et sul oleks mõttes kedagi või midagi peale minu."

Ta puudutas huultega õrnalt naise põske.

"Oo Valient, sa ju tead, et kuulun sinule jäägitult! Varem polnud ma meie kiindumuses päris kindel, ent nüüd tean, et kui sa sureksid või lakkaksid mind armastamast, muutuksin viirastuseks."

Mees suudles teda kirglikult.

"Tead, viimasel ajal on mul tunne, et sa varjad minu eest midagi," sõnas mees. "Kui sa ei märka, et ma sind jälgin, mõtled sa millelegi pingeliselt, aga kui püüan tunda saada, mis sulle muret teeb, ei taha sa minuga mingit oma salamõtet jagada."

"Me vist loeme teineteise mõtteid," vastas Viktoria põiklevalt.

"Sa ei vastanud minu küsimusele," ütles krahv. "Ütle, mis sinuga toimub!"

Ta võttis naise näo käte vahele ja vaatas talle teraselt silma.

"Ma ei taha, et sa minuga mängid!"

"Ma ei mängi sinuga," pomises Viktoria kohmetult. "Ma ainult ei tea, kuidas seda sulle öelda. Kardan pisut..."

"Kardad? Mind?"

"Mitte niivõrd sind, kuivõrd su kiivust."

"Milles on asi?" läks krahv kohevile. "Millega sa võid mulle kiivuseks põhjuseks anda?"

Viktoria ei vastanud. Mees küsis juba leebemalt:

"Kallis, mis sinuga on?"

"Tead, ma kardan, et ei saa tulla vaatama, kuidas sa takistussõidu võidad."

Krahv vaatas naisele mõne hetke otsa, taipas siis ja rõõmustas piiritult.

"Kas tõesti? Nii ruttu?"

"Jah, kallis. Nüüd ma selles enam ei kahtle."

"Miks sa mulle seda varem ei öelnud?" küsis krahv naise kätt suudeldes.

"Kartsin eksida. Ja veel kartsin sinu kiivust."

"Muidugi hakkan kadestama, kui armastad lapsi rohkem kui mind," sõnas krahv naeratades. "Üht aga tean kindlasti – nemad ei hakka vanemate armastusest puudust tundma."

"Selles ei tarvitse sa kahelda," kinnitas Viktoria.

"Järelikult võib ka viirastus lapsi saada," sõnas krahv muheldes.

"Ma pole viirastus!" hüüdis Viktoria. "Sa äratasid mind ellu. Minust sai tõeline naine ja ma tahan saada sinusarnast poega."

"Kui kingid mulle poja, siis on õiglane loota ka sinusarnase tütre sündi."

Abikaasade huuled ühinesid.